

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 2014

Liahona

General- konferencetaler

**Ældsterne Gavarret,
Godoy, Martinez og
Wong taler på deres
modersmål**

Kristus blandt de spedalske, af J. Kirk Richards

Igennem Kristus oplever vi, at »blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkynedes for fattige« (Matt 11:5).

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Velkommen til konference
Præsident Thomas S. Monson
- 6 Grunden til vores håb
Præsident Boyd K. Packer
- 9 Hvilken vej vender du?
Ældste Lynn G. Robbins
- 12 Nadveren – en fornyelse for sjælen
Cheryl A. Esplin
- 14 Kom til undsætning i enighed
Ældste Chi Hong (Sam) Wong
- 16 For evigt frie til selv at handle
Ældste D. Todd Christofferson
- 20 Modtag et vidnesbyrd om lys og sandhed
Præsident Dieter F. Uchtdorf

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 24 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Henry B. Eyring
- 25 Elsk og lev med forskelligheder
Ældste Dallin H. Oaks
- 28 Joseph Smith
Ældste Neil L. Andersen
- 32 Forældre: De bedst kvalificerede til at undervise deres børn i evangeliet
Tad R. Callister
- 34 Nærm dig Guds trone med selvtilid
Ældste Jörg Klebingat
- 37 Ja, Herre, jeg vil følge dig
Ældste Eduardo Gavarret
- 40 Er vi ikke alle tiggere?
Ældste Jeffrey R. Holland
- 43 Find varig fred og opbyg evige familier
Ældste L. Tom Perry

PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 46 Vælg klogt
Ældste Quentin L. Cook
- 50 Jeg kender selv til dette
Ældste Craig C. Christensen
- 53 Fasteloven: En personlig forpligtelse til at drage omsorg for de fattige og nødlidende
Biskop Dean M. Davies
- 56 »Det er vel ikke mig, Herre?«
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 59 Det forberedende præstedømme
Præsident Henry B. Eyring
- 67 Ført sikkert hjem
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 70 Fortsat åbenbaring
Præsident Henry B. Eyring
- 74 Opretholdelse af profeten
Ældste Russell M. Nelson
- 77 Lev i overensstemmelse med profeternes ord
Carol F. McConkie
- 80 Evigt liv er at kende vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus
Ældste Robert D. Hales
- 83 Nadveren og forsoningen
Ældste James J. Hamula
- 86 Giv agt på den vej, du går
Præsident Thomas S. Monson

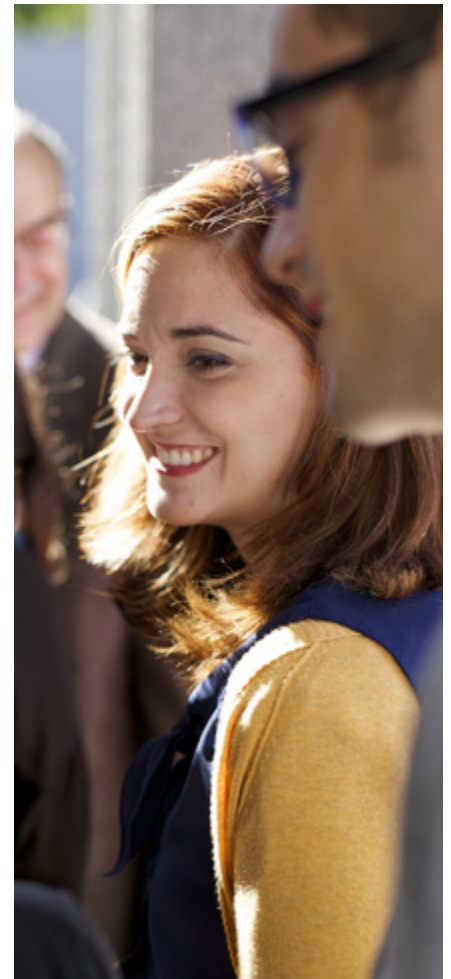
MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 89 Bliv i båden og hold fast!
Ældste M. Russell Ballard
- 92 Gør udøvelsen af tro til din første prioritet
Ældste Richard G. Scott
- 96 Herren har en plan for os!
Ældste Carlos A. Godoy
- 99 Bogen
Ældste Allan F. Packer
- 102 Vores personlige tjenestegerning
Ældste Hugo E. Martinez
- 104 Tag ikke let på det, der er helligt
Ældste Larry S. Kacher
- 107 Kom og se
Ældste David A. Bednar
- 110 Til vi ses igen
Præsident Thomas S. Monson

KVINDERNES MØDE

- 111 Forberedt på en måde, som aldrig havde været kendt
Linda K. Burton
- 114 Guds pagtsdøtre
Jean A. Stevens
- 117 Giv jeres lys videre
Neill F. Marriott
- 120 Efterlev evangeliet med glæde
Præsident Dieter F. Uchtdorf

- 64 Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
- 124 Indeks over beretninger fra konferencen
- 125 Kirkenyt

Sammenfatning for oktoberkonferencen 2014

LØRDAG FORMIDDAG, 4. OKTOBER 2014, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Bonnie L. Oscarson
Afslutningsbøn: Ældste Bradley D. Foster
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: »Nu dagen gryr«, *Salmer og sange*, nr. 1; »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Beautiful Zion, Built Above«, *Hymns*, nr. 44, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36; »Guds stemme lyder i mit hjerte«, DeFord, ikke udgivet arrangement af Murphy; »From All That Dwell below the Skies«, *Hymns*, nr. 90, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG EFTERMIDDAG, 4. OKTOBER 2014, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Wilford W. Andersen
Afslutningsbøn: Ældste Edward Dube
Musik ved et fælleskor fra stave i Tooele, Grantsville og Stansbury Park i Utah; Hollie Bevan, dirigent; Linda Margetts, organist: »Arise, O God, and Shine«, *Hymns*, nr. 265, arrangement af Wilberg, udgivet af Oxford; »Han lever! Vor forløser stor«, *Salmer og sange*, nr. 70, ikke udgivet arrangement af Huff; »Nu Israels genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »O bliv hos mig i denne nat«, *Salmer og sange*, nr. 98, arrangement af Gates, udgivet af Jackman.

LØRDAG AFTEN, 4. OKTOBER 2014, PRÆSTEDØMMETS MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste Bruce A. Carlson
Afslutningsbøn: Ældste James B. Martino
Musik ved et præstedømmekor fra missionærskolen i Provo; Ryan Eggett og Elmo Keck, dirigenter; Clay Christiansen, organist: »Vågn op, o, I Guds mænd«, *Hymns*, nr. 324, ikke udgivet arrangement af Wilberg; missionærmedley: »Jeg håber at blive missionær«, *Børnenes sangbog*, s. 91; »Jeg vil være tapper«, *Børnenes sangbog*, s. 85; »Vi vil bringe verden hans ord«, *Børnenes sangbog*, s. 92; »Kaldet til at tjene«, *Børnenes sangbog*, s. 94, ikke udgivet arrangement af Evans og Eggett; »Hav tak for profeten du sendte«, *Salmer og sange*,

nr. 13; »Kom, alle I Guds mænd«, *Salmer og sange*, nr. 201, ikke udgivet arrangement af Spiel.

SØNDAG FORMIDDAG, 5. OKTOBER 2014, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Don R. Clarke
Afslutningsbøn: Rosemary M. Wixom
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: »Sing Praise to Him«, *Hymns*, nr. 70; »Syng Guds pris hver sjæl«, *Salmer og sange*, nr. 31; »Priser profetens«, *Salmer og sange*, nr. 17, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Kommer, I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20; »Softly and Tenderly«, Thompson, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

SØNDAG EFTERMIDDAG, 5. OKTOBER 2014, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste David F. Evans
Afslutningsbøn: John S. Tanner
Musik ved Tabernakelkoret; Mark Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »Lo, the Mighty God Appearing!«, *Hymns*, nr. 55, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Kastes du på bølgen om«, *Salmer og sange*, nr. 161; »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Vi be' r til Gud for dig«, *Salmer og sange*, nr. 11, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG AFTEN, 27. SEPTEMBER 2014, KVINDERNES MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Rosemary M. Wixom
Indledningsbøn: Dorah Mkhabela.
Afslutningsbøn: Amy Caroline White.
Et fælleskor fra Primary, Unge Piger og Hjelpeforeningen fra stave i Magna, Hunter og Taylorsville i Utah; Erin Pike Tall, dirigent; Linda Margetts, organist: »Herre, vi dit navn prise«, *Salmer og sange*, nr. 24, ikke udgivet arrangement af Tall og Margetts; »Jeg elsker Herrens tempel«, *Børnenes sangbog*, s. 99, sunget af et børnekor fra Seoul i Korea, ikke udgivet arrangement af Zabriskie; medley: »Jeg ved, Jesus, han elsker mig«, Bell og Cremer; »Han lever! Vor forløser stor«, *Salmer*

og sange, nr. 70, ikke udgivet arrangement af Tall og Margetts; »Jeg er Guds kære barn«, *Børnenes sangbog*, s. 2, ikke udgivet arrangement af Zabriskie; »Let Zion in Her Beauty Rise«, *Hymns*, nr. 41, ikke udgivet arrangement af Ward.

KONFERENCETALERNE ER TILGÆNGELIGE

Få adgang til generalkonferencetalerne på internettet på mange sprog ved at besøge conference.lds.org og vælg et sprog. Talerne er også tilgængelige på app'en Gospel Library. Generelt bliver lydoptagelser tilgængelige på distributionscentre inden for seks uger efter generalkonferencen. Informationer om tilgængelige formater af generalkonferencen for medlemmer med handicap kan ses på disability.lds.org.

BUDSKABER TIL HJEMME- OG BESØGSUNDERVISNING

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, i budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Nathaniel Ray Edwards
Bagsiden: Foto: Leslie Nilsson.

FOTO VED KONFERENCEN

Billeder fra generalkonferencen i Salt Lake City blev taget af Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Ashlee Larsen, August Miller, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith og Byron Warner; i Alexandria, Virginia, USA, af Chance Hammock; i Verona, Wisconsin, USA, af Jenifer Ann Lee; i Peachtree Corners, Georgia, USA, af David Winters; i San Lorenzo, Paraguay, af Rebeca Ríos Benites; i Saipan, Nordmarianerne, af Del Benson; i Cuauhtémoc, Mexico, af Niltza Beatriz Santillan Castillo; i Sobral, Brasilien, af Wesley Dias; i Las Piñas, Filippinerne, af Daniel Sanchez Labajo jun.; i Waterford, Irland, af Eymard Martin; i Canoas, Brasilien, af Michael Morris jun.; i Bariloche, Argentina, af Josué Peña og i Cape Town, Sydafrika, af Samantha Scales.

NOVEMBER 2014, ÅRGANG 163, NR. 11
LIAHONA 10991 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Lisa C. López

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie
M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen
Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W.
Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Presses: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.

Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i Liahona kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke
kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner.

Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

November 2014 Vol. 163 No. 11. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt
Lake City, UT 84126-0368, USA.

TALERE

Andersen, Neil L., 28
Ballard, M. Russell, 91
Bednar, David A., 107
Burton, Linda K., 111
Callister, Tad R., 32
Christensen, Craig C., 50
Christofferson, D. Todd, 16
Cook, Quentin L., 46
Davies, Dean M., 53
Esplin, Cheryl A., 12
Eyring, Henry B., 24, 59, 71
Gavarret, Eduardo, 37
Godoy, Carlos A., 96
Hales, Robert D., 80
Hamula, James J., 83
Holland, Jeffrey R., 40
Kacher, Larry S., 104
Klebingat, Jörg, 34
Marriott, Neill F., 117
Martinez, Hugo E., 102
McConkie, Carol F., 77
Monson, Thomas S., 4, 67,
87, 110
Nelson, Russell M., 74
Oaks, Dallin H., 25
Packer, Allan F., 99
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 43
Robbins, Lynn G., 9
Scott, Richard G., 93
Stevens, Jean A., 114
Uchtdorf, Dieter F., 20,
56, 120
Wong, Chi Hong (Sam), 14

EMNEINDEKS

Aktivering, 14
Ansvarlighed, 16
Aronske Præstedømme,
53, 59
Befalinger, 120
Bøn, 20, 32, 40, 93
Disciple, 40, 46, 56, 87,
102, 110
Dåb, 114
Eksempel, 32, 67, 87, 104
Egnighed, 14, 80
Faderrollen, 43
Familie, 32, 43, 93, 99, 117
Familieaften, 93
Faste, 40, 53
Forandring, 34, 56
Forberedelse, 59, 111
Forsoning, 6, 12, 16, 34, 83,
93, 107, 117
Frafald, 9, 91
Frelsesplanen, 16, 87, 96
Fristelse, 67, 87
Fysisk motion, 34
Generalkonference, 4, 110
Genoprettelsen, 28
Gruppepres, 9
Gud Faderen, 20, 34, 80,
120
Handlefrihed, 16, 46, 87, 92,
96, 104
Helligånden, 71, 80, 104
Håb, 6
Jesus Kristus, 6, 9, 12, 14,
16, 20, 25, 37, 43, 46, 67,
77, 80, 83, 87, 93, 102,
107, 117
Johannes Åbenbaring, 71,
77, 111
Joseph Smith, 6, 9, 28, 50,
53, 71, 80, 96
Kirkens organisation, 74
Konvertering, 37, 56, 104
Kærlighed, 25, 80, 102, 120
Ledelse, 74
Lydighed, 34, 37, 87, 111
Lys, 20, 117
Missionering, 4, 37, 107
Mod, 9
Moderskab, 43
Modgang, 91, 110
Mål, 46
Nadver, 12, 83
Nåde, 6, 16
Omvendelse, 16, 34
Pagter, 114
Patriarkalske
velsignelser, 96
Perspektiv, 56, 96
Profeter, 9, 71, 74, 77, 91
Præstedømme, 67
Respekt, 25
Retfærdighed, 16
Retskaffenhed, 46, 67
Råd, 14
Sandhed, 20, 25, 107
Selvhjulpethed, 53
Skriftstudium, 20, 50, 91, 93
Slægtsforskning, 99
Stolthed, 56
Strid, 25
Tempeltjeneste, 93, 99
Templer, 4, 111, 114, 117
Tilgivelse, 6, 12, 34
Tjeneste, 53, 59, 102,
110, 120
Tro, 14, 50, 77, 93
Tivl, 104
Undervisning, 32
Velfærd, 40, 53
Venlighed, 25, 110
Vidnesbyrd, 6, 20, 28, 50,
80, 104
Visdom, 46
Værdighed, 67
Ydmyghed, 56
Ægteskab, 46, 114
Åndelighed, 34

Præsident Thomas S. Monson

Velkommen til konference

Må vores hjerte, mens vi lytter, blive rørt og vores tro vokse.

Mine brødre og søstre, det glæder mig at byde jer velkommen til Kirkens verdensomspændende konference. Vi er samlet mange steder rundt om i verden for at lytte til og lære af de brødre og søstre, som vi har opretholdt som Kirkens generalautoriteter og organisationsledere. De har søgt himlens hjælp til de budskaber, som de vil præsentere, og de har følt inspiration omkring det, der bliver sagt.

Med denne konference er det 90 år siden, at generalkonferencen for første gang blev sendt i radioen. Ved oktoberkonferencen i 1924 blev møder sendt i radioen for første gang af den kirkeejede radiostation KSL. Det er også 65 år siden, at generalkonferencen for første gang blev sendt i fjernsynet. Ved oktoberkonferencen i 1949 blev møderne for første gang vist i fjernsynet i Salt Lake-området på tv-stationen KSL.

Vi værdsætter velsignelserne ved, at moderne medier giver millioner af Kirkens medlemmer mulighed for at se eller lytte til generalkonferencen. Møderne i denne weekend bliver sendt i tv, radioen, på kabel-tv, via

satellittransmission og internettet, herunder også på mobile enheder.

I det sidste halve år, siden vi sidst mødtes, er et nyt tempel blevet indviet og et genindviet. I maj indviede præsident Dieter F. Uchtdorf templet i Fort Lauderdale i Florida. Et storslået kulturarrangement blev opført af unge dagen før indvielsen. Den følgende dag, søndag den 4. maj, blev templet indviet ved tre sessioner.

For kun to uger siden var det mit privilegium at genindvie templet i Ogden i Utah, der oprindeligt blev indviet i 1972 af præsident Joseph Fielding Smith. Et storslået kulturelt arrangement foregik dagen før genindvielsen, hvor der deltog så mange unge, at der var to optrædere med hver sin besætning. I alt 16.000 unge deltog. Genindvielsesmøderne foregik den næste dag, hvor mange af brødrene deltog sammen med Kirkens hovedorganisationsledere og tempelpræsidenten, hans rådgivere og deres hustruer.

Vores tempelbyggeri fortsætter i højt tempo. I næste måned bliver det nye tempel i Phoenix i Arizona indviet, og i 2015 forventer vi at indvie

eller genindvie mindst fem templer og muligvis flere, hvis de bliver færdige.

Som jeg nævnte i april, har vi, når alle de tidligere bekendtgjorte templer bliver færdige og indviede, 170 fungerende templer over hele verden. Eftersom vi koncentrerer vores indsats på at færdiggøre templer, der tidligere er bekendtgjort, bekendtgør vi ikke

på nuværende tidspunkt nogen nye templer. Vi vil dog fremover, når vi finder behov og grunde, komme med bekendtgørelser om flere templer.

Kirken vokser fortsat. Vi er nu flere end 15 millioner, og antallet stiger. Vores missionering går uhindret fremad. Vi har over 88.000 missionærerne, der tjener og fortæller om

evangeliets budskab verden over. Vi bekræfter, at missionering er en præstedømmepligt, og vi opfordrer alle værdige og raske unge mænd til at tjene. Vi er meget taknemlige for de unge kvinder, der også tjener. De yder et væsentligt bidrag, selvom de ikke er under samme forpligtelse til at tjene, som de unge mænd er.

Jeg opfordrer jer nu til at være opmærksomme på de brødre og søstre, der skal tale i dag og i morgen til vore konferencemøder. Alle, der er blevet bedt om at tale, føler et stort ansvar ved at gøre det. Må vores hjerte, mens vi lytter, blive rørt og vores tro vokse. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Grunden til vores håb

Et vidnesbyrd om forløsningens håb er noget, som ikke kan måles eller vejes. Jesus Kristus er kilden til det håb.

For flere år siden besøgte søster Packer og jeg Oxford University.

Vi ledte efter optegnelser på min seks gange tipoldefar. Lederen af Christ's College ved Oxford, dr. Poppelwell, var så elskværdig at få universitetets ansvarlige for arkivet til at hente optegnelserne. I optegnelserne for året 1583 fandt vi min forfaders navn, John Packer.

Det efterfølgende år vendte vi tilbage til Oxford for at overrække et smukt indbundet sæt standardværker til biblioteket på Christ's College. Det blev lidt akavet for dr. Poppelwell. Måske troede han, at vi ikke var rigtige kristne. Så sendte han bud efter universitetets præst, som skulle modtage bøgerne.

Inden jeg gav skrifterne til præsten, åbnede jeg Guide til Skrifterne og viste ham et emne: 18 sider med meget lille skrift med enkelt linjeafstand, som viste referencer til emnet »Jesus Kristus«. Det er en af de mest dybdegående samlinger af skriftstedshenvisninger om emnet Frelseren, der nogensinde er samlet i verdenshistorien – et vidnesbyrd fra Det Gamle og Det Nye Testamente, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle.

»Uanset hvordan du følger disse henvisninger«, fortalte jeg ham, »fra

side til side, op eller ned, fra bog til bog, emne efter emne – vil du opleve, at de er et pålideligt og samstemmende vidne om Herren Jesu Kristi guddommelige mission – hans fødsel, hans liv, hans lære, hans korsfæstelse, hans opstandelse og hans forsoning.«

Efter jeg havde snakket med præsten om Frelseren, ændredes stemningen, og han gav os en rundvisning på skolen, hvor han blandt andet viste os en udgravning, der var påbegyndt for nylig og som indeholdt vægmalerier fra romertiden.

En af henvisningerne fra Guide til Skrifterne er denne fra Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus: »Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Ne 25:26).

Med sine egne ord erklærede Frelseren: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6).

Og i Mormons Bog erklærer han: »Se, jeg er ham, som fra verdens grundlæggelse var beredt til at forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus ... I mig skal hele menneskeslægten have

liv, og det for evigt, ja, de som vil tro på mit navn; og de skal blive mine sønner og mine døtre« (Eter 3:14).

Der er mange, mange andre henvisninger i standardværkerne, der proklamerer Jesu Kristi guddommelige rolle som Forløseren for alle, som nogensinde er blevet eller vil blive født til jorden.

Gennem Jesu Kristi forsoning vil vi alle blive forløst fra menneskets fald, som skete, da Adam og Eva spiste af den forbudne frugt i Edens Have, som det står i Første Korintherbrev: »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

I Mormons Bog læser vi: »For det er nødvendigt, at der skal foretages en forsoning ... ellers skal hele menneskeslægten uundgåeligt fortabes, ja, alle er forhædede, ja, alle er faldne og er fortabte og må gå til grunde, hvis det ikke var for ... forsoning[en]... et altomfattende og evigt offer« (Alma 34:9-10).

Vi lever måske ikke et fuldkomment liv, og der er en straf for vore fejl, men inden vi kom til jorden, indvilligede vi i at være underlagt hans love og acceptere straffen for overtrædelse af samme.

»For alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud,

og ufortjent gøres de retfærdige af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus« (Rom 3:23-24).

Frelseren udvirkede forsoningen, hvilket tilvejebringer en måde, hvorpå vi kan blive rene. Jesus Kristus er den opstandne Kristus. Vi tilbyder og anerkender ham for den smerte, som han led for os alle, og for den smerte, han udholdt for hver enkelt af os, både i Getsemane have og på korset. Han udholdt alt med stor ydmyghed og med en evig forståelse af sin guddommelige rolle og betydning.

De, der omvender sig og forsøger synd, vil opleve, at hans barmhjertige arm stadig er udstrakt. De, der lytter til og følger hans ord og hans udvalgte tjeneres ord, vil finde fred og forståelse, selv når de står over for store hjertesorger og bekymringer. Resultatet af hans offer er at befri os fra syndens konsekvenser, så alle kan få fjernet skyld og føle håb.

Havde han ikke fuldbragt forsoningen, havde der ingen frelse været. Det ville være en trist verden at leve i, hvis vi aldrig kunne blive tilgivet for vore fejl, hvis vi aldrig kunne blive rene og komme videre.

Jesu Kristi barmhjertighed og nåde er ikke begrænset til dem, som begår synd eller unndladelssynder, men den omfatter løftet om evigtvarende fred til alle, der er villige til at acceptere og følge ham og hans lære. Hans store barmhjertighed er den, der helbreder, selv de sårede, som er uskyldige.

Jeg modtog for nylig et brev fra en kvinde, der fortalte, at hun havde lidt stor smerte i sit liv. Der var blevet begået en frygtelig gerning mod hende, som hun ikke nævnte, men hentydede til. Hun indrømmede, at hun havde kæmpet med en voldsom bitterhed. Hendes indre skreg i vrede:

»Nogen skal betale for denne frygtelige forurettelse.« I et øjeblik med meget stor sorg og tvivl skrev hun, at hun i sit hjerte omgående fik et svar: »Der er en, der allerede har betalt prisen.«

Hvis vi ikke forstår, hvad Frelserens offer kan gøre for os, kan vi gå gennem livet og være kede af noget, som vi har gjort forkert, eller som har stødt andre. Den skyld, som kommer på grund af fejl, kan vaskes væk igen. Hvis vi søger at forstå hans forsoning, vil vi opnå en større ærbødighed, når vi tænker på Herren Jesus Kristus, hans jordiske tjenestegerning og hans guddommelige mission som vor Frelser.

Saipan, Nordmarianerne

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev genoprettet for at sprede kundskaben om Frelserens liv og lære til hele verden. Denne vældige konference bliver sendt på 94 sprog via satellit til 102 lande, men også på internettet til alle nationer, hvor Kirken findes. Vi har over 3.000 stave. Vi har flere end 88.000 fuldtidsmissionærer, og Kirkens samlede medlemstal har passeret 15 millioner. Disse tal er bevis på, at »den sten, der uden hænder er blevet hugget ud af bjerget, skal rulle frem, indtil den har opfyldt hele jorden« (L&P 65:2).

Men uanset hvor stor Kirkens organisation bliver, eller hvor mange millioner af medlemmer der tilslutter sig, uanset hvor mange kontinenter og lande vore missionærer kommer ind i, eller hvor mange forskellige sprog vi taler, måles Jesu Kristi evangeliums sande fremgang ved det enkelte medlems åndelige styrke. Vi har brug for styrken i den overbevisning, der findes i hjertet hos enhver loyal Kristi discipel.

Et vidnesbyrd om forløsningens håb er noget, som ikke kan måles eller vejes. Jesus Kristus er kilden til det håb.

Vi forsøger at styrke vidnesbyrdet hos de unge og ældre, de gifte og enlige. Vi må fortælle om Jesu Kristi evangelium til alle mænd, kvinder og børn, til alle racer og nationaliteter, rige og fattige. Vi har brug for den nyomvendte og dem iblandt os, som nedstammer fra pionererne. Vi må finde dem, der er faret vild og hjælpe dem tilbage til folden. Vi har brug for alles visdom og indsigt og åndelige styrke. Ethvert medlem af Kirken er som person en afgørende del af Kirkens enhed.

»For ligesom legemet er en enhed, selv om det har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange som de er, dog danner ét legeme, sådan er det også med Kristus.

For vi er alle blevet født med én ånd til at være ét legeme ...

Et legeme består heller ikke kun af én del, men af mange« (1 Kor 12:12-14).

Ethvert medlem tjener som et vidnesbyrd om Jesu Kristi liv og lære. Vi er i krig mod fjendens styrker, og vi har brug for hver eneste en, hvis det skal lykkes os at få fremgang med det arbejde, som vor Frelser ønsker, vi skal udføre.

I spørger måske: »Hvad kan jeg gøre? Jeg er kun én person.«

Sådan følte Joseph Smith det bestemt også til tider. Han hævdede sig til storhed, men han begyndte som en 14-årig dreng, der havde et spørgsmål: »Hvilken af alle de kirker skal jeg slutte mig til?« (se JS-H 1:10). Josephs tro og vidnesbyrd om Frelseren voksede, ligesom vores også må vokse »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der« (2 Ne 28:30; se også L&P 128:21). Joseph knælede i bøn, og sikke vidunderlige ting der er kommet ud af den bøn og det første syn.

Som en af De Tolv Apostle bærer jeg mit vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Han lever. Han er vor Forløser og vor Frelser. »Hele menneskeheden [kan] i kraft af Kristi forsoning blive frelst« (TA 1:3). Han præsiderer over denne kirke. Han er ikke fremmed for sine tjenere. Når vi med rolig tillid træder ind i fremtiden, vil hans Ånd være med os. Der er ingen ende på hans magt til at velsigne og lede dem, som søger sandhed og retfærdighed. Jeg bærer vidnesbyrd om ham i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Lynn G. Robbins
De Halvfjerds' Præsidium

Hvilken vej vender du?

Når man forsøger at tilfredsstille andre på bekostning af Gud, er det at vende op og ned på det første og andet store bud.

»Hvilken vej vender du?« Præsident Boyd K. Packer overraskede mig med dette gådefulde spørgsmål, da vi rejste sammen på min allerførste opgave som nykaldet halvfjerdser. Uden en indledning som baggrund for spørgsmålet stod jeg helt målløs. »En halvfjerdser«, fortsatte han, »repræsenterer ikke folket for profeten, men profeten for folket. Glem aldrig, hvilken vej du vender!« Det var en mægtig lektie.

Når man forsøger at tilfredsstille andre på bekostning af Gud, er det at vende op og ned på det første og andet store bud (se Matt 22:37-39). Det er at glemme, hvilken vej man vender. Og alligevel har vi alle begået den fejl af frygt for mennesket. I Esajas advarer Herren os: »Frygt ikke for menneskers hån« (Es 51:7; se også 2 Ne 8:7). I Lehis drøm blev frygten fremprovokeret af *fingre, der pegede* fra den store og rummelige bygning, hvilket fik mange til at glemme, hvilken vej de vendte, og de »skammede sig og forlod træet (se 1 Ne 8:25-28).

Dette gruppepres forsøger at ændre folks indstilling, hvis ikke opførsel, ved at få dem til at føle skyld ved at fornærme dem. Vi søger harmonisk sameksistens med dem, der peger fingre, men når denne frygt for mennesker får os til at acceptere

synd, bliver det en fælde eller et »net« i henhold til Ordsprogenes Bog (se Ordsp 29:25). Fælden kan på snedig vis maskeres, så den taler til vores omsorgsfulde side om at tolerere eller endda tillade noget, der er blevet fordømt af Gud. For de svage i troen kan det være en stor anstødssten. Eksempelvis tager nogle unge missionærer denne frygt for mennesker med sig i missionsmarken og undlader at rapportere en makkers åbenlyse ulydighed til deres missionspræsident, fordi de ikke ønsker at fornærme deres

vildfarne kammerat. Beslutninger, som kræver karakter, tages ved at huske den rette rækkefølge af det første og andet bud (se Matt 22:37-39). Når disse forvirrede missionærer forstår, at de er ansvarlige over for Gud og ikke deres makker, bør det give dem mod til at *vende om*.

I den unge alder af 22 glemte selv Joseph Smith, hvilken vej han vendte, da han gentagne gange bønfuldt Herren om at lade Martin Harris låne de 116 manuskriptsider. Måske ønskede Joseph at vise Martin Harris taknemlighed for dennes støtte. Vi ved, at Joseph var ekstremt opmærksom på, at andre øjenvidner stod ved hans side, når det gjaldt om at stå imod bekymrende usandheder og løgne, som blev spredt om ham.

Uanset hvad Josephs grunde var, eller hvor retfærdige de måtte være, godtog Herren dem ikke og irettesatte ham skarpt: »Hvor ofte har du ikke overtrådt ... og ladet dig overtale af mennesker. For se, du burde ikke have *frygtet* mennesker mere end Gud« (L&P 3:6-7; fremhævelse tilføjet). Denne bitre

erfaring hjalp Joseph til for evigt at huske at vende den rigtige vej.

Når folk forsøger at *redde ansigt*, hvad mennesker angår, kan de uforvarende *tabe ansigt* for Gud. Når man tror, at man både kan tilfredsstille Gud og samtidig anerkende menneskers ulydighed, så er man ikke neutral, men dobbeltmoralisk, *falsk* eller man forsøger at »tjene to herrer« (Matt 6:24; 3 Ne 13:24).

Mens det bestemt kræver mod at stå ansigt til ansigt med farer, er det sande bevis på mod, at vi overvin-der frygten for mennesker. Daniels bønner hjalp ham fx mod løverne, men det, som gav ham løvehjerte, var, da han modstod kong Dareios (se Dan 6). Den slags mod er en gave fra Ånden til de *gudfrygtige*, som har bedt deres bønner. Dronning Esters bønner hjalp hende til at mønstre det samme mod, da hun konfronterede sin mand, kong Ahasverus, velvidende at hun risikerede livet ved at gøre det (se Est 4:8-16).

Mod er ikke alene en af kardinalyderne, men som C.S. Lewis har bemærket: »Mod er ... et billede på alle dyder i prøvelsens stund ... Pilatus var barmhjertig, indtil det blev for risikabelt.«¹ Kong Herodes var ked af det, da han blev anmodet om at halshugge Johannes Døber, men han ønskede at tilfredsstille »sine gæster« (Matt 14:9). Kong Noa var parat til at løslade Abinadi, indtil hans ugudelige præster pressede ham til at tvivle (se Mos 17:11-12). Kong Saul overtrådte Herrens bud ved at beholde krigsbyttet, fordi han »var bange for folkene og fjøede dem« (1 Sam 15:24). For at tilfredsstille det rebelske Israel ved foden af Sinajbjerget lavede Aron en guldkalv og glemte, hvilken vej han vendte (se 2 Mos 32). Mange af Rådets medlemmer i Det Nye Testamente kom »til tro på [Herren]. Men

på grund af farisæerne bekendte de det ikke, for ikke at blive udelukket af synagogen. De elskede nemlig ære fra mennesker frem for ære fra Gud« (Joh 12:42-43). Og skrifterne er fyldt med eksempler.

Lyt nu til nogle inspirerende eksempler:

- Først Mormon: »Se, jeg taler med frimodighed, da jeg har myndighed fra Gud; og jeg frygter ikke for, hvad mennesket kan gøre, for fuldkommen kærlighed driver al frygt ud« (Moro 8:16; fremhævelse tilføjet).
- Nefi: »For se, det, der behager verden, skriver jeg ikke, men det, der behager Gud og dem, der ikke er af verden« (1 Ne 6:5).
- Hærføreren Moroni: »Se, jeg er Moroni, jeres øverste anfører. Jeg stræber ikke efter magt, men efter at bryde den ned. Jeg stræber ikke efter verdens ære, men efter Guds ære og mit lands frihed og velfærd« (Alma 60:36).

Moroni havde så stort mod, når han huskede, hvilken vej han vendte, at det blev sagt om ham: »Hvis alle mennesker havde været og var og altid ville være ligesom Moroni, se,

så ville selve helvedes magter være blevet rystet for evigt; ja, Djævelen ville aldrig få magt over menneskenes børns hjerte« (Alma 48:17).

Profeterne har alle tider været under angreb fra pegende fingre. Hvorfor? Det er i henhold til skrifterne, fordi »de skyldige [anser] sandheden for at være hård, for den skærer dem til deres inderste« (1 Ne 16:2), eller som præsident Harold B. Lee sagde: »Sandheden er ilde hørt!«² Deres hånlige reaktion er i realiteten skyldfølelse i et forsøg på at bekræfte sig selv på samme måde som med Korihor, der endelig indrømmede: »Jeg har altid vidst, at der var en Gud« (Alma 30:52). Korihor var så overbevisende i sit bedrag, at han selv troede sine løgne (se Alma 30:53).

De, som håner, anklager ofte profeterne for ikke at leve i det 21. århundrede eller for at være snæversynede. De forsøger at overbevise og endda presse Kirken til at sænke Guds standarder, så de passer med deres egen upassende opførsel, som med ældste Neal A. Maxwells ord fører til, at vi udvikler »selvtilfredshed i stedet for at søge at forbedre os«³ og omvende os. At sænke Herrens standarder, så de passer til et samfunds upassende opførsel, er apostasi. Mange af nefitternes kirker begyndte omkring to hundrede år efter Frelserens besøg at »ændre« læren, som ældste Holland har sagt.⁴

Lyt efter paralleller til vore dage fra disse vers i 4 Nefi: »Og det skete, at da der var gået to hundrede og ti år, var der mange kirker i landet; ja, der var mange kirker, som foregav at kende Kristus, og dog forkastede de størstedelen af hans evangelium, således at de tillod al slags ugudelighed og uddelte det, der var helligt, til den, som det var blevet nægtet på grund af uværdighed« (4 Ne 1:27).

Deja-vu i de sidste dage! Nogle medlemmer indser ikke, at de er ved at falde i samme fælde, når de taler for at acceptere lokale eller etniske fortolkninger af »deres fædres overlevering« (L&P 93:39), som ikke er i harmoni med den evangeliske kultur. Andre bedrager sig selv og bønfalder eller kræver i selvfornægtelse, at biskopper sænker standarderne for tempelanbefalinger, anbefalinger til skoler eller missionæransøgninger. Under sådan et pres er det ikke let at være biskop. Men på samme måde som Frelseren, da han rensede templet for at forsvare dets hellighed (se Joh 2:15-16), er biskopper i dag kaldet til klart og tydeligt at forsvare templets standarder. Det var Frelseren, der sagde: »Jeg skal i barmhjertighed give mig til kende for mit folk ... hvis mit folk vil holde mine befalinger og ikke besmitter dette hellige hus« (L&P 110:7-8).

Frelseren, vores største eksempel, vendte altid mod sin Fader. Han elskede og betjente sine medmennesker, men sagde: »Min ære vil jeg ikke have fra mennesker« (Joh 5:41). Han ønskede, at de, som han underviste, ville følge ham, men han bejlede ikke til dem. Da han udførte kærligheds gerninger som at helbrede de syge,

fulgte anmodningen »se til, at du ikke siger det til nogen« ofte gaven (Matt 8:4; Mark 7:36; Luk 5:14; 8:56). Til en vis grad var det for at undgå den selvsamme berømmelse, som fulgte ham, selv om han prøvede at blive fri for den (se Matt 4:24). Han fordømte farisæerne for at gøre godt blot for at vise sig for mennesker (se Matt 6:5).

Frelseren, det eneste fuldkomne væsen der nogensinde har levet, var den mest frygtløse. I sit liv blev han konfronteret med utallige anklagere, men han gav aldrig efter for deres pegende fingre. Han er den eneste person, som ikke én eneste gang glemte, hvilken vej han vendte: »For jeg gør *altid* det, der er godt i [Faderens] øjne« (Joh 8:29; fremhævelse tilføjet), og »jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig« (Joh 5:30).

Mellem 3 Nefi kapitel 11 og 3 Nefi kapitel 28 bruger Frelseren titlen *Fader* mindst 150 gange og gør det klart for alle nefitter, at han var der som repræsentant for sin Fader. Og fra Johannesevangeliet kapitel 14 til 17 henviser Frelseren til Faderen mindst 50 gange. På alle måder var han Faderens fuldkomne discipel. Han var så fuldkommen i at repræsentere Faderen, at det at kende Frelseren var

som at kende Faderen. At se Sønnen var som at se Faderen (se Joh 14:9). At høre Sønnen var som at høre Faderen (se Joh 5:36). Han var i bund og grund umulig at skelne fra sin Fader. Han og Faderen var ét (se Joh 17:21-22). Han vidste uden den mindste tvivl, hvilken vej han vendte.

Må hans inspirerende eksempel styrke os mod smigerens fælde både fra andre og fra vores egen selvglæde. Må det give os mod til aldrig at krybe eller sleske, når vi står over for trusler. Må det inspirere os til at gå rundt og gøre godt uden at vække opsigt og uden at »tragte efter anerkendelse fra mennesker« (L&P 121:35). Og må hans enestående eksempel hjælpe os til altid at huske, *hvilket* som er »det største og første bud« (Matt 22:38). Må vi altid huske, hvis disciple vi er, og hvilken vej vi vender, når andre kræver anerkendelse i modstrid med Guds bud. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. C.S. Lewis, *The Screwtape Letters*, rev. udg., 1982, s. 137-138.
2. Harold B. Lee, i *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer*, 2008, s. 356.
3. Neal A. Maxwell, »Omvendelse«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 36.
4. Jeffrey R. Holland, »Kaldet til at være lig Kristus«, *Liahona*, juni 2014, s. 35.

Cheryl A. Esplin

Andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Nadveren – en fornyelse for sjælen

Ånden heler og fornyr vores sjæl. Den velsignelse, vi bliver lovet ved nadveren, er, at vi »altid må have hans Ånd hos [os]«.

En gruppe unge piger spurgte mig engang: »Hvad ville du have ønsket, at du vidste, da du var på vores alder?« Havde jeg skullet besvare det spørgsmål nu, ville jeg have medtaget denne tanke: »Jeg ville ønske, at jeg havde forstået betydningen af nadveren bedre, da jeg var på jeres alder, end jeg gjorde. Jeg ville ønske, at jeg havde forstået nadveren, sådan som ældste Jeffrey R. Holland har beskrevet det. Han sagde: »En af de opfordringer, der ligger i nadverordinancen, er, at den skal være en virkelig åndelig oplevelse, en hellig nadver, en fornyelse for sjælen.«¹

Hvordan kan nadveren »være en virkelig åndelig oplevelse, en hellig nadver, en fornyelse for sjælen« hver uge?

Nadveren bliver en åndeligt styrkende oplevelse, når vi lytter til nadverbønnerne og fornyr vore pagter. For at gøre det må vi være villige til at påtage os Jesu Kristi navn.² Nu vi taler om dette løfte, har præsident Henry B. Eyring sagt: »Det betyder, at vi må se os selv som hans. Vi vil lade ham komme i første række i vores liv. Vi vil det, han vil, snarere end det, vi vil, eller det, som verden lærer os, at vi vil.«³

Når vi tager nadveren, indgår vi også pagt om »altid [at] erindre«⁴ Jesus Kristus. Natten før sin korsfæstelse samlede Kristus sine apostle omkring sig og indstiftede nadveren. Han brød brødet, velsignede det og sagde: »Tag det, spis det; dette er til erindring om mit legeme, som jeg giver som løsesum for jer.«⁵ Dernæst tog han et bæger med vin, takkede, gav det til sine apostle, så de kunne drikke, og sagde: »Dette er til erindring om mit ... blod, som udgydes for så mange, som vil tro på mit navn.«⁶

Blandt nefitterne og igen ved genoprettelsen af sin kirke i de sidste dage gentog han, at vi skal tage nadveren til erindring om ham.⁷

Når vi nyder nadveren, vidner vi over for Gud, at vi altid vil erindre hans Søn, ikke kun under den korte nadverordinance. Det betyder, at vi konstant ser hen til Frelserens eksempel og lærdomme til at vejlede vore tanker, vore valg og vore handlinger.⁸

Nadverbønneren minder os også om, at vi må »holde hans befalinger«.⁹

Jesus sagde: »Elsker I mig, så hold mine bud.«¹⁰ Nadveren giver os mulighed for at se indad og en mulighed for at vende vores hjerte og vilje mod Gud. Lydighed mod befalingerne bringer evangeliets kraft ind i vores liv foruden en større fred og åndelighed.

Nadveren tilvejebringer en tid med en virkelig åndelig oplevelse, når vi grunder over Frelserens forløsende og styrkende kraft gennem hans forsoning. En leder for Unge Piger lærte for nylig om den styrke, vi får, når vi stræber efter at nyde nadveren tankefuldt. Hun var ved at udføre en opgave i Personlig fremgang og havde sat sig et mål om at fokusere på teksten i nadversalmerne og -bønnerne.

Hver uge foretog hun en selvevaluering under nadveren. Hun mindedes de fejltagelser, hun havde

begået, og hun forpligtede sig til at gøre det bedre den næste uge. Hun var taknemlig for at kunne gøre alt godt igen og blive gjort ren. Da hun så tilbage på oplevelsen, sagde hun: »Jeg anvendte omvendelsens kraft i forsoningen.«

En søndag efter sin selvevaluering begyndte hun at føle sig nedtrykt og pessimistisk. Hun kunne se, at hun lavede de samme fejl igen og igen, uge efter uge. Men så fik hun et tydeligt indtryk af, at hun tilsidesatte en stor del af forsoningen – Kristi styrkende kraft. Hun glemte alle de gange, hvor Frelseren havde hjulpet hende til at være den, hun havde brug for at være og tjene udover sin egen formåen.

Med dette i tankerne grundede hun igen over den foregående uge. Hun sagde: »En glæde brød igennem min melankoli, da jeg bemærkede, at han havde givet mig mange muligheder og evner. Jeg bemærkede med taknemlighed den evne, jeg havde til at se mine børns behov, når det ikke var tydeligt. Jeg bemærkede, at jeg en dag, hvor jeg følte, at jeg ikke kunne proppe én ting mere ind, var i stand til at komme med opløftende ord til en ven. Jeg havde vist tålmodighed i en situation, der normalt fremkaldte det modsatte hos mig.«

Hun konkluderede: »Da jeg takkede Gud for Frelserens styrkende kraft i mit liv, var jeg meget mere optimistisk med hensyn til den omvendelsesproces, jeg var i gang med, og jeg så frem til den næste uge med fornyet håb.«

Ældste Melvin J. Ballard har forklaret, hvordan nadveren kan være en helende og rensende oplevelse. Han har sagt:

»Hvem blandt os sårer ikke sin ånd ved det, vi siger, tænker eller gør fra sabbat til sabbat? Vi gør ting, som vi er kedede af og ønsker at få tilgivelse for ... Måden at få tilgivelse på er ... ved at omvende os fra vore synder, gå til

dem, som vi har syndet eller overtrådt imod og få deres tilgivelse og dernæst begive os til nadverbordet, hvor vi, hvis vi oprigtigt har omvendt os og bragt os selv i en passende tilstand, vil blive tilgivet, og vores sjæl vil blive åndeligt helbredt ...«

Ældste Ballard siger: »Jeg er vidne på, at der er en ånd, som er til stede, når nadveren bliver forrettet, som varmer sjælen fra isse til fod. Man føler sårene i sjælen blive helet, og byrden blive løftet. Den sjæl, som er værdig og oprigtigt ønsker at nyde denne åndelige føde, vil føle trøst og lykke.«¹¹

Vores sårede sjæl kan heles og fornys, ikke kun takket være brødet og vandet, der minder os om Frelserens offer af sit kød og blod, men fordi symbolerne også minder os om, at han for os altid vil være »livets brød«¹² og vores »levende vand«.¹³

Da Jesus havde forrettet nadveren til nefitterne, sagde han:

»Den, der spiser dette brød, spiser af mit legeme for sin sjæl; og den, der drikker af denne vin, drikker af mit blod for sin sjæl; og hans sjæl skal aldrig hungrig eller tørstig, men skal være mæt.

Se, da mængden alle havde spist og drukket, se, da blev de fyldt af Ånden.«¹⁴

Med disse ord lærer Kristus os, at Ånden heler og fornyr vores sjæl. Den velsignelse, vi bliver lovet ved nadveren, er, at vi »altid må have hans Ånd hos [os]«. ¹⁵

Når jeg tager nadveren, forestiller jeg mig sommetider et maleri, der skildrer den opstandne Frelser med udstrakte arme, som om han er klar til at tage os til sig i sin kærlige favn. Jeg elsker dette maleri. Når jeg tænker på det under nadveren, opløftes min sjæl, eftersom jeg næsten kan høre Frelserens ord: »Se, min barmhjertigheds arm er strakt ud mod jer, og hver den, der vil komme, ham vil jeg tage imod; og velsignede er de, der kommer til mig.«¹⁶

Aronske præstedømmebærere repræsenterer Frelseren, når de forbereder, velsigner og omdeler nadveren. Når en præstedømmebærer rækker sin arm frem for at tilbyde os de hellige symboler, er det, som om Frelseren selv rakte sin barmhjertigheds arm frem og inviterer hver af os til at tage del i de dyrebare kærlighedsgaver, der

er gjort tilgængelige ved hans store sonoffer – gaver som omvendelse, tilgivelse, trøst og håb.¹⁷

Jo mere vi grunder over nadverens betydning, des helligere og mere betydningsfuld bliver den for os. Det var det, en 96-årig far udtrykte, da hans søn spurgte: »Far, hvorfor går du i kirke? Du kan ikke se, du kan ikke høre, det er vanskeligt at komme rundt. Hvorfor går du i kirke?« Faderen svarede: »Det er nadveren. Jeg tager af sted for at nyde nadveren.«

Må vi hver især komme til nadvermødet, forberedte på at få »en virkelig åndelig oplevelse, en hellig nadver, en fornyelse for [vores sjæl]«. ¹⁸

Jeg ved, at vor himmelske Fader og vor Frelser lever. Jeg er taknemlig for den mulighed, nadveren giver for at føle deres kærlighed og tage del i Ånden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997, s. 283.
2. Se L&P 20:77.
3. Henry B. Eyring, »At vi må være ét«, *Stjernen*, juli 1998, s. 71.
4. L&P 20:77, 79.
5. JSO, Matt. 26:22 (i Guide til Skrifterne).
6. JSO, Matt 26:24 (i Guide til Skrifterne); se også Matt 26:26-28; Mark 14:22-24; Luk 22:15-20.
7. Se 3 Ne 18:7, 11; L&P 20:75.
8. Se »Hvordan holder jeg min pagt om altid at erindre Frelseren?« *Kom og følg mig*, Søndagsskolens materialer; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remembe; *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2004, s. 104-106.
9. L&P 20:77.
10. Joh 14:15.
11. Melvin J. Ballard, i Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness*, 1966, s. 132-133.
12. Joh 6:48.
13. Joh 4:10.
14. 3 Ne 20:8-9.
15. L&P 20:77.
16. 3 Ne 9:14.
17. Jeg er taknemlig for Ann Madsen for hendes indsigt i dette princip.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, s. 283.

Ældste Chi Hong (Sam) Wong
De Halvfjeds

Kom til undsætning i enighed

For at bistå Frelseren må vi arbejde sammen i enighed og samdrægtighed. Hver person, hvert et embede og hver en kaldelse er vigtig.

V i hører ofte præsident Thomas S. Monson sige: »Kom til undsætning.«¹ Jeg kommer til at tænke på en beretning i Det Nye Testamente. Den er et fuldkomment eksempel på, hvordan medlemmer og missionærer kan arbejde sammen i enighed gennem menighedsrådet for at række ud og komme til undsætning. Historien står i Markus 2:1-5. Jeg synes, at de oplevelser, Jesus anvendte for at lære os visse læresætninger eller principper, altid er meget inspirerende og lette at forstå.

En af personerne i denne beretning er en lam mand, som kun kunne flyttes med andres hjælp. Denne mand kunne kun være derhjemme og vente på at blive frelst.

I vore dage kunne det ske på denne måde. Fire mennesker udfører en opgave, som de har fået af biskoppen, om at besøge en lam mand hjemme hos ham selv. Jeg kan se dem for mig: En kommer fra hjælpeforeningen, en fra ældsternes kворum, en fra Det Aronske Præstedømme og sidst men ikke mindst er der en fuldtidsmissionær. Ved det seneste menighedsrådsmøde havde biskoppen uddelt nogle opgaver om at »komme til undsætning« efter at have siddet i råd sammen om behovene i menigheden. Disse fire fik til opgave at hjælpe denne lamme mand. De kunne ikke vente på, at han selv kom i kirke. De blev nødt til at tage hjem og besøge ham. De blev

nødt til at opsøge ham, så de tog af sted. Manden blev bragt hen til Jesus.

»Så kom der nogle hen til ham med en lam, der blev båret af fire mænd« (Mark 2:3).

Men værelset var overfyldt. De kunne ikke komme ind gennem døren. Jeg er sikker på, at de prøvede alt det, de kunne komme i tanker om, men de kunne bare ikke komme igennem. Tingene gik ikke så let som planlagt. Der var forhindringer på vejen til »undsætning«. Men de gav ikke op. De efterlod ikke den lamme mand ved døren. De talte sammen om, hvad de så skulle gøre – hvordan de kunne få manden hen til Jesus Kristus, så han kunne helbrede ham. Arbejdet med at hjælpe Jesus Kristus med at frelse sjæle var, i det mindste for dem, slet ikke for krævende. De fandt på en plan – den var ikke let, men de fulgte den.

»Men da de ikke kunne komme hen til Jesus for de mange mennesker, fjernede de taget over det sted, hvor han var; og da de havde lavet hul, sænkede de båren med den lamme ned« (Mark 2:4).

De tog ham op på taget. Da jeg går ud fra, at der ingen udvendig trappe var, må det have taget dem en del tid at få alle op på taget. Jeg tror, det kan være sket på denne måde: Den unge

mand fra hans menighed klatrede først op på taget. Eftersom han var ung og fuld af energi, har det ikke været så svært for ham. Hans hjemmelærer-kammerat fra ældsternes kvorum og den høje og stærke fuldtidsmissionær har nok skubbet meget energisk ned fra. Hjælpeforeningssøsteren har stået og bedt dem om at være forsigtige og kommet med opmuntrende ord. Mændene har så fjernet noget af taget, mens søsteren stod og trøstede manden, som ventede på at blive helbredt – så han kunne gå selv og være fri.

Denne opgave med at komme til undsætning krævede, at alle arbejdede sammen. I et afgørende øjeblik kræves der omhyggelig koordination for at sænke den lamme mand ned fra taget. De fire mennesker er nødt til at arbejde i enighed og samdrægtighed. Der kan ikke være nogen uoverensstemmelse blandt de fire. De skal sænke den lamme mand i samme tempo. Hvis én sænker rebet hurtigere end de tre andre, falder manden ud af sengen. Han kan ikke selv holde fast på grund af sin svagelige tilstand.

For at bistå Frelseren må vi arbejde sammen i enighed og samdrægtighed. Hver person, hvert et embede og hver en kaldelse er vigtig. Vi må være forenede i vor Herre Jesus Kristus.

Til sidst blev den lamme mand anbragt foran Jesus. »Da Jesus så deres tro, siger han til den lamme: »Søn, dine synder tilgives dig« (Mark 2:5). Jesus viste ham barmhjertighed og helbredte ham – ikke blot fysisk, men også åndeligt: »Søn, dine synder tilgives dig.« Er det ikke vidunderligt? Kunne vi ikke godt tænke os, at det også skete for alle os? Det kunne jeg bestemt godt.

Kender vi nogen, som er ramt af åndelig lammelse, en der bare ikke af sig selv kan komme tilbage til Kirken? Han eller hun kunne være en af vore børn, en af vore forældre, en ægtefælle eller en ven.

Med så mange flere fuldtidsmissionærer, der nu er til rådighed i hver menighed, ville biskopper og grenspræsidenter gøre klogt i gøre bedre brug af deres menigheds- eller grensråd. Biskoppen kan opfordre hvert menighedsrådsmedlem til at komme med en liste over navne på dem, der kunne have brug for hjælp. Menighedsrådsmedlemmer sidder så i råd og taler omhyggeligt sammen om, hvordan de bedst kan hjælpe. Biskoppen lytter derpå opmærksomt til forslagene og uddeler opgaver.

Fuldtidsmissionærerne er en stor ressource for menighederne i disse

undsætningsaktioner. De er unge og fyldt med energi. De elsker at have en liste med konkrete navne på mennesker, som de kan arbejde med. De nyder at arbejde sammen med medlemmerne i menigheden. De ved, at det skaber store muligheder for dem til at finde nogen at undervise. De er hengivne i etableringen af Herrens rige. De har et stærkt vidnesbyrd om, at de bliver mere kristuslignende, når de deltager i disse undsætningsaktioner.

Til slut vil jeg gerne delagtiggøre jer i endnu en skjult skat i denne historie fra skriften. Det står i vers 5: »Da Jesus så deres tro« (fremhævelse tilføjet). Det har jeg ikke tidligere lagt mærke til – deres tro. Vores tro tilsammen påvirker også andres trivsel.

Hvem var de mennesker, Jesus nævnte? Det kunne meget vel være de fire, der bar den lamme mand, manden selv, de mennesker, der havde bedt for ham, og alle dem, der lyttede til Jesu prædiken og i deres stille sind glædede sig over det nært forestående mirakel. Det kunne også gælde en ægtefælle, en forælder, en søn eller en datter, en missionær, en kvorumspræsident, en hjælpeforeningspræsident, en biskop eller en fjern ven. Vi kan alle hjælpe hinanden. Vi bør altid være ivrigt engagerede i at søge at undsætte de nødlidende.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er miraklernes Gud. Jesus Kristus elsker os alle og har kraften til at frelse og helbrede, både fysisk og åndeligt. Når vi bistår ham og hans mission med at frelse sjæle, kommes vi også til undsætning i processen. Det vidner jeg om i hans hellige navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se fx Thomas S. Monson, »Vores ansvar for at komme til undsætning«, *Liahona*, okt. 2013, s. 5.

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

For evigt frie til selv at handle

Det er Guds vilje, at vi skal være frie mænd og kvinder, der er i stand til at opnå vores fulde potentiale både timeligt og åndeligt.

William Shakespeares skuespil *Henrik den Femte* indeholder en aftenscene i de engelske soldaters lejr ved Agincourt lige før deres kamp mod den franske hær. I det svindende lys, og delvist forklædt, vandrer kong Henrik rundt blandt sine soldater uden at blive genkendt. Han taler med dem, prøver at vurdere moralen i sin hær, der er langt i undertal, og fordi de ikke ved, hvem han er, er de meget åbenhjertige i deres kommentarer. I en samtale filosoferer de over, hvem der har ansvaret for, hvad der sker med mænd i krig – kongen eller den enkelte soldat.

På et tidspunkt siger kong Henrik: »Jeg synes, at jeg kunne ikke dø nogen steder så gerne som i kongens selskab, når hans sag er retfærdig.«

Williams svarer: »Det er mere end nogen af os kan bedømme.«

Hans kammerater er enige: »Ja, eller mere end vi skulle spørge om; for vi ved nok, når vi ved, vi er kongens undersåtter. Er hans sag uretfærdig, så udsletter vores lydighed mod kongen al skyld for det hos os.«

Williams tilføjer: »Hvis hans sag ikke er retfærdig, så får kongen selv en svær regning at gøre op.«

Kong Henrik er ikke overraskende uenig. »Hver undersåts lydighed hører kongen til; men hver undersåts sjæl er hans egen.«¹

Shakespeare forsøger ikke at komme med svaret på denne diskussion i skuespillet, og i en eller anden form er det en diskussion, der fortsætter i vor tid – hvem har ansvaret for, hvad der sker i vores liv?

Når det går dårligt, er der en tendens til at give andre eller selv Gud skylden. Nogle gange opstår der en følelse af berettigelse, og enkeltpersoner og grupper forsøger at lægge ansvaret for deres velfærd over på andre mennesker eller på regeringen. I åndelige anliggender tror nogle, at mænd og kvinder ikke behøver at stræbe efter personlig retskaffenhed – for Gud elsker og frelser os »som vi er«.

Men Guds hensigt er, at hans børn skal handle ifølge den moralske handlefrihed, som han har givet dem, »så enhver må stå til regnskab for sine egne synder på dommens dag.«² Det er hans plan og hans vilje,

at vi har hovedansvaret for at træffe valg i vores livs drama. Gud vil ikke leve vores liv for os, ej heller vil han kontrollere os, som om vi var hans marionetdukke, som Lucifer engang foreslog. Hans profeter vil heller ikke acceptere rollen som »dukkeførere« i Guds sted. Brigham Young har sagt: »Jeg ønsker ikke, at nogen sidste dages hellig i denne verden eller i himlen er tilfreds med noget, jeg gør, medmindre Herren Jesu Kristi Ånd – åbenbarelsens ånd – gør dem tilfredse. Jeg ønsker, at de selv ved det og selv forstår det.«³

Så for det første frelser Gud os ikke, »som vi er«, fordi vi »som vi er«, er urene, og »intet urent kan bo ... i hans nærhed; for på Adams sprog er hans navn Hellighedens Menneske og navnet på hans Enbårne er Menneskesønnen.«⁴ Og for det andet vil Gud ikke handle for at gøre os til noget, som vi ikke selv ved vore gerninger vælger at blive. Han elsker os virkelig, og fordi han elsker os, vil han hverken tvinge eller forlade os. Han hjælper og vejleder os snarere. Den virkelige tilkendegivelse af Guds kærlighed er faktisk hans bud.

Vi bør (og det gør vi også) glæde os over den plan, som Gud har ordineret, der tillader os at handle selv og opleve konsekvenserne, eller som skriften udtrykker det: »[Smage] det bitre, så [vi] kan lære at skønne på det gode.«⁵ Vi er for evigt taknemlige for, at Frelserens forsoning overvandt arvesynden, så vi kan blive født ind i denne verden, uden at skulle straffes for Adams overtrædelser.⁶ Idet vi således er forløst fra faldet, påbegynder vi livet uskyldige for Gud og bliver »frie for evigt, idet [vi] kender godt fra ondt, til selv at handle og ikke være genstand for handling.«⁷ Vi kan vælge at blive, hvad vi vil, og med Guds hjælp kan vi blive ligesom han er.⁸

Jesu Kristi evangelium åbner vejen for det, vi kan blive. Gennem Jesu Kristi forsoning og nåde kan vores manglende succes med at efterleve den celestiale lov fuldkomment og konsekvent i jordelivet blive opvejet, og vi kan blive i stand til at udvikle en kristuslignende karakter. Retfærdigheden kræver dog, at intet af dette sker uden vores villige samtykke og deltagelse. Sådan har det altid været. Vores blotte tilstedeværelse på jorden som fysiske væsener er konsekvensen af et valg, som vi hver især traf, om at være med i vor Faders plan.⁹ Således er frelse bestemt ikke alene resultatet af et guddommeligt lune.¹⁰

Retfærdighed er en af Guds grundlæggende egenskaber. Vi kan have tillid til Gud, for han er fuldstændig pålidelig. Skrifterne siger, at »Gud [ikke] vandrer ... på krogede stier, ej heller vender han sig, hverken til højre eller til venstre, ej heller afviger han fra det, som han har sagt, derfor er hans stier rette, og hans vej er ét evigt kredsløb«,¹¹ og at »Gud ikke gør forskel på nogen.«¹² Vi stoler på den guddommelige kvalitet retfærdighed i tro, tillid og håb.

Men som konsekvens af at være fuldkommen retfærdig, er der nogle ting, som Gud ikke kan gøre. Han kan ikke vilkårligt frelse nogen og forvise andre. Han »kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse.«¹³ Han kan ikke tillade, at barmhjertigheden kan berøve retfærdigheden.¹⁴

Det er et tungtvejende bevis på Guds retfærdighed, at han har fastlagt princippet barmhjertighed. Eftersom han er retfærdig, har han åbnet en vej for, at barmhjertighed kan spille en uundværlig rolle for vores evige skæbne. Så nu »fremsetter [retfærdigheden] alle sine krav, og barmhjertigheden gør også krav på alle, der er hendes egne.«¹⁵

Vi ved, at det er »hans lidelser og død, han, som ikke begik nogen synd, ham, i hvem [Faderen] havde velbehag ... [hans] Søns blod, som blev udgydt«,¹⁶ som tilfredsstiller retfærdighedens krav, udviser barmhjertighed og forløser os.¹⁷ Men alligevel »kunne forløsningsplanen *under hensyntagen til retfærdigheden* ikke blive tilvejebragt *undtagen på betingelse af ... omvendelse*«. ¹⁸ Det er kravet og muligheden for omvendelse, der

lader barmhjertigheden udføre dets arbejde uden at træde retfærdigheden under fode.

Kristus døde ikke for at frelse folk i flæng, men for at tilbyde omvendelse. I omvendelsesprocessen forlader vi os helt »på hans fortjenester, han, der er mægtig til at frelse«,¹⁹ men at handle for at omvende os er noget, vi selv skal gøre. Så ved at gøre omvendelse til et krav for at modtage nådens gave gør Gud os i stand til at bibeholde ansvaret for os selv. Omvendelse respekterer og støtter vores handlefrihed: »Og således kan barmhjertigheden tilfredsstille retfærdighedens krav og omslutter dem i sikkerhedens arme, mens den, der ikke udøver nogen tro til omvendelse, bliver udsat for hele loven bestående af retfærdighedens krav; derfor tilvejebringes den store og evige forløsningsplan kun for den, der har tro til omvendelse.«²⁰

At misforstå Guds retfærdighed og barmhjertighed er én ting, men at benægte Guds eksistens eller hans almægt er en anden, men begge fører til, at vi opnår mindre – nogle gange langt mindre – end vores fulde og guddommelige potentiale. En Gud, der ikke kræver noget, er det samme som en Gud, der ikke eksisterer. En verden uden Gud, den levende Gud, der fastsætter moralske love til at styre

og fuldkommengøre sine børn, er også en verden uden ultimativ sandhed eller retfærdighed. Det er en verden, hvor moralsk relativisme hersker.

Relativisme betyder, at hver person er sin egen højeste autoritet. Det er selvfølgelig ikke blot dem, der fornægter Gud, som tror på denne filosofi. Nogle, der tror på Gud, tror stadig, at de hver især personligt bestemmer, hvad der er rigtigt og forkert. En ung voksen udtrykte det således: »Jeg tror ikke, at jeg kan sige, at hinduismen er forkert, eller at katolicismen er forkert, eller at den episkopale tro er forkert – jeg tror, at det bare afhænger af, hvad man tror på ... Jeg tror ikke, at der er en rigtig og en forkert.«²¹ En anden svarede således, da han blev spurgt om grundlaget for sin religiøse tro: »Mig selv – det er egentlig det. Jeg mener, hvordan kan der være en autoritet over det, som man tror på?«²²

Til dem, der tror på, at noget eller alt kan være sandt, kan erklæringen om objektiv, fast og universel sandhed føles som tvang – »Jeg bør ikke tvinges til at tro på, at noget, som jeg ikke kan lide, er sandt.« Men det ændrer ikke ved virkeligheden. Selv om man ikke kan lide tyngdeloven, så vil det ikke forhindre, at en person falder, hvis han hopper ud fra en klippe. Det samme gælder for den

evige lov og retfærdighed. Frihed kommer ikke af at modsætte sig den, men af at anvende den. Den er grundlæggende for Guds egen kraft. Hvis det ikke var fordi, der virkelig er faste og uforanderlige sandheder, ville handlefrihedens gave være meningsløs, fordi vi aldrig ville være i stand til at forudse eller bestemme konsekvenserne af vore handlinger. Som Lehi sagde: »Hvis I siger, at der ingen lov findes, da siger I også, at der ingen synd findes. Hvis I siger, at der ingen synd findes, da siger I også, at der ingen retfærdighed findes. Og hvis der ingen retfærdighed findes, da findes der ingen lykke. Og findes der hverken retfærdighed eller lykke, da findes der heller ingen straf eller elendighed. Og hvis dette ikke findes, så findes der ingen Gud. Og findes der ingen Gud, da er vi ikke til, heller ikke jorden; for intet kunne være blevet skabt, hverken til selv at handle eller til at være genstand for handling; derfor måtte alt være svundet bort.«²³

I både verdslige og åndelige anliggender er muligheden for at påtage sig et personligt ansvar en gudgiven gave, og uden den kan vi ikke fatte vores fulde potentiale som Guds døtre og sønner. Personlig ansvarlighed bliver både en rettighed og en pligt, som vi

konstant skal forsvare. Den har været under angreb siden før skabelsen. Vi må forsvare ansvarlighed mod personer og programmer, der (nogle gange med de bedste intentioner) gør os afhængige. Og vi skal forsvare den mod vores egen tendens til at undgå det arbejde, der kræves, for at udvikle talenter, evner og en kristuslignende karakter.

Der er en historie om en mand, som simpelthen ikke ville arbejde. Han syntes, at andre skulle tage sig af ham. Ifølge hans tankegang, så skyldte Kirken eller regeringen eller begge parter at forsørge ham, fordi han havde betalt sine skatter og sin tiende. Han havde ikke noget at spise, men han nægtede at arbejde, så han kunne sørge for sig selv. I desperation og afsky besluttede de, der havde prøvet at hjælpe ham, at eftersom han ikke ville løfte en finger for at forsørge sig selv, kunne de lige så godt tage ham med hen til kirkegården og lade

ham dø. På vej til kirkegården siger en mand: »Vi kan ikke gøre det her. Jeg har noget majs, han kan få.«

Det forklarer de manden, og han spørger: »Er de blevet pillet?«

»Nej,« svarede de.

»Nå,« sagde han, »så bare køр videre.«

Det er Guds vilje, at vi skal være frie mænd og kvinder, der er i stand til at opnå vores fulde potentiale både timeligt og åndeligt, at vi skal være frie for fattigdommens ydmygende begrænsninger og syndens lænker, og at vi nyder selvrespekt og uafhængighed, så vi i alt er beredt til at slutte os til ham i hans celestiale rige.

Jeg er fuldstændigt klar over, at vi ikke kan klare dette alene ved vores egen indsats og uden hans meget afgørende og konstante hjælp. »For vi ved, at det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre.«²⁴ Og vi behøver ikke at opnå et minimum af evner eller godhed, før Gud vil hjælpe

– vi kan få guddommelig hjælp hver eneste time, hver dag, uanset hvor vi er på lydighedens vej. Men jeg ved, at vi foruden at ønske hans hjælp skal gøre os umage, omvende os og vælge Gud, før han er i stand til at hjælpe os i overensstemmelse med loven om retfærdighed og handlefrihed. Min bøn er ganske enkelt, at vi påtager os ansvaret og tager fat på arbejdet, så der er noget, Gud kan hjælpe os med.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud Faderen lever, at hans Søn Jesus Kristus er vores Forløser, og at Heligånden er hos os. Deres ønske om at hjælpe os er ubestrideligt, og deres evne til at gøre det er uendelig. Lad os vågne op og rejse os fra støvet, »så den evige Faders pagter, som han har sluttet med [os], må blive opfyldt.«²⁵ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Shakespeare, *Henrik den Femte*, 4. akt, 1. scene, linjerne 127-129, 131-137, 183-185.
2. L&P 101:78.
3. Brigham Young, »Sermon«, *Deseret News*, 31. okt. 1855, s. 267; citeret i Terryl Givens og Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith*, 2014, s. 63.
4. Moses 6:57.
5. Moses 6:55.
6. Se TA 1:2; se også 2 Ne 2:25; Moses 6:53-56.
7. 2 Ne 2:26; se også L&P 93:38.
8. Se 3 Ne 12:48; 27:27; se også Rom 8:16-17; L&P 84:37-38.
9. Se Åb 12:7-9; L&P 29:36-38; Moses 4:3-4.
10. Se L&P 93:29-31.
11. L&P 3:2.
12. ApG 10:34.
13. L&P 1:31.
14. Se Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. L&P 45:4.
17. Se Mosi 15:9.
18. Alma 42:13; fremhævelse tilføjet.
19. 2 Ne 31:19.
20. Alma 34:16.
21. I Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults*, 2009, s. 156.
22. I Smith, *Souls in Transition*, s. 156.
23. 2 Ne 2:13.
24. 2 Ne 25:23.
25. Moro 10:31.

Bariloche, Argentina

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Modtag et vidnesbyrd om lys og sandhed

Jeres personlige vidnesbyrd om lys og sandhed vil ikke kun velsigne jer og jeres efterkommere her på jorden, men det vil også følge jer gennem al evighed.

Da jeg var pilot, fløj jeg i utallige timer henover kontinenter og have i nattens mørke. Når jeg iagttog nattehimmelen fra mit cockpitvindue, og især mælkevejen, kom jeg ofte til at tænke på storheden og dybden af Guds skaberværk – det, skrifterne beskriver som »utallige verdener«.¹

Det er mindre end 100 år siden, at de fleste astronomer formodede, at vores galakse, mælkevejen, var den eneste galakse i universet.² De gik ud

fra, at alt, der eksisterer udover vores galakse, var et stort intet, et uendeligt tomrum – tomt, koldt og uden stjerner, lys og liv.

Efterhånden, som teleskoperne blev mere avancerede – deriblandt teleskoper, der kunne sendes ud i rummet – begyndte astronomerne at forstå en bemærkelsesværdig, næsten ufattelig sandhed: Universet er så meget større end nogen tidligere havde troet, og himlene er fyldt med utallige galakser, så ubegribeligt langt væk fra os, og hver især indeholder flere hundrede milliarder stjerner.³

I løbet af meget kort tid ændredes vores forestilling om universet sig for evigt.

I vore dage kan vi se nogle af disse fjerne galakser.⁴

Vi ved, at de er der.

De har været der i lang tid.

Men før menneskeheden havde instrumenter, der var kraftige nok til at samle celestiale lys og få disse galakser inden for synsvidde, troede vi ikke, at sådan noget var muligt.

Universets uendelighed ændrede sig ikke lige pludseligt, men vores evne til at se og forstå denne sandhed

ændrede sig dramatisk. Og med dette større lys blev menneskeheden præsenteret for et storslået skue, som vi ikke tidligere havde forestillet os

Det er svært for os at tro på det, som vi ikke kan se

Forestil jer, at I var i stand til at rejse tilbage i tiden og tale med folk, der levede for tusind år siden eller bare hundrede år siden. Forstil jer, at I skulle prøve at beskrive nogle af de moderne teknologier, som I og jeg i dag tager for givet. Hvad ville disse folk for eksempel tro om os, når vi fortalte dem historier om jumbojetter, mikrobølgeovne, håndholdte enheder, der indeholder umådeligt store biblioteker samt videoer af vores børnebørn, som vi på et øjeblik deler med millioner af folk over hele jorden?

Nogle ville måske tro os. De fleste ville håne os og være imod os eller måske endda forsøge at gøre os tavse eller skade os. Nogle ville måske forsøge at bruge logik, fornuft og fakta, som de kender til, for at vise, at vi er vildledte, tåbelige eller endog farlige. De ville måske endda fordømme os for at forsøge at forlede andre.

Men selvfølgelig ville disse folk være fuldstændig forkert på den. De ville måske være velmenende og oprigtige. De ville måske være fuldstændig overbeviste om deres mening. Men de ville simpelthen ikke være i stand til at se klart, fordi de endnu ikke har modtaget det mere komplette sandhedens lys.

Løftet om lys

Det synes at være et menneskeligt karaktertræk at formode, at vi har ret, når vi er forkert på den. Og hvis dette er tilfældet, hvilket håb er der da for nogen af os? Er det meningen at vi skal drive rundt uden mål i et hav af modstridende oplysninger, strandet

Når jeg ofte om natten så på himlen, kom jeg til at tænke på antallet og dybden af Guds skabninger

på en tømmerflåde, som vi nødtørfigt har sat sammen ud fra vore egne fordomme?

Er det muligt at finde sandhed?

Formålet med min tale er at forkynde det glædelige budskab, at Gud selv – Hærskarers Herre, som kender al sandhed – har givet sine børn det løfte, at de selv kan komme til at kende sandheden.

Tænk over storheden i dette løfte:

Den Almægtige Gud, Skaberen af dette uendelige univers, vil tale til dem, som kommer til ham med et oprigtigt hjerte og i en oprigtig hensigt.

Han vil tale til dem i drømme, syner, tanker og følelser.

Han vil tale til dem på en måde, der er umiskendelig, og som overstiger menneskelig forståelse. Han vil give dem guddommelig vejledning og svar angående deres personlige liv.

Selvfølger er der nogle, der vil være hånlige og sige, at sådan noget er umuligt, at hvis der var en Gud, ville han have bedre ting at gøre

end at høre og besvare hver enkelt persons bøn.

Men jeg kan sige jer dette: Gud interesserer sig for os. Han vil lytte, og han vil besvare jeres personlige spørgsmål. Svarene på jeres bønner vil komme på hans måde og til hans tid, og derfor skal I lære at lytte til hans røst. Gud ønsker, at I skal finde tilbage til ham, og Frelseren er vejen.⁵ Gud ønsker, at I lærer af hans Søn, Jesus Kristus, og oplever den store fred og lykke, der kommer af at følge disciple-nes guddommelige sti.

Mine kære venner, her er et meget ligetil eksperiment med en garanti fra Gud, som vi finder i gammel hellig skrift, der er tilgængeligt for enhver mand, kvinde og ethvert barn, der villig til at sætte det på prøve:

For det første skal I søge i Guds ord. Det betyder at læse i skriften og studere både de fordums, men også de nutidige profeters ord angående Jesu Kristi gengivne evangelium – ikke med det formål at tvivle eller kritisere,

men med et oprigtigt ønske om at finde sandheden. Tænk over det, I vil føle, og forbered jeres sind på at modtage sandheden.⁶ »... ja, selv om I ikke kan gøre mere end ønske at tro, lad da det ønske virke i jer ... at I kan give plads til [Guds ord].«⁷

For det andet må I overveje, tænk over, stræbe frygtløst efter at tro⁸ og være taknemlige for, hvor barmhjertig Herren har været over for sine børn lige fra Adams dage til vor tid ved at give os profeter, seere og åbenbarere til at lede sin kirke og hjælpe os til at finde vejen tilbage til ham.

For det tredje må I bede jeres himmelske Fader i hans Søns Jesu Kristi navn om at åbenbare sandheden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for jer. Spørg af et oprigtigt hjerte og med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus.⁹

Der er også et *fjerde* trin, som vi har fået af Frelseren: »Den, der vil gøre [Guds] vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler

af mig selv.«¹⁰ Med andre ord, når I prøver at bekræfte sandheden af evangeliske principper, skal I først efterleve dem. Afprøv evangeliets læresætninger og Kirkens lærdomme i jeres eget liv. Gør det med oprigtig hensigt og med varig tro på Gud.

Hvis I gør disse ting, har Gud lovet jer – og han er bundet af sit ord¹¹ – at han vil åbenbare sandheden for jer ved Helligånden. Han vil give jer større lys, som vil gøre jer i stand til at se gennem mørket og bevidne et ufatteligt, storslået skue, der er ubegribeligt for det menneskelige øje.

Nogle vil måske sige, at trinene er for svære, eller at de ikke er anstrengelserne værd. Men jeg mener, at dette personlige vidnesbyrd og evangeliet og Kirken er det vigtigste, som I kan opnå i jeres liv. Det vil ikke kun vel-signere og vejlede jer, men det vil også have direkte indflydelse på jeres liv igennem evigheden.

Det, der hører Ånden til, kan kun forstås ved Ånden

Videnskabsmænd kæmpede med at forstå universets omfang, indtil

instrumenterne blev avancerede nok til at indfange et større lys, så de kunne forstå en mere fuldstændig sandhed.

Apostlen Paulus underviste om et lignende princip angående åndelig kundskab. »Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd,« skrev han til korintherne, »det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.«¹²

Med andre ord, hvis I ønsker at genkende åndelig sandhed, skal I bruge de rigtige instrumenter. I kan ikke komme til at forstå åndelige sandheder med instrumenter, der er ude af stand til at måle dem.

Frelseren har i vore dage fortalt os: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.«¹³

Jo mere vi vender vores hjerte og vores sind mod Gud, jo mere himmelsk lys falder der på vores sjæl. Og hver gang vi villigt og oprigtigt søger det lys, viser vi Gud vores villighed til at

modtage mere lys. Lidt efter lidt bliver det, der før syntes tåget, mørkt og fjært mere klart, lyst og velkendt for os.

På samme måde vil vores eget lys begynde at svinde, hvis vi fjerner os selv fra evangeliets lys – ikke på en dag eller en uge, men langsomt lidt efter lidt – indtil vi ser tilbage og ikke helt kan forstå, hvorfor vi nogensinde har troet, at evangeliet var sandt. Vores tidligere kundskab synes måske endda tåbelig for os, fordi det, der engang var så klart, atter er blevet uklart, tåget og fjært.

Det er derfor, at Paulus var så vedholdende i, at evangeliet er dårskab for dem, der fortages, »men for [dem], der frelses, er det Guds kraft.«¹⁴

Der er ingen lakmusprøve

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er et sted for folk med alle mulige slags vidnesbyrd. Der er nogle medlemmer af Kirken, der har et sikkert vidnesbyrd, der brænder inden i dem. Andre stræber efter selv at komme til at vide det. Kirken er et hjem, hvor alle mødes uanset dybden eller styrken af deres vidnesbyrd. Jeg kender ikke til noget skilt på døren til vore kirkebygninger, hvor der står: »Dit vidnesbyrd skal være så stort, for at du må komme ind.«

Kirken er ikke kun for fuldkomne mennesker, men den er for alle, der vil »kom[me] til Kristus, og bliv[e] fuldkommengjort i ham.«¹⁵ Kirken er for folk som dig og mig. Kirken er et sted, der favner alle og tager sig af dem, ikke et sted, der adskiller eller kritiserer. Det er et sted, hvor vi rækker ud for at opmuntre, opløfte og hjælpe hinanden, når vi hver især stræber efter at søge efter guddommelig sandhed.

I sidste ende er vi alle pilgrimme, der søger Guds lys på rejsen ad disciplens sti. Vi fordømmer ikke andre for,

hvor meget lys de har eller ikke har. I stedet for nærer og opmuntrer vi alt lys, indtil det vokser sig klart, strålende og sandt.

Et løfte til alle

Lad os indse, at det at opnå et vidnesbyrd oftest ikke kun tager et minut, en time eller en dag. Det opnås ikke blot på én gang, og så er man færdig. Processen med at samle åndeligt lys er en livslang stræben.

Jeres vidnesbyrd om den levende Guds Søn og hans genoprettede kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, kommer måske ikke så hurtigt, som I gerne vil have det, men jeg lover jer dette: Hvis I gør jeres del, så vil det komme.

Og det vil være storslået.

Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd om, at åndelig sandhed vil fylde jeres hjerte og oplyse jeres ånd. Det vil åbenbare ren intelligens for jer med vidunderlig lykke og himmelsk fred. Jeg har selv oplevet det gennem Helligåndens kraft.

Som den gamle hellige skrift lover, så vil Guds Ånds ubeskrivelige tilstedeværelse få jer til at synge sangen om den forløsende kærlighed,¹⁶ rette jeres øjne mod himlen og løfte jeres røst i pris til Gud den Højeste, jeres tilflugt, jeres håb, jeres beskytter, jeres Fader. Frelseren lovede, at hvis I søger, så skal I finde.¹⁷

Jeg vidner om, at dette er sandt. Hvis I søger Guds sandhed, vil det, som nu synes tåget, uklart og fjernt, langsomt blive åbenbart og klarlagt og komme jeres hjerte nært ved lyset af Guds nåde. Et storslået, åndeligt skue, der er ubegribeligt for det menneskelige øje, vil blive åbenbart for jer.

Det er mit vidnesbyrd, at dette åndelige lys er inden for rækkevidde for alle Guds børn. Det vil oplyse jeres sind, helbrede jeres hjerte og bringe

jer lykke alle jeres dage. Mine kære venner, udsæt ikke det at søge og styrke jeres eget personlige vidnesbyrd om Guds guddommelige værk, selve lysets og sandhedens værk.

Jeres personlige vidnesbyrd om lys og sandhed vil ikke kun velsigne jer og jeres efterkommere her på jorden, men det vil også følge jer gennem al evighed, i verdener uden ende. Dette vidner jeg om, og jeg efterlader jer min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:33.
2. Se Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe*, 2009, s. xii. Det overrasker mig altid, at vi kan være så sikre på vore konklusioner. Nogle gange er vi så sikre, at vi formoder, at vi besidder al sandhed, der findes. Et eksempel på dette er: »Simon Newcomb, der var den største amerikanske astronom i slutningen af det nittende århundrede, sagde ved indvielsen af et observatorium i 1887, at »hvad angår

astronomi ... så virker det som om, at vi hastigt nærmer os grænserne for vores viden ... Resultatet er, at det arbejde, som virkelig optager astronomerne, er mindre opdagelse af nye ting, men i stedet en uddybning af det, som vi allerede ved« (Bartusiak, s. xv).

3. Det er interessant at se på Moses 1:33, 35 i lyset af denne »nylige« opdagelse. Moses' Bog i Den Kostelige Perle blev åbenbart til Joseph Smith i juni 1830, næsten et helt århundrede før, Edwin Hubble offentliggjorde sin opdagelse om fjerne galakser.
4. Se for eksempel, Hubble Heritage Image Gallery på heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Se Joh 14:6.
6. Se 3 Ne 17:3.
7. Alma 32:27.
8. Se L&P 67:3.
9. Se Moro 10:3-5.
10. Joh 7:17; se også Sl 25:14; Joh 3:21.
11. Se L&P 82:10.
12. 1 Kor 2:14.
13. L&P 50:24.
14. 1 Kor 1:18.
15. Moro 10:32; se også L&P 20:59.
16. Se Alma 5:26.
17. Se L&P 88:63.

Præsenteret af præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry

Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Boyd Kenneth Packer som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi med tak for deres fremragende tjeneste afløser ældsterne Carlos H. Amado og William R. Walker som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum og betegner dem som emeritus-generalautoriteter.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke taknemlighed for deres hengivne virke, bedes vise det.

Ældsterne Arayik V. Minasyan og Gvido Senkans er blevet afløst som områdehalvfjerdere. Det foreslås, at vi takker dem for deres virke.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdere og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Tak brødre og søstre, for jeres tro og bønner for os. ■

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Elsk og lev med forskelligheder

Som Kristi disciple bør vi leve i fred med andre, der ikke deler vore værdier eller accepterer de lærdomme, som de er bygget på.

I.

I de sidste dage i Jesu jordiske virke gav han sine disciple det, han kaldte »et nyt bud« (Joh 13:34). Buddet, der blev gentaget tre gange, var enkelt, men svært: »I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer« (Joh 15:12; se også v. 17). Belæringen om at elske hinanden havde været en central belæring under Frelserens virke. Det andet store bud var: »Du skal elske din næste som dig selv« (Matt 22:39). Jesus sagde endda også: »Elsk jeres fjender« (Matt 5:44). Men buddet om at *elske andre, sådan som han havde elsket sin flok*, var en meget enestående udfordring for hans disciple – og for os. »Faktisk«, sagde præsident Thomas S. Monson i april, »er kærlighed selve kernen i evangeliet, og Jesus Kristus er vores eksempel. Hans liv er et stort eksempel på kærlighed.«¹

Hvorfor er det så vanskeligt at elske hinanden, ligesom Kristus gjorde? Det er svært, fordi vi skal leve blandt dem, der ikke deler vores tro og værdier og vore forpligtelser over for vore pagter. Jesus bad i sin store ypperstepræstelige bøn lige før sin korsfæstelse for dem, der fulgte ham: »Jeg har givet dem dit ord; og verden

har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden« (Joh 17:14). Så bønfuldt han Faderen: »Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde« (v. 15).

Vi skal leve *i* verden, men ikke være *af* verden. Vi skal leve i verden, fordi ligesom Jesus belærte om i en lignelse, så er hans rige ligesom »en surdej«, hvis funktion det er at få dejen til at hæve (se Luk 13:21; Matt 13:33; se også 1 Kor 5:6-8). De, der følger ham, kan ikke gøre det, hvis de kun er sammen med dem, som har den samme tro og de samme skikke. Men Frelseren belærte også om, at hvis vi

elsker ham, vil vi holde hans bud (se Joh 14:15).

II.

Evangeliet indeholder mange belæringer om at holde buddene, mens vi bor blandt folk med en anden tro og andre skikke. Belæringen om strid er central. Da den opstandne Kristus fandt ud af, at nefitterne var uenige om dåbsmåden, gav han dem klare retningslinjer om, hvordan denne ordinance skulle udføres. Han lærte dem dette storslåede princip:

»Og der skal ikke være nogen mundhuggerier blandt jer, som der hidtil har været; ej heller skal der være mundhuggerier blandt jer angående detaljerne i min lære, som der hidtil har været.

For sandelig, sandelig siger jeg til jer: *Den, der har stridens ånd, er ikke af mig, men er af Djævelen, som er faderen til strid, og han ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede, den ene mod den anden.*

Se ... det er min lære, at sådant skal afskaffes« (3 Ne 11:28-30; fremhævelse tilføjet).

Frelseren begrænsede ikke sin advarsel om at strides til dem, som ikke holdt buddet om dåb. Han forbød alle at strides. Selv dem, der holder buddene, må ikke ophidse

menneskers hjerte for at strides med vrede. »Faderen til strid« er djævelen, Frelseren er Fredsfyrsten.

På samme måde står der i Bibelen, at »de vise afvender vrede« (Ordsp 29:8). De fordums apostle belærte om, at vi skulle »stræbe efter det, der tjener freden« (Rom 14:19) og tale om »sandheden tro i kærlighed« (Ef 4:15), »for et menneskes vrede udretter intet, der er retfærdigt for Gud« (Jak 1:20). I en nutidig åbenbaring befalede Herren, at det gengivne evangeliums glædelige budskab skulle forkyndes af »enhver til sin næste, i mildhed og i sagtomdighed« (L&P 38:41), »i al ydmyghed, idet du ... ikke håner dem, der håner dig (L&P 19:30).

III.

Selv når vi forsøger at være sagtomdige og undgå strid, skal vi ikke gå på kompromis med eller udvande vores forpligtelse mod de sandheder, vi forstår. Vi må ikke give afkald på vore standpunkter eller vore værdier. Jesu Kristi evangelium og de pagter, som vi indgår, tildeler os automatisk rollen som kombattanter i den evige kamp mellem sandhed og vildfarelse. Der er ikke nogen middelvej i den kamp.

Frelseren viste vejen, da hans modstandere konfronterede ham

med kvinden, der var »grebet på fersk gerning i ægteskabsbrud« (Joh 8:4). Da anklagerne blev beskæmmet med deres eget hykleri, trak de sig tilbage, og Jesus blev ladet alene tilbage med kvinden. Han behandlede hende venligt ved ikke at fordømme hende på dette tidspunkt. Men han sagde også bestemt til hende: »Synd fra nu af ikke mere« (Joh 8:11). Kærlig godhed kræves, men en, der følger Kristus, skal – ligesom Mesteren – stå fast i troen.

IV.

Ligesom Frelseren konfronteres de, der følger ham, nogle gange med syndig opførsel, og når de i vore dage står fast på rigtigt og forkert, som de forstår det, bliver de nogle gange kaldt »snæversynede« eller »fanatiske«. Mange verdslige værdier og skikke rejser sådanne udfordringer for sidste dages hellige. Nogle af dem, der er fremherskende i vore dage, er den store bevægelse, der legaliserer ægteskab mellem samme køn i mange af USA's stater, Canadas provinser og mange andre lande i verden. Vi bor også blandt nogle, som slet ikke tror på ægteskabet. Nogle tror ikke på at få børn. Nogle er imod begrænsninger af enhver art med hensyn til pornografi og narkotika. Et andet eksempel

– som de fleste troende kender – er udfordringen ved at leve sammen med en ikketroende ægtefælle eller familiemedlem eller være sammen med ikketroende kollegaer.

På indviede steder, såsom templer, kirkebygninger og vores eget hjem, bør vi klart og omhyggeligt undervise i sandheden og buddene, som vi forstår dem ud fra frelsesplanen, der er åbenbaret i det gengivne evangelium. Vores ret til at gøre dette er beskyttet af vore forfatningsmæssige garantier om ytrings- og religionsfrihed, såvel som det privatliv, der bliver æret selv i lande uden formelle forfatningsmæssige garantier.

I det offentlige rum findes der andre overvejelser angående det, religiøse folk siger og gør. Den frie udøvelse af religion dækker de fleste offentlige handlinger, men de er underlagt de hensyn, der skal tages for at imødekomme andres tro og skikke. Love kan forbyde adfærd, der generelt anerkendes som forkert eller uacceptabel, såsom seksuel udnyttelse, vold eller terrorhandling, selv når de udføres af ekstremister i religionens navn. Mindre alvorlig adfærd skal, selvom den er uacceptabel for nogle troende, ganske enkelt udholdes, hvis den legaliseres af det, som en profet i

Mormons Bog kaldte »folkets stemme« (Mosi 29:26).

Med hensyn til at tale offentligt bør vi alle følge de evangeliske lærdomme om at elske vores næste og undgå strid. De, der følger Kristus, bør være eksempler på høflighed. Vi bør elske alle mennesker, være gode til at lytte og vise opmærksomhed for deres oprigtige tro. Selvom vi måske er uenige, skal vi ikke være ubehagelige. Vore standpunkter og udmeldinger om kontroversielle emner bør ikke skabe strid. Vi skal være vise, når vi forklarer og går efter vore standpunkter, og når vi udøver vores indflydelse. Når vi gør dette, beder vi om, at andre ikke bliver fornærmede over vores oprigtige religiøse tro og vores frie udøvelse af vores religion. Vi opfordrer os alle til at anvende Frelserens gyldne regel: »Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem« (Matt 7:12).

Når vore standpunkter ikke vinder gehør, bør vi respektere ugunstige resultater og være høflige over for vore modstandere. I alle tilfælde bør vi være personer, der er venlige mod alle, og som afviser forfølgelse

af enhver art, deriblandt forfølgelse på grund af race, etnisk oprindelse, religiøs tro eller ikke-tro og forskelle i seksuel orientering.

V.

Jeg har talt om generelle principper. Nu vil jeg tale om, hvordan disse principper bør gælde i forskellige kendte situationer, hvor Frelserens lærdomme bør følges mere trofast.

Jeg begynder med det, som vore børn lærer, når de leger. Alt for ofte er ikkemedlemmer her i Utah blevet fornærmet eller stødt af nogle af vore medlemmer, som ikke vil lade deres børn blive venner med børn af en anden tro. Vi må kunne være i stand til at lære vore børn værdier og standarder for opførsel, uden at de holder sig væk eller viser mangel på respekt over for dem, der er anderledes.

Mange lærere i Kirken og i skolen har været kede af den måde, som nogle teenagere, også sidste dages hellige-unge, behandler hinanden på. Buddet om at elske hinanden indbefatter helt sikkert kærlighed og respekt på tværs af religiøse skel og også på tværs af racemæssige, kulturelle og

økonomiske skel. Vi opfordrer alle unge til at undgå mobning, fornærmelser eller sprog og opførsel, der bevidst påfører andre smerte. Alt dette er en overtrædelse af Frelserens bud om at elske hinanden.

Frelseren underviste om, at strid er djævelens værktøj. Det er helt sikkert i modstrid med noget af sproget og skikkene i den nuværende politiske verden. Det at leve med politiske forskelle er afgørende for politik, men politiske forskelle behøver ikke at indbefatte personlige angreb, der forgifter regeringsprocessen og straffer de deltagende. Vi bør alle undgå hadefulde kommunikationer og udvise høflighed over for folks forskellige meninger.

De vigtigste steder, vi skal afstå fra strid og udvise respekt for forskelle, er i vores hjem og i vore familierelationer. Forskelle er uundgåelige – nogle små og andre store. Med hensyn til større forskelle antag da for eksempel, at et familiemedlem bor sammen med sin kæreste. Det skaber konflikt mellem to vigtige værdier – vores kærlighed til familiemedlemmet og vores forpligtelse over for buddene. Hvis vi følger Frelserens eksempel, kan vi udvise kærlig godhed og stadig stå fast på sandheden ved at undgå handlinger, der fremmer eller tilsyneladende accepterer det, som vi ved er forkert.

Jeg vil afslutte med endnu et eksempel på et familierelation. Ved en stavs-konference i Midtvesten for omkring 10 år siden mødte jeg en søster, som fortalte mig, at hendes mand, der ikke var medlem, var taget med hende i kirke i 12 år, men han havde aldrig sluttet sig til Kirken. Hun spurgte, hvad hun skulle gøre. Jeg gav hende det råd at blive ved med at gøre det rette og være tålmodig og venlig over for sin mand.

Omkring en måned senere skrev hun dette til mig: »Jeg syntes, at 12 år viste, at jeg havde været tålmodig, men jeg var ikke sikker på, om jeg også havde været venlig. Så jeg øvede mig rigtigt meget i over en måned, og han blev døbt.«

Venlighed er en stærk kraft, især i en familie. Hendes brev fortsatte: »Jeg prøver endda at være venligere nu, fordi vi arbejder henimod at blive besejlet i templet i år!«

Seks år senere skrev hun endnu et brev til mig: »Min mand er [lige] blevet kaldet og indsat som biskop [i vores menighed].«²

VI.

I mange af livets forhold og situationer skal vi leve med forskelligheder. Hvor det er vigtigt, bør vores side af disse forskelligheder ikke fornægtes eller forlades, men som Kristi disciple bør vi leve i fred med andre, der ikke deler vore værdier eller accepterer de lærdomme, som de er bygget på. Faderens frelsesplan, som vi kender på grund af profetisk åbenbaring, placerer os på jorden, hvor vi skal holde hans bud. Det indbefatter at elske vores næste med en anden kultur eller tro, ligesom Faderen har elsket os. Som en profet i Mormons Bog sagde, så skal vi lære at trænge os frem med »en kærlighed til Gud og til alle mennesker« (2 Ne 31:20).

Hvor svært det end er at leve midt i virvaret omkring os, er Frelserens bud om at elske hinanden, ligesom han elsker os, sandsynligvis vores største udfordring. Jeg beder til, at vi må forstå dette og søge at efterleve det i alle vore forhold og aktiviteter. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Kærlighed – kernen i evangeliet«, *Liahona*, maj 2014, s. 91.
2. Breve til Dallin H. Oaks, 23. jan. 2006, og 30. okt. 2012.

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Joseph Smith

Jesus Kristus valgte en hellig mand, en retskaffen mand, til at lede gengivelsen af sit evangeliums fylde. Han valgte Joseph Smith.

Englen Moroni kaldte ved sit første besøg hos profeten Joseph Smith, da Joseph var 17 år, ham ved navn og sagde, at han var et sendebud sendt fra Guds nærhed, og at Gud havde en gerning for ham at udføre. Forestil jer, hvad Joseph må have tænkt, da englen så fortalte ham, at hans »navn skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folkeslag, stammer og tungemål«. ¹ Måske var det chokket i Josephs øjne, der fik Moroni til at gentage, at der både vil blive talt godt og ondt om ham blandt alle folk. ²

Det gode, der blev sagt om Joseph Smith, kom langsomt; det onde begyndte med det samme. Joseph skrev: »Hvor yderst besynderligt det var, at en ubetydelig dreng ... skulle betragtes som ... af tilstrækkelig betydning til at tiltrække sig ... den mest bitre forfølgelse og forhåntelse.« ³

Mens kærligheden til Joseph voksede, gjorde fjendtligheden det også. Som 38-årig blev han myrdet af en pøbel på 150 mænd med sortsværtede ansigter. ⁴ Selvom profetens liv endte brat, var det gode og onde, der blev talt om Joseph, lige begyndt.

Bør vi være overrasket over det onde, der blev talt om ham? Apostlen Paulus blev kaldt vanvittig. ⁵ Vor elskede Frelser, Guds Søn, blev

kaldt frådser, dranker og besat af en dæmon. ⁶

Herren fortalte Joseph om hans skæbne:

»Jordens ender skal spørge efter dit navn, og tåber skal gøre nar ad dig, og helvede skal rase imod dig,

hvorimod de rene af hjertet ... de vise ... de dydige bestandig skal søge ... velsignelser under din hånd.« ⁷

Hvorfor tillader Herren, at de, der taler ondt, kan jage de gode? En årsag er, at modstand mod det, der hører Gud til, sender dem, der søger sandheden, på deres knæ for svar. ⁸

Joseph Smith er genoprettelsens profet. Hans åndelige værk begyndte, da Faderen og Sønnen viste sig, og det blev efterfulgt af utallige andre himmelske besøg. Han var et redskab i Guds hånd til at frembringe hellige skrifter, mistede læresætninger og gengivelsen af præstedømmet. Vigtigheden af Josephs gerning kræver mere end intellektuel overvejelse. Det kræver, at vi, ligesom Joseph, skal »bede om at få den af Gud«. ⁹ Åndelige spørgsmål fortjener åndelige svar fra Gud.

Mange af dem, der afviser genoprettelsens værk, tror ganske enkelt ikke på, at himmelske væsener taler til menneskene på jorden. De siger, at det er umuligt, at de guldplader blev

overgivet af en engel og oversat ved Guds kraft. Ud fra den vantro afviste de hurtigt Josephs vidnesbyrd, og nogle få sank desværre så dybt, at de miskrediterede profeten og bagvaskede hans karakter.

Vi bliver især kede af det, når nogle, der engang ærede Joseph, forlader deres overbevisning og derpå taler dårligt om profeten.¹⁰

»At studere Kirken ... gennem dens afhopperes øjne,« sagde ældste Neal A. Maxwell på et tidspunkt, er »ligesom at interviewe Judas for at forstå Jesus. Afhoppere fortæller os altid mere om dem selv end noget om det, som de har forladt.«¹¹

Jesus sagde: »Velsign dem, som forbander jer ... og bed for dem, som foragteligt udnytter jer og forfølger jer.«¹² Lad os være venlige mod dem, som kritiserer Joseph Smith, idet vi i vores eget hjerte ved, at han var Guds profet, og finde trøst i, at alt dette for længe siden blev forudsagt af Moroni.

Hvordan skal vi reagere på en person, der oprigtigt spørger, som er bekymret over de negative kommentarer, som han eller hun har hørt eller læst om profeten Joseph Smith? Vi byder selvfølgelig altid ærlige og oprigtige spørgsmål velkommen.

På spørgsmål om Josephs karakter kan vi måske fortælle det, som tusindvis, der kendte ham personligt,

og som gav deres liv for det værk, som han var med til at oprette, har sagt om ham. John Taylor, der blev skudt fire gange af den pøbel, der dræbte Joseph, sagde senere: »Jeg vidner for Gud, engle og mennesker om, at [Joseph] var en god, ærlig og hæderlig mand ... [og] at hans private og offentlige karakter var upåklagelig – og at han levede og døde som en Guds mand.«¹³

Vi kan måske minde den, der oprigtigt spørger, om, at informationer på internettet ikke har et »sandhedsfilter. Nogle informationer, uanset hvor overbevisende de lyder, er ganske enkelt ikke sande.

For nogle år siden læste jeg en artikel i *Time Magazine*, hvor der blev skrevet om opdagelsen af et brev, der tilsyneladende var skrevet af Martin Harris, og som var i modstrid med Joseph Smiths beretning om, hvordan han fandt de plader, der blev til Mormons Bog.¹⁴

Nogle medlemmer forlod Kirken på grund af det dokument.¹⁵

Desværre forlod de Kirken for tidligt. Nogle måneder senere opdagede eksperter (og falskneren tilstod), at brevet var en fuldstændig forfalskning.¹⁶ I kan forståeligt nok sætte spørgsmålstegn ved, hvad I hører i nyhederne, men I behøver aldrig tvivle på Guds profeters vidnesbyrd.

Vi kan måske minde den, der spørger, om, at nogle informationer om Joseph, selvom de er sande, kan blive præsenteret fuldstændigt ude af kontekst i forhold til hans tid og situation.

Ældste Russell M. Nelson kom med et eksempel på dette. Han sagde: »Jeg arbejdede som konsulent for USA's administration på deres National Center for Disease Control i Atlanta i Georgia. Engang, mens jeg ventede på en taxa, der skulle køre mig til lufthavnen efter vore møder, lagde jeg mig på græsplænen for at nyde nogle få velkomne solstråler, før jeg vendte tilbage til vintervejret i Utah ... Senere modtog jeg et fotografi på min mail, som var taget af en fotograf med en telelinse, der fangede mit afslappede øjeblik på græsplænen. Nedenunder stod der: »Regeringskonsulent ved National Center.« Billedet var sandt, teksten var sand, men sandheden blev brugt til at give et falskt indtryk.«¹⁷ Vi behøver ikke at afvise noget, vi ved er sandt, på grund af noget, som vi endnu ikke forstår.

Vi kan måske minde den, der spørger, om, at det ikke kun var Joseph, der fik englebesøg.

Vidnerne om Mormons Bog skrev: »Vi kundgør med højtidelige ord, at en engel fra Gud kom ned fra himlen, og ... vi så og betragtede [pladerne].«¹⁸ Vi kan også citere mange andre.¹⁹

En person, der oprigtigt spørger, bør se udbredelsen af det gengivne evangelium som frugterne af Herrens værk gennem profeten.

Der er nu mere end 29.000 menigheder og 88.000 missionærer, der underviser i evangeliet over hele jorden. Millioner af sidste dages hellige forsøger at følge Jesus Kristus, leve et ærefuldt liv, tage sig af de fattige og give af deres tid og talenter ved at hjælpe andre.

Juster jeres egen åndelige iltmaske, så I er forberedt på at hjælpe andre, som søger sandheden.

Jesus sagde:

»Et godt træ kan ikke bære dårlige frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter ...

I kan altså kende dem på deres frugter.«²⁰

Disse forklaringer er overbevisende, men den person, der oprigtigt spørger, bør ikke kun forlade sig på dem for at afgøre deres søgen efter sandhed.

Alle troende har brug for en åndelig bekræftelse på profeten Joseph Smiths guddommelige mission og karakter. Det gælder for alle generationer. Åndelige spørgsmål fortjener åndelige svar fra Gud.

Da jeg for nylig var på USA's østkyst, fortalte en hjemvendt missionær mig om en ven, der var blevet desillusioneret over informationer, som han havde fået om profeten Joseph Smith. De havde talt sammen flere gange, og den hjemvendte missionær syntes selv at have nogle tvivl på grund af de samtaler.

Selvom jeg håbede, at han kunne styrke sin ven, var jeg bekymret for hans eget vidnesbyrd. Brødre og søstre, lad mig komme med en advarsel: I vil ikke kunne hjælpe andre, hvis jeres egen tro ikke er sikkert på plads.

For nogle få uger siden steg jeg ombord på et fly til Sydamerika. Stewardessen henledte vores opmærksomhed på sikkerhedsvideoen. »Det er usandsynligt,« blev vi advaret om, »men hvis trykket i kabinen ændres,

åbnes panelerne over jeres pladser, og der kommer iltmasker til syne. Hvis dette sker, ræk da op og hiv en maske hen til jer. Sæt masken over jeres næse og mund. Put elastikken over jeres hoved og juster masken, hvis det er nødvendigt.« Og så kom denne advarsel: »Sørg for at justere jeres egen maske, før I hjælper andre.«

De negative kommentarer om profeten Joseph Smith vil tage til, efterhånden som vi nærmer os Frelserens andet komme. De halve sandheder og spidsfindige bedrag vil ikke blive mindre. Der vil være familiemedlemmer og venner, der får brug for jeres hjælp. Nu er det tid til at justere jeres egen åndelige iltmaske, så I er forberedt på at hjælpe andre, som søger sandheden.²¹

Et vidnesbyrd om profeten Joseph Smith kan komme på forskellige måder til hver af os. Det kan komme, når I knæler i bøn og beder Gud om at bekræfte, at han var en sand profet. Det kan komme, når I læser profetens beretning om det første syn. Et vidnesbyrd kan falde på jeres sjæl, når I læser Mormons Bog igen og igen. Det kan komme, når I bærer jeres eget vidnesbyrd om profeten, eller når I står i templet og indser, at den hellige

besejlingsmagt blev gengivet til jorden gennem Joseph Smith.²² Med tro og oprigtig hensigt vil jeres vidnesbyrd om profeten Joseph Smith blive styrket. De stadige kast med vandballoner fra sidelinjerne kan nogle gange gøre jer våde, men de behøver aldrig nogensinde slukke jeres brændende fakkelt af tro.

Til de unge, der lytter i dag, eller som læser disse ord fremover, kommer jeg med en særlig udfordring: Få et personligt vidnesbyrd om profeten Joseph Smith. Lad jeres røst være med til at opfylde Moronis profetiske ord om at tale godt om profeten. Her er to forslag: Find for det første skriftsteder i Mormons Bog, som I føler og ved er fuldstændigt sande. Fortæl jeres familie og venner om dem til familieaften, seminar og i jeres klasser i Unge Mænd og Unge Piger, idet I anerkender, at Joseph var et redskab i Guds hænder. Læs dernæst profeten Joseph Smiths vidnesbyrd i Den Kostelige Perle eller i denne folder, som nu findes på 158 sprog. I kan finde den online på LDS.org eller få den af missionærerne. Det er Josephs eget vidnesbyrd om det, der virkelig skete. Læs det ofte. Overvej at indspille Joseph Smiths vidnesbyrd med

Profeten Joseph Smiths vidnesbyrd findes nu på 158 sprog

deres egen stemme, så I ofte kan lytte til det og bære det for deres venner. At lytte til profetens vidnesbyrd indtalt med deres egen stemme vil hjælpe jer til at få det vidnesbyrd, I ønsker.

Der er store og vidunderlige dage forude. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Dette store værk ... vil fortsat gå fremad, forandre og velsigne mennesker ... Ingen magt i hele verden kan standse Guds værk. Uanset, hvad der kommer, vil denne store sag gå fremad.«²³

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser. Han valgte en hellig mand, en retskaffen mand, til at lede gengivelsen af sit evangeliums fylde. Han valgte Joseph Smith.

Jeg vidner om, at Joseph Smith var en ærlig og hæderlig mand, en af Herren Jesu Kristi disciple. Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for ham. Han oversatte Mormons Bog ved Guds gave og kraft.

Når vi har passeret dødens slør, vil vi klart forstå profeten Joseph Smiths hellige kaldelse og guddommelige mission. I en ikke alt for fjern fremtid skal I og jeg og »alle ... se broder Joseph igen.«²⁴ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. JS-H 1:33.
2. Se JS-H 1:29-46.
3. JS-H 1:23.
4. Se L&P 135:1.
5. Se ApG 26:24.
6. Se Matt 11:19; Joh 10:20.
7. L&P 122:1-2.
8. Præsident Dieter F. Uchtdorf har sagt: »Betvivl derfor først deres tvivl, før I betvivler deres tro. Vi må aldrig lade vores tvivl tage os til fange og holde os væk fra den guddommelige kærlighed og fred eller de gaver, som kommer af tro på Herren Jesus Kristus« (»Kom, slut jer til os«, *Liahona*, nov. 2013, s. 23). Ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »Brødre og søstre, dette er en guddommelig uafsluttet proces, hvor tilkendegivelser og velsignelser ses i overflod i enhver retning, så jeg beder jer om ikke at hyperventilere, hvis der fra tid til anden opstår problemer, der skal

undersøges, forstås og løses. De opstår, og de vil opstå. *I denne kirke trumfer det, vi ved, altid det, vi ikke ved*« (»Jeg tror«, *Liahona*, maj 2013, s. 94).

9. Jak 1:5; se også JS-H 1:11-13.
10. Daniel Tyler husker: »Bror Isaac Behunin og jeg [besøgte profeten] i hans hjem. Hans forfølgelser var genstand for samtalen. Han fortalte om mange falske, uoverensstemmende og selvmodsigende udtalelser fra frafaldne ... Han fortalte også, hvordan de fleste af de embedsmænd, som gerne ville have taget hans liv, da han blev arresteret, havde vendt sig til hans favor efter [de lærte ham bedre at kende] ... Bror Behunin sagde: »Hvis jeg skulle forlade denne kirke, ville jeg ikke gøre, ligesom disse mænd har gjort: Jeg ville tage til et fjernt sted, hvor man aldrig havde hørt om mormonismen, slå mig ned der, og ingen ville nogensinde få at vide, at jeg vidste noget om den.«

[Joseph] svarede hurtigt: »Bror Behunin, du ved ikke, hvad du ville gøre. Der er ingen tvivl om, at disse mænd engang har følt ligesom dig. Før du tilsluttede dig denne kirke, stod du på neutral jord ... Da du tilsluttede dig denne kirke, meldte du dig til at tjene Gud. Da du gjorde det, forlod du den neutrale jord, og du kan aldrig komme tilbage til den. Hvis du svigter den Mester, du meldte dig til at tjene, vil det ske efter den ondes tilskyndelse, og du vil følge hans ordre og være hans tjener« (i *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 321).

11. Neal A. Maxwell, »All Hell Is Moved«, foredrag på Brigham Young University, 8. nov. 1977, s. 3; speeches.byu.edu.
12. 3 Ne 5:44.
13. *Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor*, 2002, s. 83; se også L&P 135:3.
14. Se Richard N. Ostling, »Challenging Mormonism's Roots«, *Time*, 20. maj 1985, s. 44.
15. Se Ostling, »Challenging Mormonism's Roots«, s. 44; se også Gordon B. Hinckley, »Herre, giv os mere tro«, *Stjernen*, jan.

1988, s. 51-52; Neil L. Andersen, »Jeres tros prøve«, *Liahona*, nov. 2012, s. 41.

16. Se Richard E. Turley jun., *Victims: The LDS Church and the Mark Hofmann Case*, 1992.
17. Russell M. Nelson, »Truth – and More«, *Ensign*, jan. 1986, s. 71.
18. »Tre vidners vidnesbyrd«, *Mormons Bog*.
19. Se JS-H 1:71, note; se også L&P 76:23.
20. Matt 7:18, 20.
21. Præsident Henry B. Eyring sagde, da han talte om dem, der har tvivl: »I deres kærlighed til dem kan I måske beslutte at give dem det, de efterspørger. I kan føle jer fristet til at gå med dem i deres tvivl i håb om, at I kan finde bevis eller ræsonnementer, der fordriver deres tvivl. Personer med tvivl ønsker ofte at tale om det, som de tror, er fakta, eller om de argumenter, som forårsagede deres tvivl, og hvor ondt det gør ... Vi vil stå bedre ved ikke at dvæle for længe ved det, som vore studerende måtte anse som kilden til deres tvivl ... Deres problem ligger ikke i det, de tror, de ser; det ligger i det, de ikke kan se endnu ... så det bedste, vi kan gøre, er hurtigt at dreje samtalen ind på hjertets anliggender, den ændring i hjertet, som åbner de åndelige øjne« (»And Thus We See: Helping a Student in a Moment of Doubt«, tale til CES-lærere, 5. feb. 1993, s. 3, 4; si.lds.org).
22. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »For mange år siden, da jeg var 12 år og var blevet ordineret til diakon af min far, der var præsident for vores stav, tog han mig med til mit første præstedømmemøde ... [Åbningssalmen var »Priser profeten«]. De sang om profeten Joseph Smith, og alt imens fyldtes mit hjerte med kærlighed og tro på denne udelings storslåede profet ... Jeg [vidste] gennem Helligåndens kraft, at Joseph Smith virkelig var en Guds profet« (»Priser profeten«, *Den danske Stjerne*, jan. 1984, s. 1, 2).
23. Thomas S. Monson, »Vi er samlet igen«, *Liahona*, maj 2012, s. 4.
24. »Priser profeten«, *Salmer og sange*, nr. 17.

Tad R. Callister
Søndagsskolens hovedpræsident

Forældre: De bedst kvalificerede til at undervise deres børn i evangeliet

Når alt kommer til alt, er hjemmet det ideelle forum for undervisning i Jesu Kristi evangelium.

Ben Carson udtalte om sig selv: »Jeg var den dårligste elev i hele femte klasse.« En dag skulle han have en matematikprøve med 30 spørgsmål. Eleven bag ham rettede den og afleverede den tilbage til ham. Læreren, fru Williamson, begyndte at opremse elevernes navne og bad om deres resultat. Endelig nåede hun til Ben. I flovhed mumlede han svaret. Fru Williamson troede, at han sagde »9« og sagde, at 9 ud af 30 var en fantastisk fremgang. Eleven bag Ben råbte så: »Ikke nil! ... han fik nul ... rigtige.« Ben sagde, at han havde lyst til at krybe i et musehul.

På samme tid havde Bens mor, Sonya, sine problemer at kæmpe med. Hun havde 23 søskende, havde kun gået i skole til og med 3. klasse og kunne ikke læse. Hun blev gift som 13 årig, blev skilt, havde to sønner og opfostrede dem i Detroit's ghetto. Alligevel var hun ekstremt selvhjulpne

og besad en stærk tro på, at Gud ville hjælpe hende og hendes sønner, hvis de gjorde deres del.

En dag oplevede hun et vendepunkt i deres liv. Det gik op for hende, at succesrige mennesker, dem som hun gjorde rent for, havde biblioteker – de læste. Efter arbejde gik hun hjem og slukkede for fjernsynet, som Ben og hans bror var ved at se. Kort fortalt sagde hun: I drenge ser for meget fjernsyn. Fra nu af kan I se tre programmer om ugen. I jeres fritid tager I

på biblioteket – og læser to bøger om ugen, hvorefter I aflægger rapport.

Drengene var chokerede. Ben fortalte, at han aldrig havde læst en bog i hele sit liv med undtagelse af dem, han skulle læse i skolen. De protesterede, de brokkede sig, de argumenterede, men til ingen nytte. Senere reflekterede Ben over det og sagde: »Hun fastsatte reglen. Jeg syntes ikke om reglen, men hendes beslutsomhed for at forbedre vores tilværelse ændrede mit liv.«

Og hvilken forandring. I syvende klasse var han klassens bedste. Han læste senere på Yale University på et stipendium og herefter på John Hopkins Medical School, hvor han i en alder af 33 blev chef for pædiatrisk neurokirurgi og en verdenskendt kirurg. Hvordan var det muligt? Mest af alt fordi en mor, uden mange af livets fordele, ærede sin kaldelse som forælder.¹

Skrifterne taler om forældres rolle – at det er deres pligt at undervise deres børn »i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven« (L&P 68:25).

Som forældre er vi de bedst kvalificerede undervisere i evangeliet og eksempler for vore børn – ikke biskoppen, Søndagsskolen, Unge Piger eller Unge Mænd, men forældrene. Som deres bedst kvalificerede undervisere i evangeliet kan vi lære dem om forsoningens kraft og

virkelighed – om deres identitet og guddommelige skæbne – og derved give dem et stærkt fundament, som de kan bygge videre på. Når alt kommer til alt, er hjemmet det ideelle forum for undervisning i Jesu Kristi evangelium.

For omkring et år siden var jeg på en opgave i Beirut i Libanon. Mens jeg befandt mig der, hørte jeg om en 12-årig pige ved navn Sarah. Hendes forældre og to ældre søskende havde konverteret til Kirken i Rumænien, men blev så tvunget til at rejse tilbage til deres hjemland, da Sarah kun var 7 år gammel. Kirken fandtes ikke i deres hjemland, der var ingen organiserede enheder, ingen Søndagsskole eller program for Unge Piger. Efter fem år hørte denne familie om en gren i Beirut, og de sendte, lige inden min ankomst, deres 12-årige datter Sarah afsted, sammen med to ældre søskende, for at blive døbt. Mens jeg var der, holdt jeg et foredrag om frelsesplanen. Ret ofte rakte Sarah hånden op og besvarede spørgsmålene.

Efter mødet og velvidende, at hun praktisk talt ikke havde haft kontakt med Kirken, gik jeg hen til hende og spurgte: »Sarah, hvordan kendte du svarene på de spørgsmål?« Hun svarede med det samme: »Min mor har lært mig det.« De havde ikke Kirken i deres område, men de havde evangeliet i deres hjem. Hendes mor var den bedst kvalificerede underviser i evangeliet.

Det var Enosh, som sagde: »De ord, som jeg ofte havde hørt min far tale angående evigt liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte« (En 1:3). Der er ikke nogen tvivl om, hvem Enoshs lærer i evangeliet var.

Jeg husker, at min far lå udstrakt foran pejsen og læste skrifterne og andre gode bøger, og jeg lå udstrakt ved hans side. Jeg husker de kort, han havde i skjortelommen med citater fra

skriften og Shakespeare og nye ord, som han lærte udenad. Jeg husker evangeliske spørgsmål og drøftelser ved middagsbordet. Jeg husker de mange gange, min far tog mig med, når han besøgte de ældre – hvordan han kørte forbi med is eller kylling til en anden eller hans håndtryk med penge i. Jeg husker de gode følelser og mit ønske om at blive som ham.

Jeg husker min mor i en alder af omkring 90, der lavede mad i sit køkken i lejligheden, og som derpå forlod lejligheden med en bakke mad. Jeg spurgte hende, hvor hun skulle hen. Hun svarede: »Nåh, jeg skal hen og give mad til de ældre.« Jeg tænkte ved mig selv: »Mor, du er en af de ældre.« Det er umuligt for mig at udtrykke den taknemlighed, som jeg har for mine forældre, mine bedst kvalificerede undervisere i evangeliet.

Noget af det mest betydningsfulde, vi kan gøre som forældre, er at undervise vore børn i bønnens kraft, ikke kun i bønnens rutine. Da jeg var omkring 17 år gammel, knælede jeg ved min seng og bad min aftenbøn. Uden jeg vidste det, stod min mor i døren. Da jeg var færdig, sagde hun: »Tad, beder du Herren om at hjælpe dig til at finde en god hustru?«

Hendes spørgsmål kom meget uventet. Det var det, som lå fjernest fra mit sind. Jeg tænkte på basketball og skole. Så jeg svarede: »Nej, hvorefter hun

sagde: »Det burde du, min søn, det er den vigtigste beslutning, du nogensinde kommer til at træffe i livet.« Ordene sank dybt i mit hjerte, og de næste seks år bad jeg Gud om at hjælpe mig til at finde en god hustru. Og jo, han besvarede sandelig den bøn.

Som forældre kan vi undervise vore børn i at bede for ting, som har evige konsekvenser – at bede for styrken til at være moralsk ren i en udfordrende verden, til at være lydige og til at have mod til at stå for det, som er ret.

Ingen tvivl om, at de fleste af vore unge beder aftenbøn, men måske kæmper mange af dem med vanen med personlig morgenbøn. Som forældre, som deres bedst kvalificerede undervisere i evangeliet, kan vi ændre dette. Hvilken forælder på Mormons Bogs tid ville tillade deres søn at gå i spidsen for en hær uden brynje og skjold og sværd til at beskytte ham imod fjendens potentielt livsfarlige angreb? Men hvor mange af os lader vore børn gå ud af døren hver morgen og til tidernes største slagmark for at møde Satan og hans myriader af fristelser uden deres åndelige brynje og skjold og sværd, som kommer ved bønnens beskyttende kraft? Herren sagde: »Bed altid ... så du kan besejre Satan« (L&P 10:5). Som forældre kan vi hjælpe med at indgyde en vane med at bede morgenbøn og kraften i det i vore børn.

Vi kan også undervise vore børn om at bruge deres tid fornuftigt. Til tider må vi, som Sonya Carson, kærligt men bestemt sætte foden for døren og sætte grænser for vore børns forbrug af fjernsyn og andre elektroniske enheder, som i mange tilfælde har monopol på deres opmærksomhed. I stedet må vi omdirigere deres tid i retning af mere produktive evangeliske forehavender. Der kan være nogen modstand i starten, noget brokkeri, men som Sonya Carson må vi have visionen for øje og holde fast ved den. En dag vil vore børn forstå og være taknemlige for, hvad vi har gjort. Hvis vi ikke gør det, hvem skulle så?

Vi spørger måske os selv: Får vore børn vore bedste åndelige, intellektuelle og kreative bestræbelser, eller får de den tid og de talenter, der er tilovers, efter vi har givet alt til vores kirkekaldelse eller arbejdskarriere? I det kommende liv er jeg ikke sikker på, at titler som biskop eller hjælpeforeningspræsident vil overleve, men jeg ved, at titlerne mand og hustru samt far og mor vil fortsætte og blive æret af verdener uden ende. Det er en grund til, at det er så vigtigt at ære vore forpligtelser som forældre her på jorden, så vi kan forberede os til endnu større, men lignende forpligtelser i livet herefter.

Som forældre kan vi fortsætte med den vished, at Gud aldrig vil lade os alene. Gud giver aldrig en forpligtelse uden at tilbyde guddommelig støtte – det vidner jeg om. Må vi, i vore guddommelige roller som forældre og i partnerskab med Gud, blive de bedst kvalificerede undervisere i evangeliet og eksempler for vore børn. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story*, 1990.

Ældste Jörg Klebingat
De Halvfjeds

Nærm dig Guds trone med selvtillid

[I kan] ved at anvende Jesu Kristi forsoning begynde at øge jeres åndelige selvtillid i dag, hvis I er villige til at lytte og handle.

På en skala fra 1 til 10, hvordan vil I så vurdere jeres åndelige selvtillid overfor Gud? Har I et personligt vidnesbyrd om, at jeres nuværende ofre som sidste dages hellige er nok til at arve evigt liv? Kan I for jer selv sige, at jeres himmelske Fader er tilfreds med jer? Hvad ville I overveje, hvis I havde et personligt interview med Frelseren om et minut? Ville synder, beklagelser og utilstrækkelighed præge jeres selvopfattelse, eller ville I simpelthen være glædestrålende forventningsfulde? Ville I møde eller undgå hans blik? Ville I tøve ved døren eller med selvtillid gå hen til ham?

Når som helst modstanderen ikke kan overtale ufuldkomne, men stræbende hellige som jer til at forlade jeres tro på en personlig og kærlig Gud, påbegynder han en ondsindet kampagne for at skabe så stor afstand mellem jer og Gud som overhovedet muligt. Modstanderen ved, at tro på Kristus – den slags tro, der skaber en stadig strøm af mild barmhjertighed og endnu større mirakler – går hånd i hånd med personlig selvtillid om, at I vil stræbe efter at vælge det rette. Af den grund vil han forsøge at komme ind i jeres hjerte og fortælle jer løgne

– løgne om, at vor himmelske Fader er skuffet over jer, at forsoningen er uden for jeres rækkevidde, at der ikke er nogen grund til overhovedet at forsøge, at alle andre er bedre end jer, at I er uværdige og tusindvis af andre varianter med samme onde tema.

Så længe I tillader, at disse stemmer hugger stykker af jeres sjæl, kan I ikke nærme jer Guds trone med virkelig selvtillid. Uanset hvad I gør, hvad I end beder om, hvilke håb om mirakler I har, vil der altid lige være lidt tvivl på jer selv, som hugger skår af jeres tro – ikke blot jeres tro på Gud, men også jeres tillid til jer selv. At efterleve evangeliet på den måde er ikke spor sjovt, ej heller er det særligt sundt. Og frem for alt, så er det fuldstændigt unødvendigt! Beslutningen om at ændre jer er jeres – og kun jeres.

Jeg vil gerne fortælle jer om seks praktiske forslag, som, hvis de bliver fulgt, vil jage disse onde stemmer væk og få jer tilbage til den fredfyldte forvisning og åndelige selvtillid, som I kan have, hvis bare I vil. Uanset hvordan I vurderede jer selv på den skala fra 1 til 10, kan I ved at anvende Jesu Kristi forsoning begynde at øge jeres åndelige selvtillid i dag, hvis I er

villige til at lytte og handle. Jeg vil tale ligefremt og håbe, at jeg opbygger og ikke fornærmer nogen.

1. *Tag ansvar for jeres eget åndelige velbefindende.* Hold op med at give andre skylden for jeres omstændigheder, hold op med at retfærdiggøre jer selv og hold op med at komme med undskyldninger om, hvorfor I ikke stræber helt efter at være lydige. Accepter, at I er »frie, hvad angår kødet« og »frie til at vælge frihed og evigt liv« (2 Ne 2:27). Herren har fuldkommen kundskab om jeres omstændigheder, men han ved også meget vel, om I ganske enkelt vælger ikke at efterleve evangeliet fuldt ud. Hvis det er tilfældet, så vær ærlig nok til at indrømme det, og stræb efter at være fuldkommen inden for jeres egne omstændigheders sfære. *Åndelig selvtilid øges, når I tager ansvar for jeres eget åndelige velbefindende ved dagligt at anvende Jesu Kristi forsoning.*

2. *Tag ansvar for jeres eget fysiske velbefindende.* Jeres sjæl består af ånd

og legeme (se L&P 88:15). Hvis man nærer ånden, men forsømmer legemet, som er et tempel, fører det sædvanligvis til åndelig mislyd og lavt selvværd. Hvis I er ude af form, hvis I ikke er tilpas i jeres egen krop og er i stand til at gøre noget ved det, så gør det! Ældste Russell M. Nelson har sagt, at vi skal »betragte vores legeme som vores private tempel«, og at vi bør »spise sundt og dyrke motion« (»Vi er Guds børn«, *Liahona*, jan. 1999, s. 103).

Præsident Boyd K. Packer har sagt, at »vores ånd og legeme er sammensat på en sådan måde, at vores legeme bliver vores ånds redskab og fundamentet for vores karakter« (»The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character«, CES-foredrag, 2. feb. 2003, s. 2; speeches.byu.edu). Brug derfor sund dømmekraft i forhold til, hvad og især hvor meget I spiser, og giv regelmæssigt jeres krop den motion, den har brug for og fortjener. Hvis I fysisk er i stand til det, så beslut jer for at være herre i eget hus og begynd et regelmæssigt,

længerevarende motionsprogram, der passer til jeres evner, kombineret med sund kost. *Åndelig selvtilid øges, når jeres ånd med Frelserens hjælp virkelig tager ansvaret for jeres naturlige mand eller kvinde.*

3. *Antag frivillig, helhjertet lydighed som en del af jeres liv.* Anerkend, at I ikke kan elske Gud uden også at elske hans befalinger. Frelserens standard er tydelig og enkel: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15). Selektiv lydighed medfører selektive velsignelser, og at vælge noget dårligt fremfor noget endnu værre er stadig et forkert valg. Man kan ikke se en dårlig film og forvente at føle sig dydig, fordi man ikke så en *meget* dårlig en. Trofast lydighed mod nogle befalinger retfærdiggør ikke at forsømme andre. Abraham Lincoln havde ret, da han sagde: »Når jeg gør noget godt, har jeg det godt, når jeg gør noget dårligt, har jeg det dårligt« (citeret i William H. Herndon og Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 bd., 1889, 3:439).

Gør også det rette af de rette årsager. Herren, der »kræver hjertet og et villigt sind« (L&P 64:34) og som »kender hjertets tanker og hensigter« (L&P 33:1), ved, hvorfor I kommer i kirke – hvorvidt I blot er fysisk til stede, eller om I virkelig tilbeder. I kan ikke om søndagen synge: »Til Babylon, til Babylon vi siger farvel« og derefter søge eller tolerere dets selskab øjeblikke senere (»Kom, Israels ældster«, *Salmer og sange*, nr. 201). Husk på, at det at være afslappet angående åndelige anliggender aldrig har været lykke. Gør Kirken og det gengivne evangelium til hele jeres liv, ikke kun til en del af jeres liv udadtil eller af jeres sociale liv. Vælg i dag, hvem I vil tjene, er kun tomme ord – indtil man virkelig lever derefter (se Jos 24:15). *Åndelig selvtillid øges, når man virkelig stræber af de rigtige grunde*

efter at leve et indviet liv på trods af ufuldkommenheder!

4. Bliv virkelig, virkelig god til at omvende jer grundigt og hurtigt. Eftersom Jesu Kristi forsoning er meget praktisk, bør I anvende den i overflod 24/7, for den udløber aldrig. Favn Jesu Kristi forsoning og omvendelse som noget, der skal bydes velkommen og anvendes dagligt ifølge den store læges anvisninger. Vælg en indstilling, hvor vedvarende, glad og frydefuld omvendelse er en del af jeres valgte livsstil. Når I gør det, så vær opmærksom på fristelsen til at udsætte, og forvent ikke, at verden hepper på jer. Hold blikket på Frelseren, vær mere interesseret i, hvad han synes om jer, og lad så konsekvenserne komme. *Åndelig selvtillid øges, når I frivilligt og med glæde omvender jer fra synder, når de opstår, både*

små og store, ved at anvende Jesu Kristi forsoning.

5. Bliv virkelig, virkelig gode til at tilgive. »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:10). Tilgiv alle, tilgiv hele tiden, eller prøv i det mindste på det, så I lader tilgivelse komme ind i jeres eget liv. Bær ikke nag, bliv ikke nemt fornærmet og glem hurtigt, og prøv ikke engang at overveje, at I er en undtagelse fra denne befaling. *Åndelig selvtillid øges, når man ved, at Herren ved, at man ikke har nogen dårlige følelser over for en anden sjæl.*

6. Accepter prøvelser, tilbageslag og »overraskelser« som en del af jeres jordiske oplevelse. Husk, at I er her for at blive prøvet og testet, »for at se, om [I] vil gøre alt, hvad Herren [jeres] Gud vil befale [jer]« (Abr 3:25) – og må jeg lige tilføje, »under alle omstændigheder«. Millioner af jeres brødre og søstre er blevet eller bliver således prøvet, så hvorfor skulle I være undtagelsen? Nogle prøvelser kommer på grund af jeres egen ulydighed eller forsømmelighed. Andre prøvelser kommer på grund af andres forsømmelighed, eller ganske enkelt fordi dette er en falden verden. Når der kommer prøvelser, begynder modstanderens håndlangere at udbasunere, at I gjorde noget forkert, at det er en straf, og at vor himmelske Fader ikke elsker jer. Ignorer det! Prøv i stedet at fremtvinge et smil, se op mod himlen og sig: »Jeg forstår, Herre. Jeg ved, hvad det er. Det er nu, jeg skal vise, hvem jeg er, ikke?« Så slå jer sammen med ham for at holde godt ud til enden. *Åndelig selvtillid øges, når I accepterer, at »ofte kommer prøvelser og trængsler ind i [jeres liv] på grund af det, som [I] gør rigtigt« (Glenn L. Pace, »Crying with the Saints«, foredrag på Brigham*

Young University, 13. dec. 1987, s. 2; speeches.byu.edu).

Da jeg præsiderede over Kijev-missionen i Ukraine, spurgte jeg på et tidspunkt en af mine trofaste søstre, hvorfor hun altid var så hård mod sig selv, hvorfor hun altid var så kritisk med sig selv over selv de mindste ting. Hendes svar var et klassisk eksempel på en, der lyttede til den forkerte røst, da hun svarede: »For at komme andre i forkøbet.«

Brødre og søstre, mit råd til denne søstermissionær er mit råd til jer: Anerkend jeres svagheder og se dem i øjnene, men bliv ikke handlingslammet, fordi nogle af dem vil være jeres følgesvend, indtil I forlader dette liv. Uanset jeres nuværende status vil Frelserens forsoning omslutte og følge jer, hvor end I tager hen, i selve det øjeblik, hvor I frivilligt vælger ærlig, glædestrålende, daglig omvendelse ved at stræbe efter ganske enkelt at gøre og være det bedste, I kan. Når I lever på denne måde, kan I i sandhed »altid blive ved med at have forladelse for jeres synder« (Mosi 4:12) hver time på dagen og hvert sekund i minuttet og derved blive fuldstændigt rene og acceptable for Gud *hele tiden*.

Det er jeres privilegium, hvis I ønsker det, selv at vide i dag eller snart, at I glæder Gud på trods af jeres svagheder. Jeg vidner om en kærlig Frelser, der forventer, at vi efterlever befalingerne. Jeg vidner om en kærlig Frelser, der er meget ivrig efter at udøse sin nåde og barmhertighed. Jeg vidner om en kærlig Frelser, der glæder sig, når vi dagligt anvender hans forsoning med den stille og glade forvisning om, at vi er vendt i den rigtige retning. Jeg vidner om en kærlig Frelser, der er ivrig efter, at jeres selvtillid skal »vokse sig stærk i Guds nærhed« (L&P 121:45). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Eduardo Gavarret
De Halvfjeds

Ja, Herre, jeg vil følge dig

Herren bruger forskellige verber, når han indbyder os: »Kom til mig«, »Følg mig«, »vandr ... med mig«. I alle tilfælde er det en indbydelse til at gøre noget.

»F or se, Herren tilsteder alle folkeslag, at nogen fra deres eget folkeslag og tungemål underviser i hans ord.«¹ I dag er dette skriftsted opfyldt endnu engang, da jeg har fået muligheden for at dele mine følelser på mit eget sprog.

Det var i 1975, og jeg tjente i Uruguay Paraguay-missionen som ung missionær. I min første måned i missionen havde zonelederne en aktivitet, som skulle demonstrere et evangelisk princip. Alle missionærer i zonen fik bind for øjnene og fik at vide, at de skulle følge en sti, som ledte til aktivitetssalen. Vi skulle følge en bestemt leders stemme, en stemme, vi havde hørt, inden vi begyndte at gå. Men vi blev advaret om, at vi på rejsen ville høre forskellige stemmer, som ville forvirre os og få os til at gå andre veje.

Efter nogle minutter, hvor vi hørte støj og stemmer, hørte vi – midt i det hele – en stemme, som sagde: »Følg mig.« Jeg var sikker på, at jeg fulgte den rigtige stemme. Da vi ankom i aktivitetssalen, blev vi bedt om at fjerne vores bind. Da vi gjorde det,

gik det op for mig, at der var to grupper, og at jeg var i den gruppe, som havde fulgt den forkerte stemme. »Det lød fuldstændig som den rigtige,« tænkte jeg ved mig selv.

Den oplevelse, som jeg havde for 39 år siden, havde stor betydning for mig. Jeg sagde til mig selv: »Aldrig mere vil jeg følge den forkerte stemme.« Så sagde jeg: »Ja, Herre, jeg vil følge dig.«

Jeg ønsker at relatere denne oplevelse med Frelserens blide invitation til os:

»Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får ...

Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig.«²

Invitationen til at »følge ham« er den mest enkle, ligefremme og kraftfulde invitation, vi kan få. Den kommer gennem en klar røst, som ikke kan forveksles.

Herren bruger forskellige verber, når han indbyder os: »Kom til mig«, »Følg mig«, »vandr ... med mig«. I alle tilfælde er det ikke en passiv indbydelse, men en som kræver, at vi agerer. Det er en invitation til alle mennesker fra ham,

der er profeters profet, læreres lærer, Guds Søn, Messias.

Invitationen til at »kom[me] til mig«

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.«³

I, som endnu ikke er medlem af Kirken, vil modtage denne invitation gennem missionærernes stemme med ordene: »Vil du læse Mormons Bog? Vil du bede? Vil du komme i kirke? Vil du følge Jesu Kristi eksempel og lade dig døbe af en, som har Guds præstedømmemyndighed?«⁴ Hvordan vil du svare på denne invitation i dag?⁵

Jeg opfordrer jer til at lytte til budskabet og acceptere det ved at sige: »Ja, Herre, jeg vil følge dig!«

Carlos Badiola og hans familie fra Minas i Uruguay mødtes med missionærerne. Da ældsterne stillede en masse spørgsmål i løbet af lektionen, besluttede de at invitere en nabo, som ikke var medlem – en smuk 14-årig pige ved navn Norma – til at hjælpe med besvarelsen. Norma var en flittig gymnasieelev, som studerede Bibelen i skolen det år, så da missionærerne stillede et spørgsmål, svarede Norma. Hun var en »gylden

undersøger«. Den dag blev der undervist i visdomsordet.

Da Norma kom hjem efter lektionen, vidste hun, hvad hun måtte gøre. Hun sagde til sin mor: »Mor, fra nu af skal jeg ikke have kaffe med mælk. Kun mælk.« Det svar var det håndgribelige bevis på hendes ønske om at tage imod indbydelsen om at følge Kristus, som hun fik af missionærerne.

Både Carlos Badiola og Norma blev døbt. Senere fulgte Normas mor, far og søskende hendes eksempel og blev også døbt. Norma og jeg voksede op sammen i den lille, men stærke gren i Minas. Senere, da jeg vendte tilbage fra min mission, blev vi gift. Jeg har altid vidst, at det ville være lettere at følge Frelseren med hende ved min side.

Hver person, der er medlem af Kirken og har taget imod denne invitation, fornyr denne forpligtelse hver uge ved at tage nadveren.⁶ En del af denne forpligtelse er at holde befalingerne. Når I gør det, er det som at sige: »Ja, Herre, jeg vil følge dig!«⁷

Invitationen til at »følg[e] mig«

»Følg mig« var Herrens invitation til den rige, unge hersker. Den rige mand havde holdt buddene hele livet. Da

han spurgte, hvad mere han kunne gøre, modtog han et svar med en klar indbydelse: »Kom ... og følg mig.«⁸ Men selv om invitationen var enkel, var den ikke uden ofre. Den krævede anstrengelse – sammen med beslutsomhed og handling.

Profeten Nefi opfordrede til at se indad, da han spurgte: »Og [Jesus] sagde til menneskenes børn: Følg mig. Derfor, mine elskede brødre, kan vi følge Jesus, medmindre vi er villige til at holde Faderens befalinger?«⁹

Invitationen om at »kom[me] til mig«, lytte til hans røst og at følge den har været missionærernes budskab fra begyndelsen og har hjulpet mange til at ændre deres liv til det bedre.

For 50 år siden trådte missionærer ind i min fars urmagerbutik i Minas i Uruguay for at aflevere et ur, som skulle repareres. Som gode missionærer udnyttede de muligheden til at tale med min far og mor om evangeliet. Min far bød missionærerne velkommen, og min mor bød budskabet samt invitationen til at følge Kristus velkommen. Lige siden den dag har hun været aktiv i Kirken. Hun sagde: »Ja, Herre, jeg vil følge dig!«

Når I bestræber jer på at komme til ham, vil I få kraft til at klare livets byrder, hvad enten de er fysiske eller åndelige, *og opleve en positiv indre forandring, der vil gøre jer lykkeligere.*

Invitationen til at »vandr[e] ... med mig«

Enok blev kaldet til at prædike evangeliet for et besværligt og hårdnakket folk. Han følte, at han ikke var egnet. Han tvivlede på, om han kunne udføre det. Herren beroligede ham i hans tvivl og styrkede hans tro gennem invitationen: »vandr ... med mig« – en invitation, som kan lede en blind mands fodtrin på samme måde, som en stok eller en vens arm kan lede en persons usikre skridt. Ved at tage

Frelserens arm og vandre med ham fik Enok fodfæste, og han blev en stor missionær og profet.¹⁰

Beslutningen om at »kom[me] til mig« eller »følg[e] mig« er personlig. Når vi tager imod den invitation, vil vores forpligtelsesniveau hæves, og det er tidspunktet, hvor vi kan »vandr[e] ... med [ham]«. Dette niveau etablerer et tættere forhold til Frelseren – hvilket er frugten af at takke ja til den første invitation.

Norma og jeg takkede hver især ja til invitationen: »Kom til mig« og »Følg mig«. Bagefter har vi ved at støtte hinanden lært at vandre med ham.

Den anstrengelse og beslutsomhed, som ligger bag at søge og følge ham, vil komme til udtryk gennem de vel-signelser, som vi har brug for.

Det var tilfældet for den kvinde, som ved store anstrengelser formåede at røre Frelserens kappe,¹¹ eller for den blinde Bartimæus, hvis beslutsomhed var en afgørende faktor i det mirakel, som skete for ham.¹² I begge tilfælde blev helbredelse af både krop og sjæl skænket.

Ræk hånden ud og rør hans kappe, tag imod hans invitation og sig: »Ja,

Herre, jeg vil følge dig!« – og gå så med ham.

»Kom til mig«, »Følg mig« og »vandr ... med mig« er alle invitationer, som indeholder kraft – for dem, som tager imod dem – til at forandre jeres liv og skabe *en ændring i jeres indre*, der kan få jer til at sige: »[Jeg har] ikke mere ... tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt.«¹³

Som en ydre tilkendegivelse af den forandring vil I føle et stærkt behov for at »bistå de svage, opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ«.¹⁴

Hvilke skridt kan vi tage i dag for at »vandr[e] ... med ham«?

1. *Styrk ønsket* om at blive en bedre Kristi discipel.¹⁵
2. *Bed* for, at dette ønske om tro på ham må vokse.¹⁶
3. *Få kundskab* gennem skrifterne, som oplyser vejen og styrker ønsket om at ændre sig.¹⁷
4. *Tag i dag beslutningen* om at agere og sig: »Ja, Herre, jeg vil følge dig!« Blot at kende sandheden er ikke nok til at ændre jeres tilværelse,

medmindre I omdanner kundskab til *handling*.¹⁸

5. *Hold fast* i de beslutninger, I har taget, ved at bruge disse principper dagligt.¹⁹

Må ordene fra vores elskede profet, præsident Thomas S. Monson, motivere os til at følge vores ønske om at tage imod Frelserens invitation. Præsident Monson har sagt: »Hvem er herlighedens konge, denne hærska-rers Herre? Han er vor Mester. Han er vor Frelser. Han er Guds Søn. Han er årsag til vores frelse. Han kalder: »Følg mig.« Han instruerer: »Gå du hen og gør ligeså.« Han bønfaller: »Hold mine befalinger.«²⁰

Må vi i dag tage beslutningen om at øge vores niveau for tilbedelse af og hengivenhed for Gud, og må vores svar på hans invitation kunne høres højt og tydeligt: »Ja, Herre, jeg vil følge dig!«²¹ I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 29:8.
2. Joh 10:14, 27.
3. Matt 11:28; se også Es 55:3.
4. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 31, 195-202.
5. Se ApG 2:37-38.
6. Se L&P 20:77-79.
7. Se L&P 42:29.
8. Mark 10:21.
9. 2 Ne 31:10.
10. Se Moses 6:33-35.
11. Se Luk 8:43-48.
12. Se Mark 10:46-52.
13. Mosi 5:2.
14. L&P 81:5; se også Es 35:3.
15. Se Alma 22:15-16; Dallin H. Oaks, »Ønske«, *Liahona*, maj 2011, s. 42-45.
16. Se Alma 34:17-27; 37:37.
17. Se Sl 119:105; Hel 3:29.
18. Se Mosi 5:5.
19. Ralph Waldo Emerson sagde: »Det, som vi bliver ved med at gøre, bliver lettere for os – ikke fordi tingen har ændret sig, men fordi vores evne til at udføre det er blevet større« (i Heber J. Grant, *Gospel Standards*, saml. G. Homer Durham, 1941, s. 355).
20. Thomas S. Monson, »Find glæde på rejsen«, *Liahona*, nov. 2008, s. 88.
21. Se »Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152.

Bariloche, Argentina

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Er vi ikke alle tiggere?

Rig eller fattig, [vi] skal gøre, hvad vi kan, når andre er i nød.

Hvilket vidunderligt nyt element, der er blevet introduceret ved vore generalkonferencer. Bien hecho, Eduardo.

I det, der skulle vise sig at blive det mest overraskende øjeblik i Kristi jordiske liv, rejste han sig i den hjemlige synagoge i Nazaret for at læse disse ord af profeten Esajas, der står optegnet i Lukasevangeliet: »Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråde frigivelse for fanger og ... for at sætte undertrykte i frihed.«¹

Således kom Frelseren med sin første offentlige bekendtgørelse om sin messianske mission. Men dette vers gjorde det også klart, at Jesu messianske pligter på vejen mod hans endegyldige sonoffer og opstandelse først og fremmest bestod i at velsigne de fattige, deriblandt de fattige i ånden.

Helt fra begyndelsen af sin tjenestegerning elskede Jesus de forarmede og dårligt stillede på en helt særlig måde. Han boede som barn hos to af dem og voksede op blandt flere endnu. Vi kender ikke til alle detaljerne omkring hans jordiske liv, men han sagde engang: »Ræve har huler, og ... fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved.«² Tilsyneladende var Skaberen

af himlen og jorden og »alt, der er i dem«³ i det mindste i sit voksenliv, hjemløs.

Gennem historien har fattigdom været en af menneskehedens største og mest udbredte udfordringer. Dens iøjnefaldende pris er almindeligvis fysisk, men de åndelige og følelsesmæssige skader, den kan medføre, kan være endnu mere invaliderende. Uanset hvad, så er den store Forløser ikke kommet med en mere vedholdende opfordring, end at vi tilslutter os ham for at lette denne byrde for folk. Som Jahve sagde han, at han ville dømme Israels hus hårdt, fordi »rovet fra de hjælpeløse er i jeres huse.

Hvorfor knuser I mit folk og kværner de hjælpeløses ansigt?« sagde han.⁴

Skribenten af Ordsprogenes Bog gjorde blot denne sag endnu tydeligere: »Den, der undertrykker den svage, håner hans skaber«, og: »Den, der stopper øret til for den svages skrig, vil selv komme til at råbe uden at få svar.«⁵

I vor tid havde Jesu Kristi genoprettede kirke end ikke fejret sin første årsdag, før Herren befalede medlemmerne til »se efter de fattige og de trængende og yde dem lindring, så de ikke skal lide.«⁶ Læg mærke til den bydende tone i denne sætning – »de skal [ikke] lide«. Det er det sprog, Gud benytter sig af i alvorlige sager.

Men hvad kan én mand eller kvinde stille op mod denne enorme udfordring, som verdens ulighed er? Mesteren selv kom med et svar på det. Da Maria salvede Jesu hoved med kostbar olie, inden han blev forrådt og korsfæstet, blev Judas Iskariot og andre vrede over denne ødselhed og »overfusede hende«.⁷

Jesus sagde:

Lad hende være! ... Hun har gjort en god gerning mod mig ...

*Hun har gjort, hvad hun kunne.*⁸

»Hun har gjort, hvad hun kunne! Sikke en rammende anvisning! En journalist satte engang spørgsmålstegn ved den håbløse indsats, som moder Teresa i Calcutta gjorde for de nødlidende i den by. Han sagde, at hun rent statistisk absolut intet opnåede. Denne utrolige, lille kvinde svarede igen, at hendes arbejde handlede om kærlighed, ikke om statistik. Til trods for det kolossale antal, som hun *ikke* var i stand til at hjælpe, var hun i stand til at holde befalingen om at elske Gud og sin næste ved at tjene dem, som hun *kunne* med de ressourcer, hun havde til rådighed. »Hvad vi gør, er blot en dråbe i havet,« sagde hun ved en anden lejlighed. »Men hvis vi ikke gjorde det, var der en dråbe mindre i havet.«⁹ Journalisten konkluderede eftertænksomt, at kristendommen tydeligvis *ikke* er en statistisk øvelse. Han ræsonnerede således, at når der ville være mere glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end 99, der ikke har brug for omvendelse, så går Gud åbenbart ikke så voldsomt op i procenter.¹⁰

Så hvordan kan vi gøre, hvad vi kan?

En ting, vi kan gøre, er, som kong Benjamin belærte om, at vi holder op med at holde vore midler tilbage, fordi vi mener, at de fattige selv har bragt sig i elendighed. Der er måske nogen, som selv *har* bragt sig i

vanskeligheder, men har vi ikke alle gjort nøjagtigt det samme? Er det ikke derfor, at denne medfølelse hersker spørger: »Er vi ikke alle tiggere?»¹¹ Råber vi ikke alle på hjælp, og håber vi ikke alle på, at vore bønner besvares? Tigger vi ikke alle om tilgivelse for de fejltagelser, vi har gjort, og de problemer, vi har forårsaget? Trygler vi ikke alle om, at nåden vil kompensere for vore svagheder, og at barmhjertigheden vil overtrumfe retfærdigheden i det mindste for os? Så det er ikke overraskende, at kong Benjamin siger, at vi *opnår* forladelse for vore synder ved at trygle Gud, som medfølelse svarer, men vi *bevarer* forladelse for vore synder ved medfølelse at svare den fattige, som trygler os.¹²

Udover at handle barmhjertigt på deres vegne bør vi også bede for dem i nød. En gruppe zoramitter blev af andre kirkegængere betragtet som »tilsølede« og regnet for »slagter« – det er ord fra skriften – så de blev udstødt af deres bedehuse »på grund af deres klæders grovhed«. De var, som Mormon siger, »fattige, hvad angår det, der

hører verden til; og de var også fattige i hjertet»¹³ – to vilkår, der næsten altid går hånd i hånd. Missionærkammeraterne Alma og Amulek argumenterede mod den forkastelige afvisning af de dårligt klædte ved at fortælle dem, at uanset hvilke privilegier andre end måtte fornægte dem, så kan de altid bede – på deres marker, i deres huse, i deres familie og i hjertet.¹⁴

Men til den selvsamme gruppe, som selv var blevet afvist, siger Amulek så: »Efter at I har gjort alt dette, hvis I så viser den trængende og den nøgne bort og ikke besøger den syge og plagede og ikke giver af jeres gods, *hvis I har noget*, til dem, som står i behov – siger [jeg] *jer*, at hvis I ikke gør noget af dette, se, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen.»¹⁵ Sikke en betagende påmindelse om, at vi som rig *eller* fattig skal gøre, hvad vi kan, når andre er i nød.

For nu ikke at blive anklaget for at foreslå virkelighedsfjerne, globale, sociale programmer eller for at støtte tiggeri som virksomhed vil jeg forsikre

jer om, at min respekt for principperne om flid, sparsommelighed, selvhjulpethed og ambition er lige så stor som enhver anden mands eller kvindes. Det forventes af os, at vi altid hjælper os selv, inden vi søger hjælp hos andre. Desuden ved jeg ikke helt, hvordan nogen af jer kan opfylde jeres forpligtelse over for dem, der ikke altid kan eller vil hjælpe sig selv. Men jeg ved, at Gud ved det, og han vil hjælpe og vejlede jer i medfølelse handlinger som disciple, hvis I samvittighedsfuldt ønsker det og beder om det og ser efter måder at holde den befaling på, som han igen og igen har givet os.

I anerkender sikkert nok, at jeg her taler om svære samfundsmæssige behov, der ikke kun gælder Kirkens medlemmer. Heldigvis har Herren anvist en måde at hjælpe vore egne på, som er lettere: Alle, der fysisk er i stand til det, efterlever loven om faste. Esajas skrev:

»Den faste, jeg ønsker, er ... at du deler dit brød med den sultne, giver husly til hjemløse stakler, at du har klæder til den nøgne ...

[at] sprænge ågets bånd, at sætte de undertrykte i frihed ...¹⁶

Jeg bærer vidne om de mirakler af både åndelig og timelig art, der kommer til dem, der efterlever fasteloven. Jeg vidner om de mirakler, der er kommet til mig. Som Esajas skrev har jeg virkelig råbt i fasten mere end en gang, og Herren har virkelig svaret: »Her er jeg!»¹⁷ Påskøn dette hellige privilegium mindst en gang om måneden, og vær så gavmilde, som omstændighederne nu tillader det, med jeres fasteoffer og andre bidrag til humanitære, uddannelsesmæssige og missionerende formål. Jeg lover jer, at Gud vil være gavmild mod jer, og de, som jeres hænder har hjulpet, vil velsigne jeres navn for evigt. Flere end trekvart million medlemmer af Kirken blev sidste år hjulpet med fasteoffermidler, som administreres af pligtro biskopper og hjælpeforeringspræsidenter. Det er mange taknemlige sidste dages hellige.

Brødre og søstre, en tale som denne kræver, at jeg åbent anerkender de ufortjente, ufor skyldte og uendelige velsignelser i mit liv – både timelige og åndelige. Som jer, har jeg lejlighedsvis haft mine bekymringer om penge, men jeg har aldrig været fattig, og jeg ved heller ikke, hvordan det føles at være fattig. Desuden kender jeg heller ikke alle årsagerne til, at omstændighederne omkring fødsel, helbred, uddannelse og økonomi varierer så meget i dette jordeliv, men når jeg ser behovet blandt så mange, ved jeg, at »alle gode gaver de kommer oven ned«.¹⁸ Jeg ved også, at selvom jeg måske ikke er min brors vogter, så er jeg min brors bror, og »enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af«.¹⁹

I den henseende ser jeg personligt op til præsident Thomas S. Monson. Jeg har været velsignet ved at kende denne mand i 47 år, og jeg har et billede af ham i mit hoved, som jeg vil skatte, til jeg dør, hvor han flyver

hjem fra det daværende økonomisk forarmede Østtyskland i sine hjemmesko, for han havde ikke alene givet sit ekstra jakkesæt og sine skjorter væk, men også de sko han gik og stod i. »Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene [og slæbende fodtrin i en lufthavn]! Han forkynder fred, han bringer godt budskab.«²⁰ Mere end noget menneske, jeg kender, har præsident Monson altid gjort det, han kunne for enkerne, de faderløse, de fattige og de undertrykte.

I en åbenbaring til profeten Joseph Smith i 1831, sagde Herren, at de fattige en dag skal se Guds rige komme dem til udfrielse »i magt og stor herlighed«.²¹ Må vi hjælpe med at opfylde den profeti ved at komme i magt og herlighed som medlemmer af Jesu Kristi sande kirke for at gøre, hvad vi kan for at udfri enhver, vi kan, fra den fattigdom, der holder dem fangne og knuser så mange af deres drømme. Det beder jeg om i Jesu Kristi nådefulde navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 4:18.
2. Matt 8:20.
3. 2 Ne 2:14; 3 Ne 9:15.
4. Es 3:14-15.
5. Ordsp 14:31; 21:13.
6. L&P 38:35.
7. Se Mark 14:3-5; se også Matt 26:6-9; Joh 12:3-5.
8. Mark 14:6, 8; fremhævelse tilføjet.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, red. José Luis González-Balado og Janet N. Playfoot, 1985, s. 20.
10. Se Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God*, 1986, s. 28-29, 118-119; se også Luk 15:7.
11. Mosi 4:19.
12. Se Mosi 4:11-12, 20, 26.
13. Alma 32:2-3.
14. Se Alma 34:17-27.
15. Alma 34:28; fremhævelse tilføjet.
16. Es 58:6-7.
17. Es 58:9.
18. Mathias Claudius, »Vi pløjed' og vi så'de«, *Salmer og sange*, nr. 46.
19. Luk 12:48.
20. Es 52:7.
21. L&P 56:18; se også v. 19.

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Find varig fred og opbyg evige familier

Det er Jesu Kristi evangelium, som tilvejebringer fundamentet, hvorpå vi kan finde evigtvarende fred og opbygge evige familier.

Vores vej gennem livet udsætter os for både gode og dårlige tider. Hver tid består af forskellige udfordringer. Måden, hvorpå vi tilpasser os forandringer hen ad vejen, afhænger af det fundament, som vi bygger på. Vor Herre og Frelserens evangelium tilvejebringer et sikkert og solidt fundament. Det er sat sammen stykke for stykke, efterhånden som vi opnår kundskab om Herrens evige plan for sine børn. Frelseren er den store lærer. Vi følger ham.

Skrifterne vidner om ham og tilvejebringer et fuldkomment eksempel på retfærdighed, som vi kan følge. Jeg har ved en tidligere konference fortalt Kirkens medlemmer, at jeg er i besiddelse af notesbøger, hvor min mor har nedskrevet materiale, som hun brugte i sin forberedelse til lektioner i Hjælpeforeningen. Noterne er lige så gyldige i dag, som de var dengang. En af dem var et citat skrevet i 1908 af Charles Edward Jefferson om Jesu Kristi karaktertræk. Der står:

»At være kristen indebærer, at man har en så oprigtig og inderlig beundring for Jesus, at hele ens liv handler om at stræbe efter at blive som ham ...

Vi kan kende ham gennem de ord, som han talte, gennem de gerninger, han gjorde og gennem det, han ikke sagde. Vi kan også kende ham ved det indtryk, som han gjorde først på sine venner og siden på sine fjender og til sidst hos den store gruppe af mennesker, som levede på samme tid ...

Et af det tyvende århundredes kendetegn er utilfredshed ...

Verden higer efter noget uden at vide, hvad den søger. Rigdommen har indfundet sig, ... [og] verden er fyldt med ... opfindelser skabt ved menneskets evner og genialitet, men ... vi er [stadig] rastløse, utilfredse [og] forvirrede ... [Hvis vi åbner] Det Nye Testamente, [bliver vi hilst med disse ord]: »Kom til mig og jeg vil give jer hvile, jeg er livets brød, jeg er verdens lys, den, der tørster, skal komme til mig og drikke, min fred giver jeg jer, I skal få kraft, I skal glæde jer« (*The Character of Jesus*, 1908, s. 7, 11, 15-16).

Mænd og kvinder er til dels formet efter dem, som de vælger at bo iblandt. De, som de ser op til og forsøger at efterligne, former dem også. Jesus er det store eksempel. Den

eneste måde at finde evig fred på er ved at se hen til ham og leve.

Hvad er værd at studere om Jesus? »Forfatterne af Det Nye Testamente ... kerede sig ikke om [Jesu] status, klædningerne han bar eller husene, som han boede i ... Han blev født i en stald, arbejdede hos en tømmer, underviste i tre år og døde så på korset ... Det Nye Testamente blev skrevet af mænd, som var fast besluttede på, at vi ... fæstner vore øjne på [ham]« (*The Character of Jesus*, s. 21-22) med en vished om, at han i sandhed var og er Guds Søn, Frelseren og verdens Forløser.

Det er min overbevisning, at én af Frelserens lignelser særligt kan anvendes på vore dage.

Den står i Matthæusevangeliet kapitel 13, hvor vi læser:

»Mens folkene sov, kom hans fjende og såede ukrudt i hveden og gik sin vej.

Da kornet skød op og satte kerne, kom også ukrudtet frem.

Husbondens folk kom så og spurgte: Herre, såede du ikke god sæd i din mark? Hvor kommer da ukrudtet fra?

Han svarede: Det har en fjende gjort. Folkene spørger ham så: Vil du have, at vi skal gå ud og luge det væk?

Han svarer dem: Nej, for når I luger ukrudtet væk, kommer I til at rykke hveden op sammen med det.

Lad blot begge dele gro side om side indtil høsten. Ved høsttid vil jeg så sige til høstfolkene: Tag først ukrudtet fra og bind det i knipper, så det kan brændes, men saml hveden i min lade« (v. 25-30).

Den gamle fjende af hele menneskeheden bruger alle de metoder, som han kan komme på, for at sprede ukrudt vidt og bredt. Han har fundet måder, hvorpå han endda kan krænke hjemmets fred. De ondsindede og verdslige ting er så almindelige, at det

synes umuligt at luge dem væk. De kommer gennem kabler og i luften ind i små apparater, som vi har udviklet til uddannelse og fornøjelse. Hveden og ukrudtet er sammenfiltret. En forvalter med ansvar for marken må med al sin kraft nære det, som er godt, og forstærke det og gøre det smukt, så ukrudtet ingen interesse har for øjet eller øret. Hvor er vi velsignede som medlemmer af Herrens kirke at have vor Herre og Frelsers dyrebare evangelium som et fundament, hvorpå vi kan bygge vores liv.

I Mormons Bog i 2 Nefi læser vi: »For se, jeg siger jer igen, at hvis I vil træde ind på vejen og modtage Helligånden, vil den vise jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:5).

Vi må aldrig tillade, at verdens larm overdøver og overvælder den stille, sagte røst.

Vi er bestemt blevet advaret mod begivenheder, som vi vil stå over for i

vore dage. Vores udfordring vil være, hvordan vi forbereder os på de begivenheder, som Herren har fortalt os med sikkerhed vil komme.

Mange i vores plagede samfund forstår, at familiens opløsning kun vil medføre sorg og håbløshed i en urolig verden. Som medlemmer af Kirken har vi ansvaret for at bevare og beskytte familien som samfundets og evighedens grundlæggende enhed. Profeterne har på forhånd advaret os om de uundgåelige og destruktive konsekvenser af familie-værdiers opløsning.

Mens verden fortsat betragter os, bør vi sikre os, at vores eksempel støtter og forsvaret den plan, som Herren har forberedt for sine børn her på jorden. Den bedste måde at undervise på er ved at være et retskaffent eksempel. Vores hjem må være hellige steder for at modstå verdens pres. Husk, at de største af alle Herrens

velsignelser kommer gennem og er givet retskafne familier.

Vi må omhyggeligt fortsætte med at evaluere vores præstation som forældre. Den mest indflydelsesrige undervisning, et barn nogensinde kan få, kommer fra interesserede og retskafne fædre og mødre. Lad os først se på moderens rolle. Lyt til dette citat af præsident Gordon B. Hinckley:

»Kvinder, som gør et hus til et hjem, yder et langt større bidrag til samfundet end dem, der leder store hæere eller som er direktør for imponerende selskaber. Hvem kan sætte en værdi på den indflydelse en mor har på sine børn, en bedstemor på sine efterkommere eller tanter og søstres betydning for deres slægtninge?

Vi kan end ikke begynde at måle eller udregne de kvinders indflydelse, som på deres måde opbygger stabile familieliv og sørger for fremtidige generationers evigtvarende ve og vel. Beslutninger truffet af denne generations kvinder vil få evige konsekvenser. Må jeg foreslå, at dagens mødre ikke har nogen større mulighed eller seriøs udfordring end at give alt, hvad de har, for at styrke hjemmet« (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes*, 2000, s. 152).

Lad os nu se på den rolle en far spiller i vores liv:

Fædre giver velsignelser og udfører hellige ordinancer på vegne af deres børn. Disse vil blive åndelige højdepunkter i deres liv.

Fædre er personligt involverede i ledelsen af familiebønner, daglig læsning i skriften og ugentlige familieaftener.

Fædre opbygger familietraditioner ved at være engagerede i planlægningen af familieferier og udflugter, som involverer alle i familien. Børnene vil aldrig glemme disse særlige øjeblikke.

Fædre har en personlig samtale med deres børn og underviser dem i evangeliets principper.

Fædre underviser sønner og døtre i værdien af arbejde og hjælper dem til at sætte værdige mål for deres eget liv.

Fædre er eksempler på trofast evangelisk tjeneste.

Glem ikke, brødre, jeres hellige kaldelse som far i Israel – det er jeres vigtigste kaldelse i tid og al evighed – en kaldelse, som I aldrig kan blive afløst fra.

Ved stavskonferencer for mange år siden viste vi et filmklip for at illustrere temaet for det budskab, vi talte om. I årets løb, mens vi rejste rundt for Kirken til vore tildelte stavskonferencer, blev vi godt bekendt med indholdet af filmen. Vi kunne næsten citere den udenad. Dens budskab er blevet hos mig i alle disse år. Filmene blev indtalt af præsident Harold B. Lee og fortalte om en oplevelse, som var foregået i hans datters hjem. Det lød lidt i denne retning:

En aften prøvede hjemmets mor ihærdigt at færdiggøre henkogningen af noget frugt. Endelig var børnene klar til at gå i seng og falde til ro. Det var nu tid til at ordne frugterne. Mens hun stod og skrællede og udstenede frugten, viste to små drenge sig i køkkenet og fortalte, at de nu var parate til aftenbøn.

Da hun ikke ønskede at blive forstyrret, sagde moderen hurtigt til drengene: »Løb I bare ind og bed jeres aftenbøn alene, så vil mor lige lave den her frugt færdig.«

Den ældste af de to drenge stillede sig bestemt op foran hende og spurgte: »Hvad er vigtigst, bøn eller frugt?« (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 143).

Nogle gange står vi i situationer, hvor vi har muligheden for at undervise et barn om noget, som vil få stor

betydning for deres unge liv. Naturligvis er bøn vigtigere end frugt. En vellykket forælder burde aldrig have travlt til at bruge tid på at undervise et barn om noget vigtigt.

Det er min sikre overbevisning, at der aldrig har været en periode i mit lange liv, hvor vor himmelske Faders børn har haft større behov for en trofast, hengiven forælders vejledning. Vi har en stor og nobel arv af forældre, som har opgivet næsten alt, hvad de ejede, for at finde et sted, hvor de kunne opfostre deres familie i tro og mod, så den næste generation kunne nyde større muligheder, end de selv har haft. Indeni os selv må vi finde den samme beslutsomme ånd og overvinde de udfordringer, som vi står over for, med den samme ånd af opofrelse. Vi må i de kommende generationer indgyde en endnu stærkere

afhængighed af vor Herre og Frelsers belæring.

»Og se, mine sønner, husk, husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelig jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde« (Hel 5:12).

Det er Jesu Kristi evangelium, som tilvejebringer fundamentet, hvorpå vi kan finde evigtvarende fred og opbygge evige familier. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi, navn. Amen. ■

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Vælg klogt

»At vrage det onde og vælge det gode« (Es 7:15).

Min elskede brødre, mit ønske denne aften er at give jer nogle råd om beslutninger og valg.

Da jeg var ung advokat i San Francisco Bay-området, udførte vores firma noget juridisk arbejde for det firma, der producerede de særlige helligdagsudsendelser om Søren Brun til fjernsynet.¹ Jeg blev fan af Charles Schulz og hans kreation – *Radiserne*, med Søren Brun, Trine, Nuser og andre vidunderlige karakterer.

En af mine yndlingsstriber handler om Trine. Som jeg husker den, så spillede Søren Bruns baseballhold en vigtig kamp – Trine stod på højre side ude i marken, og en høj bold blev slået hen til hende. Baserne var fyldte, og det var det allersidste slag. Hvis Trine greb bolden, ville hendes hold vinde. Hvis Trine tabte bolden, ville det andet hold vinde.

Som det kun kan forekomme i en tegneserie, så omringede hele holdet Trine, da bolden nærmede sig. Trine tænkte: »Hvis jeg griber bolden, bliver jeg helten; hvis jeg ikke gør det, er jeg en torsk.«

Bolden kom ned, og mens Trines holdkammerater ivrigt så til, tabte hun bolden. Søren Brun kastede sin handske i jorden i afsky. Trine kiggede da på sine holdkammerater, satte

hænderne i siden og sagde: »Hvordan kan I forvente, at jeg griber bolden, når jeg er bekymret for vores lands udenrigspolitik?«

Det var en af de mange bolde, som Trine tabte i løbet af årene, og hun havde en ny undskyldning hver gang.² Selvom Trines undskyldninger altid var humoristiske, så var de rationaliseringer; det var ikke de rigtige grunde til, at hun ikke kunne gribe bolden.

Præsident Thomas S. Monson har i løbet af sit virke ofte belært om, at beslutninger afgør vores skæbne.³ I den ånd er mit råd denne aften at hæve os over rationaliseringer, der forhindrer os i at træffe retfærdige beslutninger, især i forhold til at tjene Jesus Kristus. I Esajas lærer vi, at vi skal »vrage det onde og vælge det gode.«⁴

Jeg tror, at det især er vigtigt i vore dage, hvor Satan hænger i menneskets hjerte på så mange nye og spidsfindige måder, at vore valg og beslutninger træffes omhyggeligt i overensstemmelse med de mål og formål, som vi hævder at efterleve. Vi har brug for en utvetydig forpligtelse mod befalingerne og streng overholdelse af hellige pagter. Når vi lader rationaliseringer forhindre os i at tage del i tempelbegavelse, værdige missioner og tempelægteskab, er de især skadelige.

Det er hjerteskræende, når vi hævder at tro på disse mål, men så forsømmer den daglige adfærd, der kræves for at opnå dem.⁵

Nogle unge siger, at deres mål er at blive gift i templet, men så dater de ikke tempelværdige personer. For at være helt ærlig er der nogen, der slet ikke dater, overhovedet! I enlige mænd, jo længere I forbliver enlige efter en passende alder og modenhed, jo mere behageligt anlagt bliver I. Men I *burde* blive mere *ukomfortable*! Vær »ivrigt engageret«⁶ i åndelige og sociale aktiviteter, der er i overensstemmelse med jeres mål om et tempelægteskab.

Nogle udsætter ægteskab, til efter de har afsluttet uddannelsen og fået et arbejde. Selvom det i vid udstrækning er accepteret i verden, så viser dette ræsonnement ikke tro, er ikke i overensstemmelse med nutidige profeters råd og er ikke foreneligt med den rene lære.

Jeg mødte for nylig en god teenagedreng. Hans mål var at tage på mission, få en uddannelse, gifte sig i templet og få en trofast, lykkelig familie. Jeg var meget glad for hans mål, men i løbet af vores samtale blev det tydeligt, at hans opførsel og de valg, han traf, ikke var i overensstemmelse med hans mål. Jeg følte, at han virkelig ønskede at tage på mission og undgik alvorlige overtrædelser, der ville forhindre en mission, men hans daglige opførsel forberedte ham ikke på den fysiske, psykiske, sociale, intellektuelle og åndelige udfordring, som han ville stå overfor.⁷ Han havde ikke lært at arbejde hårdt. Han tog ikke skolen eller seminar alvorligt. Han gik i kirke, men han havde ikke læst Mormons Bog. Han brugte ret meget tid på computerspil og de sociale medier. Han syntes at mene, at det var tilstrækkeligt bare at møde op til sin mission. Unge mænd, forpligt jer selv til værdig

levevis og forbered jer omhyggeligt til at være vor Herre og Frelser Jesu Kristi udsendinge.

Min bekymring er ikke kun de store altomvæltende beslutninger, men også hverdagen – på almindelige dage og i tilsyneladende trivielle beslutninger – som det meste af vores tid består af. På disse områder skal vi lægge vægt på mådehold, balance og især visdom. Det er vigtigt at hæve sig over rationaliseringerne og træffe de bedste valg.

Et vidunderligt eksempel på behovet for mådehold, balance og visdom er brugen af internettet. Det kan bruges til at række ud som missionær, kan hjælpe med præstedømmeansvar, til at finde skattede forfædre for at kunne udføre hellige tempelordninger og meget mere. Potentialet for alt det gode er enormt. Vi ved også, at det kan vise meget, der er dårligt, deriblandt pornografi, digital grusomhed⁸ og anonym, tom snak. Det kan også forevige dumheder. Som bror Randall L. Ridd gribende belærte om ved den seneste generalkonference, da han talte om internettet: »I kan blive viklet ind i en endeløs spiral af ligegyldigheder, der spilder jeres tid og forringer jeres potentiale.«⁹

Distractioner og modstand mod retfærdighed findes ikke kun på internettet, de findes over alt. De påvirker ikke blot de unge, men os alle. Vi bor i en verden, der bogstavelig talt er i oprør.¹⁰ Vi er omgivet af endeløse skildringer af »leg og sjov« og umoralsk og dysfunktionel levevis. De fremvises som normal adfærd i mange medier.

Ældste David A. Bednar advarede for nylig medlemmerne om, at de skulle være autentiske i deres brug af de sociale medier.¹¹ En fremstående meningsdanner, Arthur C. Brooks, har lagt vægt på dette punkt. Han fortæller, at når vi bruger de sociale medier,

har vi en tendens til at vise de positive sider af vores liv, men ikke de svære tider i skolen og på arbejdet. Vi viser et ufuldstændigt liv – nogle gange på en selvforherligende eller falsk måde. Vi fortæller om dette liv, og derefter sluger vi det »næsten fuldstændige ... falske liv, som vore »venner« på de sociale medie viser«. Brooks hævder: »Hvordan kan det ikke få jer til at få det værre, når I bruger en del af jeres tid på at foregive at være lykkeligere, end I er, og den anden del af jeres tid på at se, hvor meget lykkeligere end jer, andre ser ud til at være.«¹²

Nogle gange føles det som om, at vi drukner i letsindig tåbelighed, meningsløs larm og konstant strid. Når vi skruer ned for lyden og kigger på indholdet, er der meget lidt, der vil hjælpe os i vores evige søgen mod retfærdige mål. En far svarer klogt sine børns endeløse forespørgsler om at tage del i disse distraktioner. Han spørger dem ganske enkelt: »Vil det gøre jer til en bedre person?«

Når vi rationaliserer forkerte valg, store som små, der ikke er i overensstemmelse med det gengivne evangelium, mister vi de velsignelser og den beskyttelse, vi har brug for, og bliver ofte fanget i synd eller farer ganske enkelt vild.

Jeg er især bekymret for tåbelighed¹³ og at være besat af »alt det nye«. I Kirken opfordrer vi til og hylder sandhed og kundskab af enhver art, men når kultur kultur, viden og sociale sædvaner er anderledes end Guds plan for lykke og Jesu Kristi afgørende

rolle, er der en uundgåelig opløsning af samfundet.¹⁴ I vore dage, på trods af fremskridt uden fortilfælde på mange områder, især inden for videnskaben og kommunikation, er vigtige, grundlæggende værdier blevet undergravet, og den samlede lykke og velbefindende er formindsket.

Da apostlen Paulus blev inviteret til at tale på Areopagos i Athen, fandt han nogle af de samme intellektuelle foregivener og fravær af sand visdom, som findes i dag.¹⁵ I Apostlenes Gerninger læser vi denne beretning: »For athenerne og de fremmede tilflyttere brugte ikke deres tid til andet end at fortælle eller høre nyt.«¹⁶ Paulus lagde vægt på Jesu Kristi opstandelse. Da mængden indså den religiøse natur i hans budskab, hånede nogle ham; andre afviste ham i bund og grund ved at sige: »Det vil vi høre dig tale om en anden gang.«¹⁷ Paulus forlod Athen *uden at have haft succes*. Dean Frederic Farrar skrev om dette besøg: »I Athen oprettede han ingen kirke, til Athen skrev han intet brev, og i Athen, selvom han tit var i nærheden, satte han aldrig sine ben igen.«¹⁸

Jeg synes, at ældste Dallin H. Oaks' inspirerede budskab, der skelner mellem »god, bedre, bedst«, kommer med en effektiv måde at evaluere valg og prioriteter på.¹⁹ Mange valg er ikke i sig selv onde, men hvis de tager al vores tid og holder os fra de bedste valg, bliver de lumske.

Selv værdige bestræbelser har brug for at blive evalueret for at kunne afgøre, om de er blevet distraktioner

fra de bedste mål. Jeg havde en mindeværdig samtale med min far, da jeg var teenager. Han syntes ikke, at nok unge mennesker var fokuseret eller forberedt på langsigtede, vigtige mål – såsom at få et arbejde og sørge for sin familie.

Meningsfuldt studium og arbejds-erfaring stod altid øverst på min fars liste over anbefalede prioriteter. Han forstod, at ikkeakademiske aktiviteter såsom debat og elevråd kunne have en direkte forbindelse med nogle af mine vigtige mål. Han var mindre overbevist om den megen tid, jeg brugte på at spille amerikansk fodbold, basketball, baseball og på at løbe. Han anerkendte, at atletik kunne opbygge styrke, udholdenhed og samarbejde, men hævdede, at det måske ville være bedre for en kort periode at koncentrere sig om en sport. Han syntes, at sport var godt, men ikke det bedste *for mig*. Han var bekymret for, at nogle sportsgrene handlede om at opnå lokal berømmelse eller ære på bekostning af vigtigere langsigtede mål.

Ud fra denne historie er en af grundene til, at jeg godt kan lide historien om Trine, der spiller baseball, at jeg ifølge min far burde have studeret udenrigspolitik i stedet for at bekymre mig om, hvorvidt jeg kunne gribe en bold eller ej. Jeg bør understrege, at min mor elskede sport. Kun en hospitalsindlæggelse ville have forhindret hende i at se mine kampe.

Jeg havde besluttet mig for at følge min fars råd og ikke dyrke collegesport. Så fortalte min high school-træner i amerikansk fodbold mig, at træneren fra Stanford University gerne ville spise frokost med Merlin Olsen og mig. De af jer, der er yngre, kender måske ikke Merlin. Han var en utrolig anerkendt forsvarsspiller i amerikansk fodbold og spillede på Logan High Schools hold, hvor jeg var quarterback, safety og greb bolden, når der blev sparket. I high

school henvendte de mest succesrige collegehold i amerikansk fodbold sig til Merlin for at rekruttere ham. I college vandt han Outland-trofæet for at være landets bedste interior lineman. Merlin var tredje valg i udtagningen til National Football League og spillede ufattelige 14 år i træk på All-star-holdet i professionel amerikansk fodbold. Han blev optaget i de professionelle amerikanske fodboldspilleres Hall of Fame i 1982.²⁰

Frokosten med træneren fra Stanford var på restauranten Bluebird i Logan i Utah. Da vi havde hilst på hinanden, så han mig ikke i øjnene

en eneste gang igen. Han talte direkte til Merlin, men ignorerede mig. Da frokosten var ved at være slut, vendte han sig for første gang imod mig, men han kunne ikke huske mit navn. Han sagde derpå til Merlin: »Hvis du vælger Stanford og gerne vil have din ven med, er hans karakterer gode nok, og det kan sikkert godt arrangeres.« Denne oplevelse bekræftede for mig, at jeg skulle følge min fars kloge råd.

Min hensigt er ikke at afskrække jer fra at deltage i sport eller bruge internettet eller andre gode aktiviteter, som unge mennesker godt kan lide. Det er den slags aktiviteter, som kræver

mådehold, balance og visdom. Når de bruges klogt, beriger de vores liv.

Men jeg opfordrer alle, unge og gamle, til at gennemgå mål og formål og stræbe efter at udøve større disciplin. Vores daglige opførsel og valg bør stemme overens med vore mål. Vi skal hæve os op over rationaliseringer og distraktioner. Det er især vigtigt at træffe valg, der er i overensstemmelse med vore pagter om at tjene Jesus Kristus i retfærdighed.²¹ Vi skal ikke tage øjnene væk fra eller tabe bolden af nogen som helst grund.

Dette liv er tiden til at berede os til at møde Gud.²² Vi er et glad og lykkeligt folk. Vi påskønner god humoristisk sans og værdsætter ustruktureret tid sammen med venner og familie, men vi skal indse, at der er en oprigtig hensigt, som skal gennemsyre vores tilgang til livet og alle vore valg. Distraktioner og rationaliseringer, der begrænser fremgang, er skadelige nok, men når de mindsker vores tro på Jesus Kristus og hans kirke, er de tragiske.

Det er min bøn, at vi som en gruppe af præstedømmebærere vil opføre os i overensstemmelse med de ædle formål, der kræves af dem, som er i Mesterens tjeneste. I alt bør vi huske på, at det at være »tapre i vidnesbyrdet om Jesus« er den store prøve, der er skillelinjen mellem det celestiale og det terrestre rige.²³ Vi ønsker at blive fundet på den celestiale side af den skillelinje. Som en af hans apostle bærer jeg et brændende vidnesbyrd om virkeligheden af vor Frelser Jesu Kristi forsoning og hans guddommelighed. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lee Mendelson-Bill Melendez Production TV Specials.
2. Trine bortrationaliserede altid grunden til, at hun tabte bolden. Det var alt lige fra, at Saturns måner distraherede hende til hendes bekymring over mulige giftstoffer i hendes handske.

3. Se »Decisions Determine Destiny«, kap. 8 i *Pathways to Perfection: Discourses of Thomas S. Monson*, 1973, s. 57-65.
4. Es 7:15.
5. »Hvis det var ligeså let at gøre, hvad der er rigtigt, som at vide, hvad der er rigtigt at gøre, så blev kapeller til kirker og fattigfolks hytter til slotte« (William Shakespeare, *Købmanden i Venedig*, 1. akt, 2. scene, linjerne 12-14).
6. L&P 58:27.
7. Se *Adjusting to Missionary Life*, hæfte, 2013, s. 23-49.
8. Se Stephanie Rosenbloom, »Dealing with Digital Cruelty«, *New York Times*, 24. aug. 2014, s. SR1.
9. Randall L. Ridd, »Generationen med valg«, *Liahona*, maj 2014, s. 56.
10. Se L&P 45:26.
11. Se David A. Bednar, »To Sweep the Earth as with a Flood«, tale fra uddannelsesugen på BYU, 19. aug. 2014; se lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/to-sweep-the-earth-as-with-a-flood.
12. Arthur C. Brooks, »Love People, Not Pleasure«, *New York Times*, 20. juli 2014, s. SR1.
13. Uheldigvis er ren og skær tåbelighed blevet en adspredelse, der er vokset i vore dage. Da Frelseren omtalte nogle af de ting, der kan gøre et menneske urent, nævnte han også tåbelighed (se Mark 7:22).
14. Dette skete i det fordums Grækenland og Rom, såvel som i civilisationerne omtalt i *Mormons Bog*.
15. Se Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 1898, s. 302. Der var alle slags filosoffer, deriblandt epikuræere og stoikerne, rivaliserende grupper, som nogle beskrev som den hedenske verdens fari-sære og saddukæere. Se også Quentin L. Cook, »Se ikke forbi målet«, *Liahona*, mar. 2003, s. 21-24.
16. ApG 17:21.
17. ApG 17:32.
18. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, s. 312.
19. Se Dallin H. Oaks, »God, bedre, bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 104-108.
20. Merlin Olsen var en berømt amerikansk fodboldspiller, skuespiller og NFL-kommentator for NBC. Han vandt Outland-trofæet, da han spillede amerikansk fodbold for Utah State University. Han spillede som professionel for Los Angeles Rams. På TV spillede han Jonathan Garvey over for Michael Landon i *Det lille hus på prærien* og havde sin egen tv-serie, *Father Murphy*. Merlin er afgået ved døden (11. mar. 2010), og vi savner ham rigtigt meget.
21. Se L&P 76:5.
22. Se Alma 34:32.
23. L&P 76:79.

Ældste Craig C. Christensen
De Halvfjerds' Præsidium

Jeg kender selv til dette

Når vi for os selv erfarer, at Jesu Kristi gengivne evangelium er sandt, kan det blive en af livets største og mest glædesfyldte oplevelser.

Mine kære brødre, vi bliver til stadighed inspireret af præsident Thomas S. Monsons personlige eksempel og præstedømmetjeneste. For nylig fik adskillige diakoner spørgsmålet: »Hvad beundrer du mest ved præsident Monson?« En diakon kunne huske, hvordan præsident Monson som barn gav sit legetøj til venner, der havde brug for det. En anden nævnte, hvordan præsident Monson viste omsorg for de mange enker i sin menighed. En tredje bemærkede, at han blev kaldet til apostel i en meget ung alder og har velsignet mennesker over hele verden. Så sagde en ung mand: »Det, jeg beundrer mest ved præsident Monson, er hans stærke vidnesbyrd.«

Ja, vi har alle følt vores profets særlige vidnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus og hans forpligtelse til altid at følge Åndens tilskyndelser. Ved hver oplevelse, præsident Monson fortæller, opfordrer han os til at efterleve evangeliet bedre og søge efter at få og styrke vore egne personlige vidnesbyrd. Husk det, han sagde fra denne talerstol for blot et par konferencer siden: »For at vi alle kan være stærke og modstå alle kræfter, der trækker os i den forkerte retning ... må vi have vores eget vidnesbyrd. Uanset om I er

12 eller 112 – eller et sted imellem – så kan I personligt vide, at Jesu Kristi evangelium er sandt.«¹

Selv om mit budskab i aften er henvendt til dem, der er tættere på de 12 end de 112, gælder de principper, jeg taler om, for alle. Som svar på præsident Monsons udtalelse vil jeg gerne spørge: Ved vi hver især for os selv, at evangeliet er sandt? Kan vi med sikkerhed sige, at vore vidnesbyrd virkelig er vore egne? For atter at citere præsident Monson: »Jeg holder fast i, at et stærkt vidnesbyrd om Frelseren og hans evangelium vil beskytte jer mod synd og ondt omkring jer ... Hvis I ikke allerede har et vidnesbyrd om disse ting, så gør det, der

er nødvendigt, for at I får et. Det er afgørende for jer at have jeres eget vidnesbyrd, for andres vidnesbyrd kan kun tage jer et stykke af vejen.«²

Jeg ved selv dette

Når vi for os selv erfarer, at Jesu Kristi gengivne evangelium er sandt, kan det blive en af livets største og mest glædesfyldte oplevelser. Vi skal måske begynde med at stole på andres vidnesbyrd – ved at sige, ligesom de unge krigere gjorde: »Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det.«³ Det er et godt sted at begynde, men vi må bygge videre på det. For at være stærke i at efterleve evangeliet findes der ikke noget vigtigere end at få og styrke vores eget vidnesbyrd. Vi må som Alma kunne sige: »Jeg ... kender [selv] til dette.«⁴

»Og hvordan tror I, at jeg kender til dets sandhed?« fortsatte Alma. »Se, jeg siger jer, det er blevet kundgjort for mig ved Guds hellige Ånd. Se, jeg har fastet og bedt i mange dage, for at jeg selv kunne vide dette. Og se, jeg ved selv, at det er sandt.«⁵

Jeg ønsker at se det, som min far så

Ligesom Alma lærte Nefi også selv sandheden at kende. Efter at have lyttet til sin far tale om mange af hans åndelige oplevelser ønskede Nefi at vide det, som hans far vidste. Det var mere end almindelig nysgerrighed – det var noget, han hungrede og tørstede efter. Selv om han var »overordentlig ung«, nærrede han »store ønsker om at kende til Guds hemmeligheder.«⁶ Han længtes efter at »se og høre og kende til dette ved Helligåndens kraft.«⁷

Mens Nefi »sad og grundede i [sit] hjerte,« blev han »taget bort af Herrens Ånd ... op på et overordentlig højt bjerg,« hvor han blev spurgt: »Hvad ønsker du?« Hans svar var enkelt:

»Jeg ønsker at se det, som min far så.«⁸ Takket være sit troende hjerte og flittige indsats blev Nefi velsignet med en storslået oplevelse. Han fik et vidnesbyrd om Frelseren Jesu Kristi forestående fødsel, liv og korsfæstelse, han så Mormons Bogs fremkomst og evangeliets gengivelse i de sidste dage – alt sammen som følge af sit oprigtige ønske om selv at vide det.⁹

Disse personlige oplevelser med Herren forberedte Nefi på den modgang og de udfordringer, som han snart ville møde. De gjorde ham i stand til at stå fast, selv når andre i hans familie vaklede. Han kunne gøre dette, fordi han havde *lært* for sig selv, og han *vidste* det selv. Han var blevet velsignet med sit eget vidnesbyrd.

Han skal bede om at få den af Gud

Ligesom Nefi var profeten Joseph Smith også »overordentlig ung«, da hans »sind [blev] vakt til alvorlige overvejelser« om åndelige sandheder. For Joseph var det en tid med »stor uro« at være omgivet af modstridende og forvirrende budskaber om religion. Han ønskede at vide, hvilken kirke der var den sande.¹⁰ Inspireret af disse ord i Bibelen: »Hvis nogen af jer står tilbage

i visdom, skal han bede om at få den af Gud«,¹¹ handlede han for at finde svar. En smuk morgen i foråret 1820 gik han ind i en lund og knælede i bøn. På grund af sin tro, og fordi Gud havde et særligt værk, Joseph skulle udføre, fik han et herligt syn, hvor han så Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, og erfarede for sig selv, hvad han skulle gøre.

Kan I i Josephs oplevelse se en fremgangsmåde, som I kan anvende til at få eller styrke jeres eget vidnesbyrd? Joseph lod skrifterne trænge ind i sit hjerte. Han grundede dybt over dem og anvendte dem i sin egen situation. Han handlede derpå i overensstemmelse med det, han havde lært. Resultatet var det herlige første syn – og alt det, der fulgte. Denne kirke blev helt bogstaveligt grundlagt på det princip, at alle og enhver – deriblandt en 14-årig bondedreng – kan bede til Gud og få svar på sine bønner.

Så hvad er et vidnesbyrd?

Vi hører ofte medlemmerne af Kirken sige, at deres vidnesbyrd om evangeliet er deres dyrebareste eje. Det er en hellig gave fra Gud, som kommer til os ved Helligåndens kraft.

Det er den stille, urokkelige vished, vi får, når vi studerer, beder og efterlever evangeliet. Det er den følelse, der kommer, når Helligånden bærer vidnesbyrd i vores sjæl om, at det, vi lærer og gør, er rigtigt.

Nogle mennesker taler om et vidnesbyrd, som om det er en lyskontakt – enten er den tændt eller slukket. Enten har man et vidnesbyrd, eller også har man ikke. I virkeligheden er et vidnesbyrd mere som et træ, der gennemgår flere vækst- og udviklingsstadier. Nogle af de højeste træer på jorden findes i Redwood Nationalpark i det vestlige USA. Når man står ved foden af disse enorme træer, er det forunderligt at tænke på, at hvert eneste af dem kommer fra et lillebitte frø. Sådan er det også med vore vidnesbyrd. Selv om de begynder med en enkelt åndelig oplevelse, vokser og udvikler de sig over tid gennem konstant næring og hyppige, åndelige oplevelser.

Det er derfor ikke overraskende, da profeten Alma forklarede, hvordan vi udvikler et vidnesbyrd, at han talte om et frø, der bliver til et træ. Han sagde: »Hvis I giver plads til, at et frø kan blive sået i jeres hjerte, se, hvis det er et sandt frø eller et godt frø, og hvis

Cape Town, Sydafrika

I ikke kaster det ud ved jeres vantro ... da vil det begynde at svulme i jeres bryst, og når I føler disse svulmende bevægelser, begynder I at sige til jer selv: Det må nødvendigvis være sådan, at det er et godt frø, eller at ordet er godt, for det begynder at udvikle min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig lifligt.¹²

Det er ofte sådan, et vidnesbyrd begynder: Med hellige og overbevisende følelser, der oplyser os og viser os, at Guds ord er sandt, men uanset hvor vidunderlige disse følelser er, er det kun begyndelsen. Jeres arbejde med at få jeres vidnesbyrd til at vokse er ikke færdigt – lige så lidt som arbejdet med væksten af en kæmpefy er klaret, når den første lillebitte spire titter op af jorden. Hvis vi tilsidesætter eller forsømmer disse tidlige, åndelige tilskyndelser, hvis vi ikke nærer dem ved fortsat at studere skrifterne og bede og søge flere oplevelser med Ånden, dør vore følelser hen, og vore vidnesbyrd bliver mindre.

Som Alma udtrykte det: »Men hvis I forsømmer træet og ikke har tanke for dets pasning, se, da slår det ikke nogen rod; og når solens hede kommer og svider det, visner det bort, fordi det ingen rod har, og I rykker det op og kaster det ud.«¹³

I de fleste tilfælde vokser vore vidnesbyrd på samme måde, som et træ vokser: Gradvist, næsten umærkeligt, som følge af vores konstante omsorg og flittige indsats. »Men dersom I vil pleje ordet,« lovede Alma, »ja, passe træet, når det begynder at vokse ved jeres tro med stor flid og med tålmodighed, idet I med glæde ser frem til frugten af det, da slår det rod, og se, det skal blive et træ, der vokser op til evigtvarende liv.¹⁴

Nu er tiden; i dag er dagen

Mit eget vidnesbyrd tog sin begyndelse, da jeg studerede og grundede over lærdømmene i Mormons Bog. Da jeg knælede for at adspørge Gud i ydmyg bøn, vidnede Helligånden i min sjæl om, at det, jeg læste, var sandt. Dette tidlige vidnesbyrd blev en katalysator for mit vidnesbyrd om mange andre sandheder i evangeliet, for som præsident Monson har sagt: »Når vi ved, at Mormons Bog er sandt, så følger det, at Joseph Smith virkelig var en profet, og at han så Gud den evige Fader og hans Søn Jesus Kristus. Det følger også, at evangeliet blev gengivet i de sidste dage gennem Joseph Smith – herunder gengivelsen af både Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme.«¹⁵ Siden den dag har jeg haft mange

hellige oplevelser med Helligånden, som igen har bekræftet for mig, at Jesus Kristus er verdens Frelser, og at hans gengivne evangelium er sandt. Sammen med Alma kan jeg med sikkerhed sige, at jeg kender selv til dette.

Mine unge venner, nu er tiden, og i dag er dagen, hvor vi selv skal lære eller igen få bekræftet, at evangeliet er sandt. Vi har hver især et vigtigt værk at udføre. For at udføre det værk og være beskyttet mod verdens indflydelse, der altid synes at være til stede, må vi have tro ligesom Alma, Nefi og den unge Joseph Smith for at opnå og udvikle vores eget vidnesbyrd.

Ligesom den unge diakon, jeg talte om tidligere, beundrer jeg præsident Monson for hans vidnesbyrd. Det er ligesom den tårnhøje kæmpefy, og selv præsident Monsons vidnesbyrd har skullet vokse og udvikle sig over tid. Vi kan for os selv erfare, ligesom præsident Monson har erfaret, at Jesus Kristus er vor Frelser og verdens Forløser, at Joseph Smith er genoprettelsens profet, hvorunder hører gengivelsen af Guds præstedømme. Vi har dette hellige præstedømme. At vi må lære alt dette og selv vide det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 62.
2. Thomas S. Monson, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2011, s. 66.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45-46.
6. 1 Ne 2:16.
7. 1 Ne 10:17.
8. 1 Ne 11:1-3.
9. Se 1 Ne 11-14.
10. Se JS-H 1:8-10.
11. Jak 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Thomas S. Monson, *Liahona*, Nov. 2011, s. 67.

Biskop Dean M. Davies
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Fasteloven: En personlig forpligtelse til at drage omsorg for de fattige og nødlidende

Som Frelserens disciple har vi en personlig forpligtelse til at drage omsorg for de fattige og nødlidende.

Mine kære brødre, jeg elsker præstedømmet, og jeg elsker at være sammen med jer. Jeg er dybt taknemlig for, at vi kan tjene sammen i denne store sag.

Vi lever i en bemærkelsesværdig tid. Mirakuløse fremskridt inden for lægevidenskab, videnskab og teknologi har forbedret livskvaliteten for mange. Alligevel findes der også tegn på store menneskelige lidelser og kvaler. Ud over krige og rygter om krige er der flere naturkatastrofer – heriblandt oversvømmelser, brande, jordskælv og sygdomme – som berører millioner verden over.

Kirkeledere er opmærksomme på og årvågne over for Guds børns velbefindende overalt. Når og hvor det er muligt anvendes Kirkens nødhjælpsressourcer til dem i nød. For eksempel sidste år i november da tyfonen Haiyan ramte Filippinerne.

Haiyan, en kategori 5 supertyfon,

efterlod enorme ødelæggelser og lidelser. Hele byer blev ødelagt, mange liv gik tabt, millioner af hjem blev alvorligt beskadiget eller helt ødelagt, og grundlæggende fornødenheder såsom vandforsyning, kloakering og elektricitet fungerede ikke.

Når og hvor det er muligt, anvendes Kirkens nødhjælpsressourcer til dem i nød

Kirkens ressourcer blev stillet til rådighed få timer efter denne katastrofe. Kirkens filippinske medlemmer kom deres brødre og søstre til undsætning ved at tilvejebringe mad, vand, tøj og hygiejnesæt til både medlemmer og ikkemedlemmer.

Kirkebygninger blev omdannet til opholdssteder for tusinder af hjemløse. Under vejledning fra områdepræsidentskabet og lokale præstedømmeledere, hvoraf mange selv havde mistet alt, hvad de ejede, blev der lavet en vurdering af samtlige medlemmers velfærd og sikkerhed. Inspirerede handleplaner begyndte at tage form for at genoprette acceptable levevilkår og uafhængighed.

Enkle ressourcer blev tilvejebragt for at hjælpe Kirkens medlemmer med at genopbygge deres læskure og huse af træ. Det var ikke blot en gratis gave. Medlemmerne fik oplæring og udførte selv det nødvendige arbejde og hjalp derefter andre.

En velsignelse deraf var, at i og med medlemmerne lærte håndværk som at være tømrer, blikkenslager og andre håndværksfag, var de i stand til at få job i nærliggende byer og lokalsamfund, som man var begyndt at genopbygge.

Omsorg for de fattige og nødlidende er en grundlæggende evangelisk lære og et afgørende element i den evige frelsesplan.

Inden sin mission på jorden erklærede Jahve: »Der vil altid være fattige i landet; derfor giver jeg dig den befaling: Luk din hånd op for din landsmand, for alle trængende og fattige hos dig i dit land.«¹

I vore dage er omsorg for de fattige og trængende en af Kirkens fire guddommeligt fastsatte forpligtelser om at hjælpe den enkelte og familien med at opnå ophøjelse.²

At have omsorg for de fattige og trængende omfatter både timelig og åndelig frelse. Det inkluderer enkelte kirkemedlemmers betjening af andre, hvor de personligt tager sig af de fattige og nødlidende samtidig med generel velfærd fra Kirken, som administreres gennem præstedømmets myndighed.

Fasteloven er afgørende for Herrens plan for omsorg for de fattige og nødlidende. »Herren har tilvejebragt fasteloven og fasteoffer for at velsigne sit folk og for at sørge for en måde, hvorpå de kan tjene de trængende.«³

Som Frelserens disciple har vi en personlig forpligtelse til at drage omsorg for de fattige og nødlidende. Overalt hjælper trofaste kirkemedlemmer ved at faste hver måned – ved at undvære mad og drikke i 24

timer – og bagefter yde et økonomisk bidrag, som mindst svarer til værdien af den mad, som de ville have spist.

Esajas' ord bør overvejes under bøn, og der bør blive undervist i dem i alle hjem:

»Nej, den faste, jeg ønsker, er at løse ondskabens lænker og sprænge ågets bånd, at sætte de undertrykte i frihed, og bryde hvert åg;

ja, at du deler dit brød med den sultne, giver husly til hjemløse stakler, at du har klæder til den nøgne og ikke vender ryggen til dine egne.«⁴

Esajas opremsede så de vidunderlige velsignelser, som Herren lovede til dem, der adlyder fasteloven. Han siger:

»Da skal dit lys bryde frem som morgenrøden, og dit sår skal hurtigt læges; din retfærdighed går i spidsen for dig, og Herrens herlighed er bag dig.

Da kalder du, og Herren vil svare, da råber du om hjælp, og han siger: Her er jeg!

Hvis du ... rækker den sultne dit brød og mætter den forkuede, så skal dit lys bryde frem i mørket og dit mulm blive til højlys dag.

Herren vil altid lede dig, selv i øde egne vil han mætte dig. Han vil styrke din krop.«⁵

Præsident Harold B. Lee havde følgende at sige om dette skriftsted: »De fantastiske velsignelser [ved at faste] er blevet præciseret i alle uddelinger, og her fortæller Herren os gennem denne store profet, hvorfor vi faster, og velsignelserne, som kommer ved faste ... Hvis I analyserer ... kapitel 58 i Esajas' Bog, vil I opdage, hvorfor Herren ønsker, at vi betaler fasteoffer, hvorfor han ønsker, at vi faster. Det er, fordi vi ved at gøre dette kan kalde på Herren og få et svar. Vi kan råbe, og Herren vil sige: »Her er jeg!«.

Præsident Lee tilføjer: »Ønsker vi på noget tidspunkt at være på et stade,

hvor vi kan kalde, men hvor han ikke vil svare? Vil vi råbe i fortvivlelse, uden at han vil være der med os? Jeg tror, at tiden er kommet til at overveje disse grundbegreber, fordi der vil komme dage, hvor vi har brug for flere og flere af Herrens velsignelser, når dommen ufortyndet hældes ud over hele jorden.«⁶

Vores kære profet, Thomas S. Monson, har båret sit vidnesbyrd om disse principper – et vidnesbyrd, der kommer af personlig erfaring. Han sagde: »Intet medlem af Kirken, som har prøvet at tage sig af de nødlidende, glemmer eller fortryder nogensinde oplevelsen. Flid, sparsommelighed, selvhjulpenhed og det at dele med andre er ikke noget nyt for os.«⁷

Brødre, medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indgår pagter og holder befalingerne. Jeg kan ikke komme i tanke om en lov eller et bud, der, hvis det holdes, er lettere at adlyde, og som bringer større velsignelser end fasteloven. Når vi faster og giver et ærligt fasteoffer, bidrager vi til Herrens forrådshus med det, som vi ville have brugt på de måltider. Det kræver ikke en pengedonation ud over det, vi normalt ville bruge. Samtidig er vi, som tidligere nævnt, blevet lovet ekstraordinære velsignelser.

Fasteloven gælder for alle medlemmer af Kirken. Selv små børn kan blive undervist i fasten og starte med ét måltid og så to i forhold til deres forståelse og deres fysiske evne til at overholde fasteloven. Mænd og kvinder, enlige medlemmer, unge og børn bør indlede fasten med bøn, hvori de takker for livets velsignelser, imens de søger Herrens gaver og styrke i perioden med faste. Fuldstændig efterlevelse af fasteloven sker, når fasteofferet gives til Herrens repræsentant, biskoppen.

Biskopper, I har ansvaret for menighedens velfærd. I har en guddommelig bemyndigelse til at finde frem til og drage omsorg for de fattige. Jeres mål er med støtte fra hjælpeforeningspræsidenten og lederne i Det Melkisedekske Præstedømmes kворummer at hjælpe medlemmer til at hjælpe dem selv og blive selvhjulpne. I ser til medlemmernes timelige og åndelige behov ved varsomt at bruge fasteoffer som midlertidig støtte og som supplement til udvidede ressourcer hos familier og lokalsamfundet. Mens I under bøn anvender præstedømmets nøgler og jeres dømmekraft til at hjælpe de fattige og trængende, vil I forstå, at den korrekte brug af fasteoffer er til for at redde liv og ikke livsstil.

Præsidenter i Det Aronske Præstedømme, I bærer nøgler og har retten til at forrette ydre ordinancer. I arbejder sammen med biskoppen og instruerer kворummets medlemmer angående deres præstedømmepligter og med at finde kirkemedlemmer, så de kan få mulighed for at bidrage til fasten. Når I, som bærere af Det Aronske Præstedømme, højner jeres præstedømme og giver denne mulighed til alle medlemmer af Kirken, kan

I ofte åbne for de lovede velsignelser ved fasten for dem, der har mest brug for det. I vil opleve, at ånden i at drage omsorg for de fattige og trængende har kraft til at blødgøre ellers forhærdede hjerter og velsigne livet for dem, som sjældent går i kirke.

Præsident Monson har sagt: »De biskopper, som organiserer deres kворummer i Det Aronske Præstedømme til at indsamle fasteoffer, vil opleve mere succes i deres hellige forpligtelser.«⁸

Biskopper, husk at omstændigheder varierer meget fra et område til et andet og fra land til land. Det er måske ikke praktisk muligt, at bærere af Det Aronske Præstedømme i de områder, hvor I bor, går fra dør til dør, men vi opfordrer jer til i bøn at overveje profetens råd og søge inspiration angående passende måder, hvorpå bærere af Det Aronske Præstedømme i jeres menigheder kan højne deres præstedømme ved at deltage i indsamlingen af fasteoffer.

I kapitel 27 i 3 Nefi spurgte den opstandne Herre: »Hvad slags mænd burde I da være?« Han svarede: »Ligesom jeg er.«⁹ Når vi påtager os Kristi navn og bestræber os på at følge ham, vil vi antage hans billede

i vores ansigtsudtryk og blive mere som ham. Det er uløseligt forbundet med Frelserens tjenestegerning at drage omsorg for de fattige og trængende. Det er uløseligt forbundet med alt, hvad han gør. Han rækker ud til os og løfter os op. Hans åg er godt, og hans byrde let. Jeg opfordrer hver enkelt af os til at blive mere lig Frelseren ved at drage omsorg for de fattige og nødlidende, ved trofast at efterleve fasteloven og ved at bidrage med et gavmildt fasteoffer. Jeg vidner ydmygt om, at det at drage trofast omsorg for de fattige og nødlidende er et tegn på åndelig modenhed og vil velsigne både giveren og modtageren. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. 5 Mos 15:11.
2. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.2.
3. *Håndbog 2*, 6.1.2.
4. Es 58:6-7.
5. Es 58:8-11.
6. Harold B. Lee, »Listen, and Obey«, Welfare Agricultural Meeting, 3. apr. 1971, kopi af maskinskrevet manuskript, s. 14, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
7. Thomas S. Monson, »Er vi beredte?« *Liahona*, sep. 2014, s. 4.
8. Thomas S. Monson, møde med Det Præsiderende Biskopråd, 28. feb. 2014.
9. 3 Ne 27:27.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Det er vel ikke mig, Herre?«

Vi skal lægge vores stolthed til side, se ud over vores forfængelighed og i ydmyghed spørge: »Det er vel ikke mig, Herre?«

Det var vor elskede Frelseres sidste aften, inden han skulle dø, aftenen før han ville give sig selv som løsesum for alle. Da han brød brødet med sine disciple, sagde han noget, som må have fyldt deres hjerte med stor uro og dyb bedrøvelse. »En af jer vil forråde mig,« sagde han til dem.

Disciplene satte ikke spørgsmålstejn ved sandheden af det, han sagde. Ej heller kiggede de på de andre, pegede på dem og spurgte: »Er det ham?«

I stedet blev de »meget bedrøvede« og én efter én begyndte de at spørge ham: *Det er vel ikke mig, Herre?*¹

Jeg tænker på, hvad vi ville gøre, hvis Frelseren sagde dette til os. Ville vi se på dem i vores nærhed og sige i vores hjerte: »Han taler sikkert om bror Johnson. Jeg har altid undret mig lidt over ham,« eller »jeg er glad for, at bror Brown er her. Han har virkelig brug for at høre dette budskab? Eller ville vi ligesom de fordums disciple kigge ind i os selv og stille det direkte spørgsmål: »Det er vel ikke mig?«

I disse enkle ord »*Det er vel ikke mig, Herre*« ligger begyndelsen til visdom og stien til personlig omvendelse og evig forandring.

En lignelse om mælkebøtter

Der var engang en mand, der godt kunne lide at gå rundt i sit nabolag. Han så især frem til at gå forbi sin nabos hus. Naboen holdt sin græsplæne i perfekt stand, blomsterne blomstrede altid, træerne var sunde og skyggefulde. Det var tydeligt, at naboen gjorde alt for at have en smuk græsplæne.

Men en dag, da manden gik forbi sin nabos hus, lagde han mærke til, at der midt på den smukke græsplæne var en enkel, stor, gul mælkebøtte.

Det så så forkert ud, at det overraskede ham. Hvorfor fjernede hans nabo den ikke? Kunne han ikke se den? Vidste han ikke, at mælkebøtten kunne sprede frø, der ville få mere ukrudt til at slå rødder?

Denne enkle mælkebøtte generede ham mere end noget andet, og han ville gerne gøre noget ved det. Skulle han bare plukke den? Eller sprøjte den med ukrudsdræber? Måske kunne han fjerne den i hemmelighed, hvis han kom i ly af natten.

Disse tanker fyldte fuldstændigt hans hoved, da han gik hjemad. Han gik ind i sit hus uden overhovedet at kigge på sin egen forhave – der var oversået med hundredvis af gule mælkebøtter.

Bjælker og splinter

Minder denne historie os om Frelserens ord?

»Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? ...

tag først bjælken ud af dit eget øje; så kan du se klart nok til at tage splinten ud af din broders øje.«²

Dette problem med bjælker og splinter synes at være nært forbundet med vores manglende evne til at se os selv klart. Jeg er ikke sikker på, hvorfor vi er i stand til at diagnosticere og anbefale måder til at afhjælpe andre folks uvaner på, mens vi ofte har svært ved at se vore egne.

For nogle år siden var der en historie i nyhederne om en mand, der troede, at hvis han gned citronsaft i ansigtet, ville han blive usynlig for kameraerne. Så han gned citronsaft i hele ansigtet, tog afsted og røvede to banker. Ikke så lang tid efter blev han arresteret, da billedet af ham blev vist i aftennyhederne. Da politiet viste manden videoen af ham fra sikkerhedskameraet, kunne han næsten ikke

tro sine egne øjne. »Men jeg havde citronsaft i ansigtet!« protesterede han.³

Da en videnskabsmand ved Cornell University hørte om historien, var han så fascineret over, at en mand kunne være så fuldstændigt uvidende om sin egen inkompetence. For at finde ud af, om dette var et almindeligt problem, inviterede to videnskabsmænd nogle collegestuderende til at tage del i en række prøver i forskellige færdigheder og bad dem derefter om at bedømme, hvordan det gik. De studerende, der klarede sig dårligt, var dem, der var dårligst til at bedømme deres egen præstation – nogle af dem bedømte deres score til at være fem gange højere, end den egentlig var.⁴

Denne undersøgelse er blevet gentaget på utallige måder og har gang på gang bekræftet den samme konklusion: Mange af os har svært ved at se os selv, som vi i virkeligheden er, og selv succesrige folk overvurderer deres eget bidrag og undervurderer andres bidrag.⁵

Det er måske ikke så betydningsfuldt at overvurdere, hvor godt vi kører bil, eller hvor langt vi kan slå en golfbold, men når vi begynder at tro, at vore bidrag i hjemmet, på arbejdet og i Kirken er større, end de egentlig er, gør vi os selv blinde for de velsignelser og muligheder, vi har for at forbedre os selv på væsentlige og betydningsfulde områder.

Åndelige, blinde punkter

En af mine bekendte plejede at bo i en menighed, hvor statistikkerne i Kirken var høje – tilstedeværelsen var høj, hjemmelærerbesøg lå højt, primarybørnene opførte sig altid pænt, der var altid fantastisk mad til menighedsmiddagene, og maden blev sjældent spildt på gulvet i kirkebygningen, og jeg tror ikke, at der nogensinde var et skænderi ved en basketballkamp.

Min ven og hans hustru blev senere kaldet til at tage på mission. Da de vendte tilbage tre år senere, var de forbløffede over at erfare, at i løbet af den tid, hvor de havde været væk, var 11 ægteskaber endt i skilsmisse.

Selvom menigheden udadtil viste alle tegn på trofasthed og styrke, skete der noget uheldigt i medlemmernes hjerte og liv. Og det værste er, at denne situation er ikke enestående. Sådanne frygtelige og ofte unødvendige ting sker, når Kirkens medlemmer fjerner sig fra de evangeliske principper. På ydersiden kan de virke til at være Jesu Kristi disciple, men på indersiden er deres hjerte blevet adskilt fra Frelseren og hans lærdomme. De har gradvist vendt sig væk fra det, der hører Ånden til, og har bevæget sig hen imod det, der hører verden til.

Præstedømmebærere, der engang var værdige, begynder nu at fortælle sig selv, at Kirken er et godt sted for kvinder og børn, men ikke for dem. Eller nogle er overbeviste om, at deres travle skemaer eller unikke omstændigheder gør dem til en undtagelse fra de daglige handlinger, der viser hengivenhed og tjeneste, som vil holde dem nær til Herren. I denne tidsalder med selvretfærdiggørelse og narcissisme er det nemt at blive kreativ, når man

skal finde på undskyldninger for ikke regelmæssigt at komme til Gud i bøn, udsætte skriftstudium, undgå Kirkens møder og familieaftener eller ikke betale en ærlig tiende og offerydelser.

Mine kære brødre, vil I kigge i jeres hjerte og stille dette enkle spørgsmål: »Det er vel ikke mig, Herre?«

Har I fjernet jer – selv en lille smule – fra »det evangelium om ... den salige Gud, som [I] har fået betroet?«⁶ Har I tilladt, at »verdens gud« har formørket jeres sind, så I ikke kan se »lyset, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed?«⁷

Mine elskede venner, mine kære brødre, spørg jer selv: »Hvor er min skat?«

Er jeres hjerte vendt mod verdens bekvemme ting, eller er det fokuseret på læren hos den flittige Jesus Kristus? »For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.«⁸

Bor Guds Ånd i jeres hjerte? Er I »rodfæstede og grundfæstede« i kærlighed til Gud og jeres medmennesker? Afsætter I tilstrækkeligt tid og er I tilstrækkeligt kreative til at gøre jeres ægteskab og familie lykkelig? Bruger I energi på målet med at forstå og efterleve »bredden og længden og højden og dybden«⁹ i Jesu Kristi gengivne evangelium?

Brødre, hvis det er jeres største ønske at fremelske kristuslignende egenskaber som »tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig venlighed, gudsfrygt, næstekærlighed, ydmyghed og [tjeneste],¹⁰ vil vor himmelske Fader gøre jer til et redskab til frelse for mange sjæle.¹¹

Gennemgå jeres liv

Brødre, ingen af os kan lide at indrømme, at vi driver væk fra den rette kurs. Ofte prøver vi at undgå at kigge dybt ind i vores sjæl og konfrontere vore svagheder, begrænsninger og vores frygt. Som konsekvens deraf ser vi igennem et filter af fordomme, undskyldninger og historier, som vi fortæller os selv for at kunne retfærdiggøre uværdige tanker og handlinger, når vi gennemgår vores liv.

Men at være i stand til at se os selv klart er afgørende for vores åndelige vækst og velbefindende. Hvis vore svagheder og ufuldkommenheder forbliver skjult i skyggerne, kan Frelserens forsonende kraft ikke helbrede dem og gøre dem til styrker.¹² Ironisk nok vil vores blindhed over for vore menneskelige svagheder også gøre os blinde over for det guddommelige potentiale, som vor Fader længes efter at nære i hver enkelt af os.

Så hvordan kan vi bringe Guds sandheds rene lys ind i vores hjerte og se os selv, som han ser os?

Må jeg foreslå de hellige skrifter og taler fra generalkonferencer som effektive spejle, vi kan holde oppe for at ransage os selv.

Når I hører og læser de fordums og nutidige profeters ord, lad da være med at tænke på, hvordan ordene gælder for andre, og stil dette enkle spørgsmål: »*Det er vel ikke mig, Herre?*»

Vi skal komme til vor evige Fader med et sønderknust hjerte og et lærevilligt sind. Vi må være villige til at lære og til at ændre os. Og åh, hvor opnår vi meget ved at forpligte os til at leve det liv, som vor himmelske Fader ønsker for os.

De, der *ikke* ønsker at lære og ændre sig, *vil sikkert ikke* gøre det og vil højst sandsynligt begynde at spekulere på, om Kirken har noget at tilbyde dem.

Men de, der gerne vil forbedre sig og have fremgang, de, der lærer af Frelseren og gerne vil være ligesom ham, de, der ydmyger sig selv som et lille barn og søger at bringe deres tanker og handlinger i harmoni med vor Fader i himlen – de vil opleve miraklet i Frelserens forsoning. De vil i sandhed føle Guds strålende Ånd. De vil smage den ubeskrivelige glæde, som er frugten af et sagtmødt og ydmygt hjerte. De vil blive velsignet med ønsket om og disciplinen til at blive Jesu Kristi sande discipel.

Godhedens kraft

I løbet af mit liv har jeg haft mulighed for at møde nogle af de mest kompetente og intelligente mænd og kvinder, som denne verden kan tilbyde. Da jeg var yngre, var jeg imponeret over dem, der var uddannede, havde opnået noget, var succesfulde og anerkendt af verden, men i løbet af årene er jeg begyndt at forstå, at jeg er langt mere imponeret over de vidunderlige og velsignede sjæle, som i sandhed er gode og uden svig.

Og er det ikke dét, som evangeliet handler om, og dét, som det gør for os? Det er de gode tidender, og det hjælper os til at blive gode.

Apostlen Jakobs ord gælder for os i vore dage:

»Gud står de hovmodige imod, de ydmyge viser han nåde ...

Ydmyg jer for Herren, så vil han ophøje jer.«¹³

Brødre, vi skal lægge vores stolthed til side, se ud over vores forfængelighed og i ydmyghed spørge: »*Det er vel ikke mig, Herre?*»

Og hvis Herrens svar viser sig at være: »Jo min søn, der er ting, som du skal forbedre, ting, som jeg kan hjælpe dig med at overvinde,« så beder jeg til, at vi vil acceptere dette svar, ydmygt vedkende os vore synder og ufuldkommenheder og forandre os ved at blive bedre ægtemænd, fædre og sønner. Må vi fra nu af søge af al vores

kraft at gå standhaftigt på Frelserens velsignede vej – for det er begyndelsen til visdom, når vi ser os selv klart.

Når vi gør det, vil vores gavmilde Gud lede os ved hånden og give os svar på vore bønner; vi vil »blive gjort stærke og blive velsignet fra det høje«. ¹⁴

Mine elskede venner, det første skridt på den sande discipels vidunderlige og tilfredsstillende sti begynder med, at vi stiller dette enkle spørgsmål:

»Det er vel ikke mig, Herre?«

Dette vidner jeg om og efterlader jer min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 26:21-22; fremhævelse tilføjet.
2. Matt 7:3, 5.
3. Se Errol Morris, »The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is«, *New York Times*, 20. juni 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Se Justin Kruger og David Dunning, »Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments«, *Journal of Personality and Social Psychology*, dec. 1999, s. 1121-1134. »I løbet af 4 undersøgelser fandt forfatterne, at deltagere, der scorede i den nederste fjerdedel af prøverne om humor, grammatik og logik, i meget høj grad overvurderede deres præstationer og evner i prøven. Selvom deres prøvescore viste, at de var blandt de laveste, så bedømte de sig selv til at være et stykke over middel (fra resumeet på psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Se Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There*, 2007, kap. 3. Undersøgeren bad tre partnere om at bedømme deres egne bidrag til firmaets succes. Deres samlede vurdering af deres egne bidrag blev i alt 150 procent.
6. 1 Tim 1:11.
7. 2 Kor 4:4.
8. Luk 12:34.
9. Ef 3:18.
10. L&P 4:6.
11. Se Alma 17:11.
12. Se Eter 12:27.
13. Jak 4:6, 10.
14. L&P 1:28.

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Det forberedende præstedømme

I forberedelse til præstedømmet tæller »vis mig« mere end »fortæl mig«.

Jeg er taknemlig for at være samlet med Guds præstedømme, der strækker sig ud over hele verden. Jeg sætter pris på jeres tro, jeres tjeneste og jeres bønner.

Mit budskab i aften handler om Det Aronske Præstedømme. Det er også til alle os, der bidrager til udførelsen af Herrens løfter til dem, der bærer det, der i skrifterne beskrives som det »mindre præstedømme«. ¹ Det kaldes også det forberedende præstedømme. Det er den glørværdige forberedelse, som jeg vil tale om i aften.

Herrens plan for sit værk er fyldt med forberedelse. Han forberedte jorden, så vi kan blive prøvet og opleve de muligheder, der findes her på jorden. Mens vi er her, befinder vi os i det, skrifterne kalder en »prøvestand«. ²

Profeten Alma beskrev den afgørende vigtighed af denne forberedelse til evigt liv, hvor vi kan bo for evigt sammen i familier med Gud Faderen og Jesus Kristus.

Han forklarede behovet for forberedelse på denne måde: »Og vi ser, at døden kommer over menneskeslægten, ja, den død, der er blevet omtalt af Amulek, hvilken er den timelige død; dog blev der tilstedt mennesket

et tidsrum, hvori han kunne omvende sig; derfor blev dette liv en prøve-tilstand, en tid til at berede sig til at møde Gud; en tid til at berede sig til den uendelige tilstand, som er blevet omtalt af os, og som er efter de dødes opstandelse.« ³

På samme måde som den tid, vi har fået til at leve her på jorden, er til at forberede os på at møde Gud,

er den tid, vi har fået til at tjene i Det Aronske Præstedømme, en mulighed for at forberede os til at lære, hvordan vi på afgørende vis hjælper andre. På samme måde som Herren giver os den hjælp, vi har brug for til at klare jordelivets prøvelser, sender han os også hjælp i vores præstedømmeforberedelse.

Mit budskab er til dem, som Herren sender for at forberede bærere af Det Aronske Præstedømme, og også til dem, der bærer Det Aronske Præstedømme. Jeg taler til fædre. Jeg taler til biskopper. Og jeg taler til dem i Det Melkisedekske Præstedømme, som er blevet betroet som kammerater og lærere til de unge mænd, der forbereder sig til præstedømmet.

Jeg taler i lovprisning og taknemlighed over mange af jer rundt om i verden og i tidernes løb.

Det ville være skødesløst af mig, hvis jeg ikke talte om en grenspræsident og en biskop fra min ungdom. Jeg blev diakon som 12-årig i en lille gren i den østlige del af USA. Grenen var så lille, at min storebror og jeg var de eneste i Det Aronske Præstedømme, indtil min far, der var grenspræsident, inviterede en midaldrende mand til at tilslutte sig Kirken.

Den nydøbte modtog Det Aronske Præstedømme og sammen med

det en kaldelse om at våge over Det Aronske Præstedømme. Jeg husker det stadig, som var det i går. Jeg mindes de smukke efterårsblade, idet den nydøbte tog ud sammen med min bror og mig for at gøre noget for en enke. Jeg husker ikke, hvad projektet var, men jeg husker følelsen af, at vi i præstedømmets kraft var forenede i at gøre det, som jeg senere opdagede, at Herren har sagt, at vi alle skal gøre for at blive tilgivet for vores synder og derved være forberedte til at se ham.

Når jeg nu ser tilbage, føler jeg mig taknemlig for en grenspræsident, der kaldte en nydøbt til at hjælpe Herren med at forberede to drenge, som ville vokse op og en dag blive biskopper, der tager sig af de fattige og trængende og også præsiderer over det forberedende præstedømme.

Jeg var stadig diakon, da vores familie flyttede til en stor menighed i Utah. Det var første gang, jeg havde følt kraften i et kvorum i Det Aronske Præstedømme. Det var faktisk første gang, at jeg så et kvorum. Og senere blev det den første gang, jeg følte kraften og velsignelsen ved en biskop, der præsiderede over præsternes kvorum.

Biskoppen kaldte mig til at være hans førsteassistent i præsternes kvorum. Jeg mindes, at han selv underviste kvorummet – selv om han havde

travlt, og hvor han kunne have kaldet andre dygtige mænd til at undervise os. Han arrangerede stolene i en cirkel. Han fik mig til at sidde på stolen ved siden af sig, til højre for ham.

Jeg kunne se over hans skulder, når han underviste. Han så somme tider ned på sine omhyggeligt nedskrevne noter i den lille lædermappe på sit ene knæ og på de slidte og markerede skrifter, som lå åbne på det andet knæ. Jeg kan huske begejstringen, når han genfortalte beretningerne om mod fra Daniels Bog og sit vidnesbyrd om Frelseren, Herren Jesus Kristus.

Jeg vil altid huske, hvordan Herren kalder kammerater, der er omhyggeligt udvalgt til de præstedømmebærere, som forbereder sig.

Min biskop havde stærke rådgivere, og af grunde jeg ikke forstod dengang, ringede han mere end én gang hjem til mig og sagde: »Hal, jeg har brug for, at du tager med mig på nogle besøg.« Engang tog han mig med hjem til en enke, der boede alene og ikke havde noget mad i huset. På vejen hjem stoppede han sin bil, åbnede sine skrifter og fortalte mig, hvorfor han behandlede den enke, som om hun havde kræfter til ikke blot at sørge for sig selv, men også til at hun engang i fremtiden kunne hjælpe andre.

Et andet besøg gik til en mand, der

længe ikke var kommet i kirken. Min biskop inviterede ham til at komme tilbage til de hellige. Jeg følte min biskops kærlighed til en person, der for mig syntes at være en oprører og fjende, der ikke kunne elskes.

Ved endnu en lejlighed besøgte vi et hjem, hvor to små piger blev sendt hen til døren af deres alkoholiserede forældre. De små piger sagde gennem netdøren, at deres mor og far sov. Biskoppen blev ved med at tale til dem, smilede og roste dem for deres godhed og mod i noget, der for mig virkede som 10 minutter eller længere. Da vi gik væk, sagde han stille: »Det var et godt besøg. De små piger vil aldrig glemme, at vi kom.«

To af de velsignelser, som en seniorkammerat kan give, er tillid og at være et eksempel på omsorg. Det så jeg, da min søn fik en hjemmelærerkammerat, der havde væsentlig mere erfaring med præstedømmet, end han havde. Hans seniorkammerat havde været missionspræsident to gange og tjent i andre ledende stillinger.

Før de tog på besøg hos deres familier, bad den ældre præstedømmeleder om lov til at besøge min søn i vores hjem inden. De lod mig lytte med. Seniorkammeraten åbnede med bøn og bad om hjælp. Derpå sagde han noget lignende dette til min søn: »Jeg tror, at vi bør undervise i en lektion, der for denne familie vil lyde som et kald til omvendelse. Jeg tror, at de ikke vil modtage det ret godt, hvis jeg siger noget. Jeg tror, at de vil tage bedre imod det budskab, hvis det kom fra dig. Hvad mener du om det?«

Jeg kan huske frygten i min søns øjne. Jeg kan stadig føle lykken i det øjeblik, hvor min søn accepterede den tillid.

Det var ikke tilfældigt, at biskoppen satte de to sammen. Det var med omhyggelig forberedelse, at den ældre

kammerat havde opdaget, hvordan situationen var hos den familie, de nu skulle undervise. Det var gennem inspiration, at han følte, at han skulle træde et skridt tilbage og stole på en uerfaren ung mand til at kalde nogle af Guds ældre børn til omvendelse og i sikkerhed.

Jeg kender ikke resultatet af deres besøg, men jeg ved, at en biskop, en bærer af Det Melkisedekske Præstedømme og Herren forberedte en dreng til at være præstedømmebærer og til en dag at være biskop.

Nuvel, historier om held med forberedelse til præstedømmet kender I fra det, I har set, og det, I har oplevet i jeres eget liv. I kender og har været den slags biskopper, kammerater og forældre. I har set Herrens hånd i jeres forberedelse til de præstedømmepligter, som han vidste lå foran jer.

Alle os i præstedømmet har en forpligtelse til at hjælpe Herren til at forberede andre. Der er meget, vi kan gøre, som vil betyde mest. I vores undervisning om læren er vores eksempel i at efterleve læren endnu stærkere end at bruge ord.

Det vigtigste i vores præstedømmetjeneste er at invitere andre til at komme til Kristus gennem tro, omvendelse, dåb og ved at modtage Helligånden. Præsident Thomas S. Monson har fx holdt taler om at vække hjertet for alle disse læresætninger. Men det, jeg ved, han gjorde for mennesker og missionærer og Kirkens venner, da han præsiderede over Toronto-missionen, motiverer mig til handling.

I forberedelse til præstedømmet tæller »vis mig« mere end »fortæl mig«.

Det er derfor, at skrifterne er så vigtige i vores forberedelse til præstedømmet. De er fyldt med eksempler. Jeg føler, at jeg kan se Alma følge englens befaling og derefter skynde sig tilbage og undervise de ugudelige i Ammonihah, der havde afvist ham.⁴ Jeg kan føle kulden i fængslet, da Gud bad profeten Joseph om at fatte mod og fortalte ham, at der blev våget over ham.⁵ Med disse billeder fra skriften i mente kan vi blive forberedt på at udholde, selv når det er hårdt.

En far eller en biskop eller en ældre hjemmelærerkammerat, der viser, at han stoler på en yngre

præstedømmebærer, kan ændre hans liv. Et medlem af De Tolv Apostles Kvorum bad engang min far om at skrive en kort artikel om videnskab og religion. Min far var en berømt videnskabsmand og en trofast præstedømmebærer. Jeg husker stadig det øjeblik, da han rakte mig artiklen, han havde skrevet, og sagde: »Her, før jeg sender den til De Tolv, vil jeg gerne have dig til at læse den. Du vil vide, om det er sandt.« Han var 32 år ældre end mig og uendeligt klogere og mere intelligent.

Jeg bliver stadig styrket af den tillid, som en stor far og præstedømmebærer viste mig. Jeg vidste, at hans tillid ikke var til mig, men at Gud kunne og ville fortælle mig, at det er sandt. I mere modne kammerater kan velsigne en yngre præstedømmebærer, som forbereder sig, når som helst I viser dem den slags tillid. Det vil hjælpe ham til at stole på den stille følelse af inspiration, der kommer, når han en dag placerer sine hænder for at besegle en velsignelse for at helbrede et barn, som lægerne har sagt vil dø. Den tillid har hjulpet mig mere end én gang.

Vores fremgang med at forberede andre til præstedømmet kommer i forhold til, hvor meget vi elsker dem. Det er især sandt, når vi skal irettesætte dem. Tænk på det øjeblik, hvor en bærer af Det Aronske Præstedømme måske ved nadverbordet begår en fejl

i udførelsen af en ordinance. Det er alvorligt. Somme tider kræver fejltagelsen en offentlig rettelse med mulighed for krænkelse, en følelse af ydmygelse eller endda at blive afvist.

I husker Herrens råd: »Irettesæt i tide med skarphed, når du bliver tilskyndet af Helligånden, og udvis derefter et større mål af kærlighed til den, som du har irettesat, for at han ikke skal betragte dig som sin fjende.«⁶

Ordene *større mål* har især betydning, når man forbereder præstedømmebærere, og de skal irettesættes. Ordene antyder et større mål af den kærlighed, der allerede var der. At udvise handler om det større mål. De af jer, som forbereder præstedømmebærere, vil bestemt se dem begå fejl, men før de bliver rettet, må de først have mærket jeres kærlighed jævnlige. De må have mærket jeres oprigtige ros, før de vil tage imod jeres irettelsesættelse.

Herren selv ringeagtede ikke dem med det mindre præstedømme, hvilket viser deres potentiale og værd for ham. Lyt til disse ord, som blev udtalt af Johannes Døber, da Det Aronske Præstedømmes blev gengivet: »Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn Arons præstedømme, som besidder nøglerne til englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsenkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis

sønner atter bringer Herren et offer i retfærdighed.«⁷

Det Aronske Præstedømme er et tillæg til det større Melkisedekske Præstedømme.⁸ Som præsident over hele præstedømmet præsiderer Kirkens præsident også over det forberedende præstedømme. Hans budskab i årenes løb om at gå ud og komme andre til undsætning passer perfekt med mandatet om at bringe omvendelsens evangelium og dåb ud til andre.

Diakonernes, lærerens og præsternes kvorum mødes regelmæssigt for at drage hvert eneste medlem af kvorummet til Herren. Præsidentskaber giver medlemmer til opgave at række ud i tro og kærlighed. Diakonerne uddeler nadveren med ærbødighed og tro, så medlemmerne føler forsoningens påvirkning og forpligter sig til at holde befalingerne, når de nyder disse hellige symboler.

Lærere og præster beder med deres kammerater for at våge over Kirken, person for person. Og disse kammeratskaber beder sammen, når de hører om behov og håb hos en families overhoved. Og når de gør det, bliver de forberedt til den store dag, hvor de vil præsidere i tro som far i deres egen familie.

Jeg vidner om, at alle dem, der tjener sammen i præstedømmet, forbereder et folk til Herrens komme. Gud Faderen lever. Jeg ved – jeg ved det – at Jesus er Kristus, og at han elsker os. Præsident Thomas S. Monson er Herrens levende profet. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Se Alma 8:14-18.
5. Se L&P 122:9.
6. L&P 121:43.
7. L&P 13:1.
8. Se L&P 107:14.

Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

DE HALVJERDS' FØRSTE KVORUM

(i alfabetisk orden)

DE HALVJERDS' ANDET KVORUM

(i alfabetisk orden)

DET PRÆSIDIENDE BISKOPRÅD

Gérard Coussé
Førsterådgiiver

Gary F. Steverson
Præsiderende biskop

Denn M. Davies
Andenrådgiiver

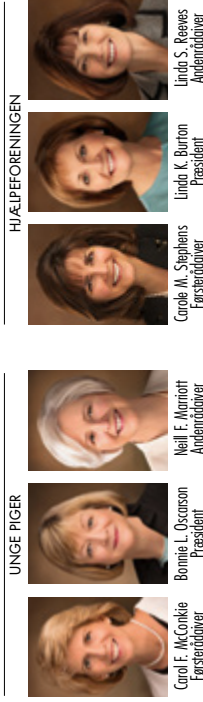

John S. Tanner
Førsterådgiiver

Tad R. Callister
Præsident

Devyn C. Durrant
Andenrådgiiver

ORGANISATIONSLEDERE

Carol F. McConkie
Førsterådgiiver

Bonnie L. Ocasson
Præsident

Neill F. Marnett
Andenrådgiiver

Carole M. Stephens
Førsterådgiiver

Linda K. Burton
Præsident

Linda S. Reeves
Andenrådgiiver

Jean A. Stevens
Førsterådgiiver

Rosemary M. Wixom
Præsident

Cheryl A. Esplin
Andenrådgiiver

Larry M. Gibson
Førsterådgiiver

David L. Beck
Præsident

Randall L. Ridd
Andenrådgiiver

Terence M. Vinson
Andenrådgiiver

Med uret fra øverste venstre hjørne: Medlemmer og missionærer i Alexandria, Virginia, USA; Johannesburg, Sydafrika; Cuauhtémoc, Mexico; Saipan, Nordmarianerne; Peachtree Corners, Georgia, USA; Canoas, Brasilien; San Lorenzo, Paraguay; Verona, Wisconsin, USA og Waterford, Irland.

Præsident Thomas S. Monson

Ført sikkert hjem

Vi ... skuer mod himlen efter den aldrig svigtende vejledning ... [så vi kan] fastlægge og følge en vis og god kurs.

Brødre, vi er forsamlet som en stor gruppe af præstedømmebærere, både her i Konferencecentret og rundt om i verden. Jeg er beæret og ydmyg over det ansvar, jeg har for at sige lidt til jer. Jeg beder til, at Herrens Ånd må være med mig, mens jeg taler.

For 75 år siden fejrede man den 14. februar 1939 en festdag i Hamburg i Tyskland. Ledsaget af ivrige taler, jublende folkemængder og afspilning af fædrelandssange blev det nye slagskib, *Bismarck*, søsat i floden Elben. Det stærkeste krigsskib i verden var et imponerende vidunder af panser og maskineri. Det havde krævet mere end 57.000 arbejdstegninger at konstruere de radarstyrede kanontårne med to 380 mm kanoner. Fartøjet havde mere end 45.000 km elektriske kredsløb. Skibet vejede over 35.000 tons, og armeringsplader gav maksimal beskyttelse. Det var majestætisk at skue, gigantisk af størrelse, formidabelt i sin ildkraft, og man mente ikke, at den mægtige kolos kunne synke.

Slagskibet *Bismarcks* møde med skæbnen kom to år senere den 24. maj 1941, da de to stærkeste krigsskibe i den engelske flåde, *Prince of Wales* og *Hood*, angreb *Bismarck* og den tyske krydser, *Prinz Eugen*. I løbet af fem minutter havde *Bismarck* sendt *Hood* til bunden af Atlanterhavet med hele

besætningen på over 1.400 mand, på nær tre. Det andet britiske slagskib, *Prince of Wales*, var blevet alvorligt beskadiget og vendte om.

I løbet af de næste tre dage blev *Bismarck* angrebet igen og igen af britiske krigsskibe og fly. Briterne samlede i alt fem slagskibe, to hangarskibe, 11 krydsere og 21 destroyere i et forsøg på at finde og sænke det mægtige skib *Bismarck*.

Under disse kamphandlinger forrettede granat efter granat kun

overfladisk skade på *Bismarck*. Kunne det virkelig ikke synke? Så ramte briterne heldigt med en torpedo, så *Bismarcks* ror blev låst fast. Man forsøgte uden held at reparere det. Med kanoner og besætningen klar kunne *Bismarck* kun sejle langsomt rundt i en ring. Det stærke tyske luftvåben var lige uden for rækkevidde. *Bismarck* kunne ikke nå en sikker havn, men ingen af delene kunne blive en sikker havn, for *Bismarck* havde mistet evnen til at følge en fastlagt kurs. Intet ror, ingen hjælp, ingen havn. Det lakkede mod enden. De britiske kanoner flammede, mens den tyske besætning åbnede bundventilerne for at sænke det fartøj, som tilsyneladende ikke kunne synke. Atlanterhavets glubske bølger skvulpede først langs siderne og slugte siden den tyske flådes stolthed. *Bismarck* var nu historie.¹

Ligesom *Bismarck* er vi alle et ingeniørmæssigt mirakel, men skabelsen af os blev ikke begrænset af menneskers hjerner. Mennesker

kan udtænke de mest komplicerede maskiner, men kan ikke give dem liv eller indgyde dem fornuft eller dømmekraft. Det er nemlig guddommelige gaver, som kun Gud kan skænke.

Brødre, ligesom roret er afgørende på et skib, har vi også fået et redskab til at sætte vores kurs på vores færde. Herrens fyrtårn giver tegn til os alle på livets hav. Tanken er, at vi følger en ufravigelige kurs mod vores ønskede mål – nemlig Guds celestiale rige. Et menneske uden mål er som et skib uden ror, der aldrig når den hjemlige havn. Signalet lyder til os alle, fastlæg din kurs, sæt sejl, indstil roret og fortsæt fremad.

Som det gjaldt det mægtige skib *Bismarck*, gælder det også mennesket. Turbiners trykkraft og propellers potens er nyttesløse uden noget begreb om retning, udnyttelse af energien, uden nogen styring ved roret, der, selv om det er skjult og er relativt lille, alligevel er en absolut afgørende funktion.

Vor Fader har sørget for solen, månen og stjernerne – himmelske galakser, som kan lede sømænd på sejlruiter over havet. Vi, som vandrer på livets vej, har han også givet et klart kort og anvist vejen mod vores ønskede destination. Han advarer os mod omveje, faldgruber og fælder. Vi kan ikke lade os narre af dem, som vil føre os på afveje, dygtige fløjtespilende rottefængere, som med synd lokker os hid og did. I stedet stopper vi op for at bede, vi lytter til den stille, sagte stemme, som i vores sjæls inderste fremhviser Mesterens blide opfordring: »Kom så og følg mig.«²

Dog er der dem, som ikke vil høre, som ikke vil adlyde, og som foretrækker at gå deres egne veje. Alt for ofte falder de for de fristelser, som omgiver os alle, og som kan virke meget tillokkende.

Som bærere af præstedømmet er vi placeret på jorden i en vanskelig tid. Vi lever i en kompleks verden med store konflikter alle vegne. Politiske rænkespil underminerer nationers stabilitet, tyranner tilraner sig magt, og visse samfundsgrupper synes for stedse undertrykt, nægtet muligheder og efterladt med en følelse af fiasko. Menneskers sofisterier ringer for vore øren, og synden snurrer omkring os.

Det er vores ansvar at være værdige til alle de storslåede velsignelser, som vor himmelske Fader har i vente til os. Uanset hvor vi er, følger vores præstedømme med os. Står vi på hellige steder? Stands op for at overveje

konsekvenserne, før I placerer jer selv eller jeres præstedømme i fare ved at gå til steder eller deltage i aktiviteter, som ikke er værdige for jer eller dette præstedømme.

Vi, som er blevet ordineret til Guds præstedømme, kan gøre en forskel. Når vi bevarer vores personlige renhed og ærer vores præstedømme, kan vi blive retfærdige eksempler til efterlevelse. Apostlen Paulus sagde: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«³ Han skrev også, at Kristi tilhængere skulle blive »som himmellys i verden.«⁴ Retfærdige eksempler kan oplyse en stadigt mørkere verden.

Mange af jer husker præsident N. Eldon Tanner, der tjente som rådgiver til fire af Kirkens præsidenter. Han var et ufravigeligt eksempel på retskaffenhed gennem hele sin karriere i erhvervslivet, som politiker i Canada og som Jesu Kristi apostel. Han gav os dette inspirerede råd: »Intet vil bringe større glæde og medgang end at leve i overensstemmelse med evangeliets lærdomme. Vær et godt eksempel, vær en positiv indflydelse.«

Han fortsatte: »Hver eneste af os er blevet forudordineret til et eller andet værk som [Guds] udvalgte tjener, som han har anset for værdig til at overdrage præstedømmet og magt til at handle i hans navn. Husk altid, at folk ser jer som ledere, og I påvirker andres tilværelse enten i god eller dårlig retning, og den indflydelse vil kunne mærkes i kommende generationer.«⁵

Vi bliver styrket af den sandhed, at den største styrke i verden i dag er Guds kraft, sådan som den virker gennem menneskene. For at kunne sejle trygt over livets hav har vi brug for vejledning fra den største sømand nogensinde – den store Jahve. Vi rækker ud, vi rækker op for at få himmelsk hjælp.

Et velkendt eksempel på en, der ikke bad om hjælp, var Kain, Adam og Evas søn. Fuld af potentiale, men svag af karakter gjorde Kain sig skyldig i grådighed, misundelse, u lydighed, ja, endog mord, hvilket ødelagde hans personlige ror, der kunne have ført ham sikkert frem til ophøjelse. Han så nedad i stedet for opad, og han faldt.

På et andet tidspunkt blev en af Guds tjenere prøvet af en ugudelig konge. Ved hjælp af himmelsk inspiration tydede Daniel skriften på væggen for kongen. Omkring de lovede belønninger – kostbare klæder, guldkæder og politisk magt – sagde Daniel: »Dine gaver kan du beholde, og dine forærringer kan du give til andre.«⁶ Daniel blev tilbudt stor rigdom og magt, verdens ting, ikke Guds. Daniel modstod og forblev trofast.

Senere da Daniel bad til Gud trods et forbud mod det, blev han kastet i løvekulen. I Bibelen læser vi, at Daniel næste morgen blev løftet op af løvekulen, og »at han ikke havde lidt

nogen skade, fordi han havde stolet på sin Gud.«⁷ Daniel havde i en kritisk situation besluttet sig for at holde fast i en sikker kurs, der gav guddommelig beskyttelse og udgjorde et sikkert fristed. Denne beskyttelse kan også blive os til del, hvis vi holder kursen mod vores evige hjem.

Historien viser som timeglassets sand tidens gang. Et nyt hold står klar på livets scene. Tidens problemer lurer ildevarslende forude. Gennem hele verdenshistorien har Satan arbejdet utrætteligt for at tilintetgøre Kristi tilhængere. Hvis vi bukker under for hans tillokkelser – vil vi ligesom det mægtige skib *Bismarck* – miste det ror, der kan føre os i sikkerhed. Hvis vi i stedet skuer mod himlen efter den aldrig svigtende vejledning, selvom vi er omgivet af alle det moderne livs tillokkelser, kan vi fastlægge og følge en vis og god kurs. Vor himmelske Fader vil ikke lade vore bønner stå ubesvarede hen. Når vi søger himlens hjælp, vil vores ror ikke låse sig fast, som det gjorde på *Bismarck*.

Vi kan sejle sikkert på livets hav, når vi vover os ud på vores personlige rejse. Må vi have mod som Daniel, så vi kan forblive trofaste trods al den synd og fristelse, der omgiver os. Må vore vidnesbyrd være dybe og stærke som Jakobs, Nefis bror, som, da han stod over for en, som på enhver måde forsøgte at forpurre hans tro, erklærede: »Derfor kunne jeg ikke rokkes.«⁸

Brødre, må troens ror lede os frem på vores rejse, så vi også må finde sikkert hjem – hjem til Gud, så vi kan dvæle med ham evindeligt. At det må være tilfældet for os alle beder jeg om i vor Herres og Frelasers, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck*, 1974.
2. Luk 18:22.
3. 1 Tim 4:12.
4. Fil 2:15.
5. Se N. Eldon Tanner, »Thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud«, *Den danske Stjerne*, apr. 1976, s. 59.
6. Dan 5:17.
7. Dan 6:24.
8. Jakob 7:5.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Fortsat åbenbaring

Menneskelig dømmekraft og logisk tankegang er ikke nok til at få svar på det, der betyder mest i livet. Vi har brug for åbenbaring fra Gud.

Det er mit håb, at vi i dag alle må føle Guds kærlighed og lys. Mange, der lytter i dag, føler et presserende behov for at blive velsignet med personlig åbenbaring fra vores kærlige himmelske Fader.

For missionspræsidenter kan det være en tryglende bøn om, hvordan man opmuntrer en hårdt kæmpende missionær. For en far eller mor et krigsplaget sted i verden kan det være et desperat behov for at vide, om de skal flytte familien til et sikkert sted eller blive, hvor de er. Hundredvis af stavpræsidenter og biskopper beder i dag for at vide, hvordan de kan hjælpe Herren med at finde et fortabt får. For en profet vil det være at vide, hvad Herren ønsker, at han skal sige til Kirken og en verden præget af uro.

Vi ved alle, at menneskelig dømmekraft og logisk tankegang ikke er nok til at få svar på det, der betyder mest i livet. Vi har brug for åbenbaring fra Gud. Og vi har ikke kun brug for én åbenbaring i pressede tider, vi har brug for en stadig og frisk strøm af dem. Vi har ikke blot brug for et glimt af lys og trøst, vi har brug for den vedvarende velsignelse, det er at kommunikere med Gud.

Selve Kirkens eksistens beror på, at en ung mand vidste, dette var sandt. Den unge Joseph Smith vidste, at han ikke af sig selv kunne vide, hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Så han bad til Gud, som han havde læst i Jakobs Bog, at han kunne. Gud Faderen og hans elskede Søn viste sig for ham i en lille lund. De besvarede det spørgsmål, som var for stort at besvare for Joseph selv.

Han blev ikke alene kaldet af Gud til at genoprette Jesu Kristi sande Kirke, men med det blev kraften til at trække på Helligånden også gengivet, så åbenbaring fra Gud kunne blive kontinuerlig.

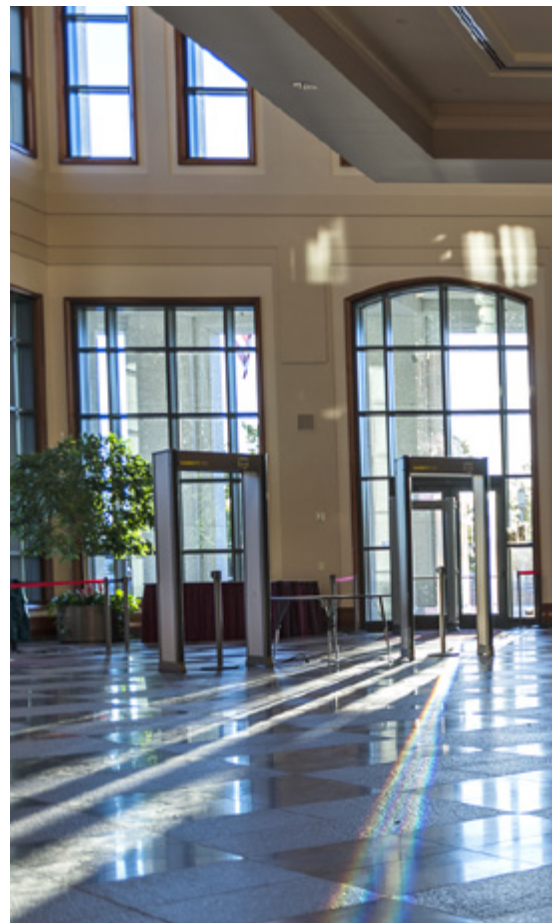
Præsident Boyd K. Packer har beskrevet dette karakteriserende kendetegn på den sande kirke således: »Der er fortsat åbenbaring i Kirken; profeten modtager åbenbaring for Kirken, præsidenten for sin stav, sin mission eller sit kvorum, biskoppen for sin menighed, faderen for sin familie og den enkelte for sig selv.«¹

Den vidunderlige åbenbaringsproces begynder, ender og fortsætter ved, at vi modtager personlig åbenbaring. Lad os for eksempel tage Nefi, Lehis søn. Hans far havde en drøm. Andre

i Nefis familie anså Lehis drøm for at være tegn på en mental forstyrrelse. Drømmen omfattede en befaling fra Gud om, at Lehis sønner skulle løbe den store risiko at vende tilbage til Jerusalem for at hente pladerne, som indeholdt Guds ord, så de kunne tage dem med på deres rejse til det forjættede land.

Vi citerer ofte Nefis beredvillige svar, da hans far bad dem om at tage tilbage til Jerusalem. I kender ordene: »Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet.«²

Vi læser i skriften, at Lehi blev »overordentlig glad«³, da han hørte Nefis ord. Han blev glad, fordi han vidste, at Nefi var blevet velsignet

med en åbenbaring, der bekræftede, at hans fars drøm var udtryk for sand kommunikation fra Gud. Nefi sagde ikke: »Jeg vil tage af sted og gøre det, min far har bedt mig om.« I stedet sagde han: »Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet.«

I ved også fra egen erfaring i jeres familie, hvorfor Lehi blev »overordentlig glad«. Hans glæde kom af at vide, at Nefi selv havde modtaget bekræftende åbenbaring.

Mange forældre har regler for, hvornår teenagebørnene skal komme hjem om aftenen. Men tænk på den glæde, som forældre oplever, som det skete for blot nogle få uger siden, når et barn, der lige er flyttet hjemmefra,

ikke alene stadig sørger for at komme hjem i ordentlig tid, men også holder sabbatten hellig, som hun havde lært derhjemme. Forældres åbenbaring har en varig virkning på den personlige åbenbaring, som barnet får sidenhen.

Min mor må have forstået det princip om åbenbaring. Som ung mand lukkede jeg døren meget forsigtigt i, når jeg kom sent hjem om aftenen. Jeg skulle forbi min mors værelse for at komme hen til mit. Uanset hvor meget jeg listede, sagde hun altid lige så stille: »Hal, kom lige ind et øjeblik,« hver gang jeg nåede hen til hendes halvåbne dør.

Så jeg gik ind og satte mig på hendes seng. Værelset henlå i mørke.

Havde I lyttet med, havde I nok tænkt, at det blot var en venlig snak om livet, men den dag i dag mindes jeg stadig hendes ord med samme kraft, som jeg følte, da jeg læste min patriarkalske velsignelse.

Jeg ved ikke, hvad hun bad om i sine bønner, mens hun ventede på mig de aftener. Jeg tror, at det til dels har drejet sig om, at jeg var i sikkerhed. Men jeg er sikker på, at hun bad som en patriark gør, inden han giver en velsignelse. Han beder om, at det bliver Guds ord, der kommer til modtageren og ikke patriarkens egne. Min mors bønner om den velsignelse for mig blev besvaret. Hun er i åndevedenden nu og har været der i mere end

40 år. Jeg er sikker på, at hun er overordentlig glad for, at jeg blev velsignet ved at høre Guds bud i hendes råd. Og jeg har prøvet at tage af sted og gøre det, hun håbede, jeg ville.

Jeg har set det samme mirakel med fortsat åbenbaring hos stavspræsidenter og biskopper i Kirken. Og som det gælder for åbenbaring til familieledere, afhænger værdien af åbenbaring jo af, hvorvidt de, der ledes, modtager bekræftende åbenbaring.

Jeg så åbenbaringens mirakel, efter Teton-dæmningen i Idaho brød sammen i 1976. Mange af jer ved, hvad der skete. Men eksemplet med fortsat åbenbaring, som kom gennem en stavspræsident, blev en velsignelse for os i de dage, der fulgte.

Tusindvis af mennesker blev evakueret, fordi deres hjem blev ødelagt. Det blev en lokal stavspræsidents opgave at lede hjælpeindsatsen, en landmand. Jeg var i et klasseværelse på Ricks College blot nogle få dage efter katastrofen. Der var ankommet en leder fra det føderale beredskab. Han og hans assistenter kom ind i det store rum, hvor stavspræsidenten havde samlet biskopper og tilmed præster fra andre religioner. Jeg var der, fordi mange af de overlevende blev huset og sørget for på det college, hvor jeg var rektor.

Da mødet begyndte, stillede lederen fra det føderale beredskab sig op og begyndte med en meget autoritativ stemme at fortælle, hvad der skulle gøres. Efter han havde nævnt fem seks opgaver, der var afgørende, sagde stavspræsidenten stille: »Det har vi allerede gjort.«

Efter et par minutter sagde manden fra det føderale beredskab: »Jeg tror bare, at jeg sætter mig ned og lytter lidt.« Så han og hans assistenter gav sig til at lytte, mens biskopperne og ældsternes kvorumspræsidenter

rapporterede om, hvad de havde gjort. De beskrev, hvilken vejledning de havde modtaget og fulgt fra deres ledere. De talte også om det, de var blevet inspireret til at gøre, mens de fulgte instruktionerne for at finde familier og hjælpe dem. Det var sidst på dagen. De var alle for trætte til at vise mange følelser, bortset fra deres kærlighed til folk.

Stavspræsidenten gav nogle sidste instrukser til biskopperne, og han bekendtgjorde så tidspunktet for det næste rapporteringsmøde tidligt næste morgen.

Næste morgen kom den føderale beredskabsleder og hans hold, tyve minutter inden mødet skulle begynde. Jeg stod i nærheden. Stille hørte jeg hørte ham sige til stavspræsidenten: »Præsident, hvad ønsker du, at jeg og min stab gør?«

Det, den mand så, har jeg set i svære tider overalt i verden. Præsident Packer havde ret. Stavspræsidenterne modtager kontinuerlig åbenbaring for at hæve dem over deres egen visdom og evne. Og Herren giver desuden dem, som præsidenterne leder, et bekræftende vidnesbyrd om, at hans råd kommer fra Herren gennem Helligånden til et ufuldkomment menneske.

Jeg er blevet velsignet med at blive kaldet til at følge inspirerede ledere

en stor del af mit liv. Da jeg var meget ung, blev jeg kaldet som rådgiver til ældsternes kvorumspræsident. Jeg har sidenhen været rådgiver for to distriktspræsidenter, for Kirkens Præsiderende Biskop, medlem af De Tolv Apostles Kvorum og rådgiver for to af Kirkens præsidenter. Jeg har set den åbenbaring, de har fået, og som derpå er blevet bekræftet for dem, de leder.

Den personlige bekræftende åbenbaring, som vi alle længes efter, kommer ikke let, og den kommer heller ikke blot ved, at vi beder om den. Herren har fastsat denne standard for evnen til at modtage sådanne vidnesbyrd fra Gud. Det er en vejledning for alle, som søger personlig åbenbaring, som vi alle må gøre.

»Lad også dit indre være fyldt af næstekærlighed til alle mennesker og til troens husstand, og lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal din selvtillid vokse sig stærk i Guds nærhed, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som dug fra himlen.

Helligånden skal være din stadige ledsager.«⁴

Heri ligger der råd at hente for os alle. Tag ikke let på de kærlige følelser, I får for Guds profet. Hvor end jeg kommer i Kirken, og hvem end profeten er, siger medlemmerne altid: »Vil du ikke fortælle profeten, hvor meget vi elsker ham, når du kommer tilbage til Kirkens hovedsæde?«

Det er langt fra heltedyrløse eller noget nær de følelser, vi kan nære for forskellige helteskikkelser. Det er en gave fra Gud. Med den bliver det lettere at modtage bekræftende åbenbaring, når profeten udtaler sig i sit embede som Herrens profet. Den kærlighed, I føler, er den kærlighed, som Herren har for sin talsmand, uanset hvem det er.

Det er ikke let altid at føle den, for Herren pålægger ofte sine profeter

at sige ting, som er svære for folk at høre. Vores sjæls fjende prøver at få os til at gå i offensiven og tvivle på, at profeten er kaldet af Gud.

Jeg har set, hvordan Helligånden kan røre et blødt hjerte for at beskytte en ydmyg Jesu Kristi discipel med bekræftende åbenbaring.

Profeten sendte mig engang ud for at overdrage den hellige beseglingsmagt til en mand i en lille by, der lå langt væk. Det er kun Guds profet, der har nøgler til at afgøre, hvem der skal modtage den hellige magt, som Herren gav til seniorapostlen Peter. Jeg havde modtaget den samme beseglingsmagt, men kun under ledelse af Kirkens præsident kunne jeg overdrage den til en anden.

Så i et rum i en kirkebygning langt fra Salt Lake City lagde jeg mine hænder på hovedet af en mand, som profeten havde udvalgt til at modtage beseglingsmagten. Hans hænder bar præg af et livslangt slid med at dyrke jorden for et meget beskedent udbytte. Hans lille kone sad tæt på ham. Hun viste også tegn på mange års slid ved sin mands side.

Jeg sagde det, jeg havde fået pålagt af profeten: »Bemyndiget af og under ansvar fra« og så navnet på profeten, »som har alle præstedømmets nøgler på jorden på denne tid, overdrager jeg beseglingsmagten til«, og så nævnte

jeg mandens navn og navnet på det tempel, hvor han skulle tjene som besegler.

Tårene løb ned ad hans kinder. Jeg så, at hans kone også græd. Jeg lod dem samle sig lidt. Så rejste hun sig og kom hen til mig. Hun kiggede op og sagde forsigtigt, at hun både var glad og ked af det. Hun fortalte, at hun altid havde elsket at tage i templet med sin mand, men nu følte hun, at hun ikke kunne tage med ham, når Gud havde betroet ham så ærefuldt og helligt et hverv. Så fortalte hun, at hun hverken kunne læse eller skrive, og derfor følte hun sig utilstrækkelig til at være hans ledsager i templet.

Jeg forsikrede hende om, at hendes mand ville føle sig bæret over hendes selskab i templet på grund af hendes store åndelige kraft. Så godt jeg nu kunne med mit beskedne kendskab til hendes sprog, fortalte jeg hende, at Gud havde åbenbaret ting for hende, som lå langt udover hendes jordiske skolegang.

Hun vidste gennem Åndens gave, at Gud gennem sin profet havde vist hendes elskede ægtemand hellig tillid. Hun vidste, at nøglerne til at overdrage beseglingsmagten lå hos en mand, hun aldrig havde mødt, og alligevel vidste hun, at det var Guds levende profet. Hun vidste uden at have fået det at vide af noget levende

menneske, at profeten havde bedt omkring hendes mand. Hun vidste, at kaldelsen kom fra Gud.

Hun vidste også, at de ordninger, hendes mand skulle udføre, ville binde mennesker sammen for evigt i det celestiale rige. Hun havde modtaget bekræftelse i sit sind og hjerte om, at det løfte, som Herren gav Peter, fortsat gælder i Kirken: »Hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlen.«⁵ Hun vidste det for sig selv gennem åbenbaring fra Gud.

Lad os vende tilbage til udgangspunktet. »Der er fortsat åbenbaring i Kirken; profeten modtager åbenbaring for Kirken, præsidenten for sin stav, sin mission eller sit kvorum, biskoppen for sin menighed, faderen for sin familie og den enkelte for sig selv.«⁶

Jeg bærer vidnesbyrd om, at det er sandt. Vor himmelske Fader hører jeres bønner. Han elsker jer. Han kender jeres navn. Jesus er Kristus, Guds Søn og vor Forløser. Han elsker jer ud over enhver forstand.

Gud udgyder åbenbaring over os, sine børn, gennem Helligånden. Han taler til sin profet på jorden, der i dag er Thomas S. Monson. Jeg vidner om, at han bærer og udøver alle præstedømmets nøgler på jorden.

Ved denne konference skal det være min bøn, at I vil modtage den bekræftende åbenbaring, som I har brug for til at finde vejen hjem igen, så I kan dvæle med ham i en beseglet familie for evigt, når I lytter til de ord, som de, Gud har kaldet, taler til jer. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Boyd K. Packer, »Vi tror alt, som Gud har åbenbaret«, *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 514.
2. 1 Ne 3:7.
3. 1 Ne 3:8.
4. L&P 121:45-46.
5. Matt 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 514.

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Opretholdelse af profeten

Vores opretholdelse af profeterne er et udtryk for, at vi personligt vil gøre vores bedste for at værne om deres profetiske prioriteter.

Præsident Eyring, vi takker dig for dit instruktive og inspirerede budskab. Kære brødre og søstre, vi takker jer for jeres tro og hengivenhed. I går blev vi bedt om at opretholde Thomas S. Monson som Herrens profet og præsident for Herrens kirke. Og vi synger ofte »Hav tak for profeten, du sendte«. ¹ Men forstår vi egentligt, hvad det betyder? Forestil jer det privilegium, Herren har givet os ved at opretholde sin profet, hvis råd er ufarvede, upåvirkede og ubesmittede af nogen form for personlig stræben og er fuldstændig sande!

Hvordan opretholder vi egentligt en profet? Længe før Joseph F. Smith blev Kirkens præsident, forklarede han: »Der påhviler de hellige, som opretholder Kirkens autoriteter, en betydningsfuld pligt med ikke blot at række hånden op, som blot er en formalitet, men at gøre det i *gerning* og sandfærdighed.« ²

Jeg husker godt min mest unikke »gerning« for at opretholde profeten. Som læge og hjertekirurg havde jeg ansvar for at udføre åben hjertekirurgi på præsident Spencer W. Kimball i 1972, da han var fungerende præsident

for De Tolv Apostles Kvorum. Han stod i behov for en meget kompliceret operation, men jeg havde ingen erfaring med at udføre sådan en procedure på en 77-årig med hjertefejl. Jeg anbefalede ikke operationen, og det informerede jeg præsident Kimball og Det Første Præsidentskab om. Men i tro valgte præsident Kimball operationen, blot fordi han var blevet rådet til det af Det Første Præsidentskab. Det viser, hvordan han opretholdt sine ledere! og hans beslutning fik mig til at ryste!

Takket være Herren lykkedes operationen. Da præsident Kimballs hjerte begyndte at slå igen, skete det med stor kraft! I det øjeblik modtog jeg et klart vidnesbyrd fra Ånden om, at den mand en dag ville blive Kirkens præsident! ³

I ved selv, hvordan det gik. Blot 20 måneder senere blev præsident Kimball Kirkens præsident. Og han var en frygtløs og modig leder i mange år.

Siden da har vi opretholdt præsidenterne Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley og nu Thomas S. Monson som præsidenter for Kirken – profeter i enhver betydning af ordet!

Mine kære brødre og søstre, noget af det, genoprettelsen gjorde, var at hamre en pæl igennem den gamle myte om, at Gud var holdt op med at tale til sine børn. Intet kunne ligge mere fjernt fra sandheden. Der har stået en profet i spidsen for Guds kirke i alle uddelinger, lige fra Adams dage og til nu. ⁴ Profeter vidner om Jesus Kristus – om hans guddommelighed og hans jordiske mission og tjenegerning. ⁵ Vi ærer profeten Joseph Smith som profeten for denne sidste uddeling. Og vi ærer enhver mand, der har fulgt ham i embedet som Kirkens præsident.

Når vi opretholder profeter og andre ledere, ⁶ trækker vi på loven om fælles samtykke, for Herren har sagt: »Det [skal ikke] pålægges nogen at drage ud for at prædike mit evangelium eller at opbygge min kirke, medmindre han bliver ordineret af en, der har myndighed, og det er kirken bekendt, han har myndighed og er blevet behørigt ordineret af kirkens overhoveder.« ⁷

Det giver os som medlemmer af Herrens kirke tillid og tro, når vi

stræber efter at følge buddet i skriften om at give agt på Herrens røst,⁸ som den kommer til udtryk gennem hans tjenere, profeterne.⁹ Alle ledere i Herrens kirke er kaldet ved behørig myndighed. Ingen profet, eller nogen anden leder i Kirken for den sags skyld, har nogensinde kaldet sig selv. Ingen profet er blevet valgt. Herren gjorde det klart, da han sagde: »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer.«¹⁰ Vi »stemmer« ikke på Kirkens ledere på noget niveau, men vi har privilegiet af at opretholde dem.

Herrens veje adskiller sig fra menneskenes. Menneskers veje fjerner folk fra embeder eller forretninger, når de bliver gamle eller svækkede, men menneskers veje er og bliver aldrig Herrens. Vores opretholdelse af profeterne er et personligt udtryk for, at vi vil gøre vores bedste for at værne om deres profetiske prioriteter. Vores opretholdelse er en edslignende indikation af, at vi anerkender deres kaldelse som profet som legitim og bindende for os.

Ældste George Albert Smith sagde, 26 år inden han blev præsident for Kirken: »Den forpligtelse, vi indgår,

når vi løfter vores hånd ... er meget hellig. Det betyder *ikke*, at vi går stille på vores vej og er indforståede med, at Herrens profet vil lede dette værk, men det betyder ... at vi står bag ham, vi vil bede for ham, vi vil forsvare hans gode navn, og vi vil stræbe efter at udføre hans instruktioner, sådan som Herren vejleder ham.«¹¹

Den levende Herre leder sin levende kirke!¹² Herren åbenbarer sin vilje angående Kirken til sin profet. Efter vi i går var blevet opfordret til at opretholde Thomas S. Monson som præsident for Kirken, fik vi også privilegiet af at opretholde ham, rådgiverne i Det Første Præsidentskab og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere. Tænk engang! Vi opretholder 15 mænd som Guds profeter! De bærer alle de præstedømmenøgler, der nogensinde er overdraget til menneskene i denne uddeling.

Kaldelsen af 15 mænd som apostle er en stor beskyttelse for os som medlemmer af Kirken. Hvorfor? Fordi afgørelser blandt disse ledere skal være enstemmige.¹³ Kan I forestille jer, hvordan Ånden må påvirke disse 15 mænd for at opnå enstemmighed?

Disse 15 mænd har forskellig uddannelsesmæssig og professionel baggrund med divergerende meninger om mange ting. Tro mig! Disse 15 mænd – profeter, seere og åbenbarere – ved, hvad Herrens vilje er, når de er nået frem til enstemmighed! De er meget opsatte på, at det er Herrens vilje, der kommer til udtryk. Herrens bøn er eksemplet på, hvordan hver af disse 15 mænd beder: »Din vilje ske på jorden, som den sker i himlen.«¹⁴

Apostlen med den højeste anciennitet i embedet som apostel præsiderer.¹⁵ Dette anciennitetssystem gør almindeligvis, at det er ældre mænd, der besidder embedet som Kirkens præsident.¹⁶ Det sikrer kontinuitet, modenhed, erfaring og lang tids forbedelse, som Herren vejleder til.

Kirken i dag er blevet organiseret af Herren selv. Han har iværksat et bemærkelsesværdigt ledelsessystem, der sørger for flere strenge og backup. Det system sikrer profetisk ledelse, selv når sygdom og uarbejdsdygtighed uundgåeligt rammer i en fremskreden alder.¹⁷ Det afbalancerer og sikrer, at ingen enkeltperson nogensinde kan lede Kirken på afveje. Seniorledere bliver konstant undervist, så de en dag

er klar til at sidde i de højeste råd. De lærer, hvordan man hører Herrens røst gennem Åndens hvisken.

Da Gordon B. Hinckley tjente som førsterådgiver til præsident Ezra Taft Benson, og da denne nærmede sig slutningen af sit jordiske liv, forklarede han følgende:

»De principper og procedurer, Herren har bestemt for ledelsen af sin kirke, tager højde for sådanne situationer. Det er vigtigt ... at der ikke er nogen tvivl eller bekymring om ledelsen af Kirken og udøvelsen af de profetiske gaver, inklusive retten til at modtage inspiration og åbenbaring med hensyn til administrationen af Kirkens anliggender og programmer, når en præsident er syg eller ude af stand til at virke fuldt ud.

Det Første Præsidentskabs og De Tolv Apostles Råd, som er kaldet og ordineret til at bære præstedømmets nøgler, har myndigheden til og ansvaret for at lede Kirken, administrere dens ordinancer, udlægge dens

lærdomme og etablere og opretholde dens virke.«

Præsident Hinckley fortsatte:

»Når præsidenten er syg eller ude af stand til at virke fuldt ud i alle sit embedes pligter, udgør hans to rådgivere tilsammen Det Første Præsidentskabs Kvorum. De fortsætter med præsidentskabets daglige arbejde ...

Men alle større spørgsmål om retningslinjer, procedurer, programmer eller lærdomme overvejes imidlertid altid alvorligt og under bøn af Det Første Præsidentskab og De Tolv sammen.«¹⁸

Da præsident Monson sidste år nåede 5-års-milepælen som præsident for Kirken, reflekterede han over sine 50 år i tjeneste som apostel og kom med denne udtalelse: »Alderen slider på os alle. Men vi kan dog tilslutte os kong Benjamins ord, da han sagde: »Jeg er, ligesom I selv, underkastet alle slags skrøbeligheder i legeme og sind; alligevel er jeg blevet valgt ... og indviet af min far ... og jeg er blevet beskyttet og

bevaret ved [Guds] uforlignelige kraft, for at jeg kan tjene jer med al den kraft, det sind og den styrke, som Herren har skænket mig« (Mosi 2:11).«

Præsident Monson fortsatte:

»Trods enhver helbredsmæssigt udfordring, der måtte ramme os, trods enhver skrøbelighed i legeme eller sind tjener vi efter bedste evne. Jeg forsikrer jer om, at Kirken er i gode hænder. Det system, der er etableret for Rådet, der består af Det Første Præsidentskab og De Tolv [Apostle]s Kvorum sikrer [os], at den altid vil være i gode hænder, og der er ingen grund til frygt eller bekymring, uanset hvad der sker. Vor Frelser, Jesus Kristus, som vi følger, som vi tilbeder, og som vi tjener, står altid ved roret.«¹⁹

Præsident Monson, vi takker dig for de sandheder! Og vi takker dig for en livslang eksemplarisk og hengiven tjeneste. Må jeg tale på vegne af Kirkens medlemmer verden over og udtrykke vores forenede og oprigtige taknemlighed for dig. Vi ærer dig! Vi elsker dig! Vi opretholder dig, ikke alene med løftet hånd, men af hele vores hjerte og af al hellig bestræbelse. Ydmygt og inderligt siger vi: »Vi be'r for dig, du vor profet!«²⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Hav tak for profeten, du sendtes«, *Salmer og sange*, nr. 13.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 214 fremhævelse tilføjet. Denne udtalelse kom præsident Smith med, da han var andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.
3. Se nærmere detaljer i Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle*, 2003, s. 153-156.
4. Se Bible Dictionary, »Dispensations«.
5. Et antal profeter forudså Herrens komme, deriblandt Lehi (se 1 Ne 1:19), Nefi (se 1 Ne 11:31-33; 19:7-8), Jakob (se Jakob 4:4-6), Benjamin (se Mosi 3:5-11, 15), Abinadi (se Mosi 15:1-9), Alma (se Alma 40:2) og lamanitten Samuel (se Hel 14:12). Inden Frelseren blev født i Betlehem,

- forudså de hans sonoffer og efterfølgende opstandelse.
6. Princippet om opretholdelse af ledere er grundlæggende overalt i Herrens kirke. En person opretholdes, inden vedkommende bliver indsat eller ordineres til et embede i præstedømmet.
 7. L&P 42:11. Skikken med at opretholde vore ledere blev indført den 6. april 1830, da Kirken blev stiftet, og i marts 1836, hvor medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum blev opretholdt som profeter, seere og åbenbarere (se *History of the Church*, 1:74-77; 2:417).
 8. Mormons Bog adværer om faren ved ikke at give agt på profetiske belæring. I den læser vi, at »den store og rummelige bygning var verdens stolthed, og den faldt, og dens fald var overordentlig stort. Og Herrens engel ... sagde: Sådan skal alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, der vil kæmpe mod Lammets tolv apostle, blive udryddet« (1 Ne 11:36).
 9. Se Dan 9:10; Amos 3:7; L&P 21:1, 4-5; 124:45-46.
 10. Joh 15:16. Den 5. trosartikel lyder: »Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og ved håndspålæggelse af dem, der har myndighed dertil, for at kunne prædike evangeliet og forrette dets ordinancer.«
 11. *Kirkens præsidents lærdomme: George Albert Smith*, 2011, s. 61, fremhævelse tilføjet). Dette citat stammer fra en konference-tale af ældste George Albert Smith i 1919. Han blev præsident for Kirken i 1945.
 12. Se L&P 1:30, 38.
 13. Se L&P 107:27.
 14. 3 Ne 13:10; se også Matt 6:10; Luk 11:2.
 15. Når Kirkens præsident dør, opløses Det Første Præsidentskab og rådgiverne indtager deres plads i De Tolv Apostles Kvorum. De Tolv Apostles Kvorum præsiderer så over Kirken, indtil Det Første Præsidentskab er blevet reorganiseret. Dette tidsrum kalder vi apostolsk interregnum. Historisk set har den periode varieret fra fire dage til tre et halv år.
 16. Selvfølgelig gjorde dette mønster for efterfølgelse sig ikke gældende, da Joseph Smith blev kaldet. Han var forudordineret til at være genoprettelsens profet og Kirkens første præsident (se 2 Ne 3:6-22; se også Abr 3:22-23).
 17. Vi ved, at Herren efter eget valg kan kalde enhver af os hjem til hver en tid.
 18. Gordon B. Hinckley, »Gud står ved roret«, *Stjernen*, juli 1994, s. 56; se også Gordon B. Hinckley, »Han blunder ikke og sover ikke«, *Den danske Stjerne*, okt. 1983, s. 6.
 19. »Message from President Thomas S. Monson«, *Church News*, 3. feb. 2013, s. 9.
 20. »Vi be'r til Gud for dig«, *Salmer og sange*, nr. 11.

Carol F. McConkie

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Lev i overensstemmelse med profeternes ord

For at være i harmoni med himlens guddommelige formål opretholder vi profeten og vælger at leve i overensstemmelse med hans ord.

Vor Fader i himlen elsker alle sine børn og ønsker, at de kender og forstår hans plan for lykke. Derfor kalder han profeter, de, der er blevet ordineret med kraft og myndighed til at handle i Guds navn for at frelse hans børn. De er retskaffenhedens budbringere, vidner om Jesus Kristus og den uendelige kraft i hans forsoning. De bærer nøglerne til Guds rige på jorden og bemyndiger udførelsen af frelsende ordinancer.

I Herrens sande kirke er der »aldrig mere end én på jorden på samme tid, til hvem denne magt og dette præstedømmes nøgler er overdraget«. ¹ Vi opretholder præsident Thomas S. Monson som vores profet, seer og åbenbarer. Han åbenbarer Herrens ord for at vejlede og lede *hele* vores kirke. Som præsident J. Reuben Clark forklarede: »Præsidenten for Kirken ... har alene ret til at modtage åbenbaringer for Kirken.« ²

Angående den levende profet befaler Herren folket i sin kirke:

»I [skal] ... give agt på *alle* de ord og befalinger, som han giver jer, efterhånden som han modtager dem, idet han vandrer i al hellighed over for mig;

for hans ord skal I tage imod i al tålmodighed og tro, som kom det fra min egen mund.

For ved at gøre dette skal helvedes porte ikke få overhånd over jer.« ³

For at være i harmoni med himlens guddommelige formål opretholder vi profeten og vælger at leve i overensstemmelse med hans ord.

Vi opretholder også præsident Monsons rådgivere og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere. »De har retten, kraften og myndigheden til at erklære Herrens vilje ... under ledelse af ... Kirkens præsident.« ⁴ De taler i Kristi navn. De profeterer i Kristi navn. De gør alt i Jesu Kristi navn. I deres ord hører vi Herrens røst, og vi føler Frelserens kærlighed. »Og hvad de end taler, når de bliver tilskyndet af Helligånden, skal være hellig skrift ... og Guds kraft til frelse.« ⁵ Herren har selv sagt: »Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.« ⁶

Vi er taknemlige for en kirke »bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten.« ⁷ Herrens hus er et

ordens hus, og vi behøver aldrig at blive bedraget om, hvor vi kan lede efter svar på vore spørgsmål eller være usikre på, hvilken røst vi skal følge. Vi behøver ikke blive »slynge[t] og [drevet] hid og did af hver lærdoms vinde«. ⁸ Gud åbenbarer sit ord gennem sine ordnede tjenere »for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn«. ⁹ Når vi vælger at leve i overensstemmelse med profeternes ord, befinder vi os på pagtens sti, som fører til evig fuldkommenhed.

Fra en enlig mor, der kæmper med at overleve en periode med hungersnød, lærer vi, hvad det vil sige at opretholde en profet. Herren instruerede profeten Elias til at gå til

Sarepta, hvor han ville finde en enke, som Gud havde befalet skulle forsørge ham. Da han nærmede sig byen, så han hende samle brænde. Han kaldte på hende og sagde: »Hent lidt vand til mig i en krukke, så jeg kan få noget at drikke.« ¹⁰

»Da hun gik for at hente det, kaldte han igen på hende og sagde: »Tag også et brød med til mig!«

Hun svarede: »Så sandt Herren din Gud lever: Jeg ejer ikke et brød! Jeg har kun en håndfuld mel i krukken og en smule olie i kanden. Nu er jeg ved at samle et par stykker brænde, og så går jeg hjem og bager brød til mig og min søn; når vi har spist det, kan vi lægge os til at dø.«

Men Elias sagde til hende: »Du skal ikke være bange! Gå hjem og gør, som du har sagt, men bag *først* et lille

brød til mig, og kom herud med det; bagefter kan du lave noget til dig selv og din søn.« ¹¹

Tænk et øjeblik over, hvor svært det var det, som profeten bad den sultende mor om at gøre. Gud kunne med sikkerhed have sørget for mad til sin trofaste tjener. Men ved at handle i Herrens navn gjorde Elias, som der blev sagt, hvilket var at bede en elsket datter af Gud om at ofre det, hun havde, for at forsørge profeten.

Men Elias lovede også en velsignelse for lydighed: »For dette siger Herren, Israels Gud: Krukken skal ikke blive tom for mel og kanden ikke mangle olie, før Herren lader det regne på jorden.« ¹² Herren gav enken mulighed for at vælge at tro og adlyde profetens ord.

I en verden, der er truet af hunger efter retskaffenhed og åndelig sult, er vi blevet befalet at opretholde profeten. Når vi giver agt på, opretholder og bekræfter profetiske ord, viser vi, at vi har tro til ydmygt at underkaste os Herrens vilje, visdom og tid.

Vi giver agt på profetiske ord, selv når det kan virke urimeligt, ubelejligt og ubehageligt. Det kan i forhold til verdens standarder være upopulært, politisk ukorrekt eller socialt uacceptabelt at følge profeten, men det er altid rigtigt at følge profeten. »For så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer.« ¹³ »Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.« ¹⁴

Herren ærer og støtter alle dem, der giver agt på profetisk vejledning. For enken fra Sarepta reddede lydighed mod Elias hendes liv og i sidste ende hendes søns liv. Som profeten havde lovet: »Han og hun og hendes familie fik føden i lang tid ... efter det ord, Herren havde talt ved Elias.« ¹⁵

Herren »vil sørge for mad til dem, der stoler på ham«. ¹⁶ Profeternes ord er som manna for vores sjæl. Når vi spiser deraf, bliver vi velsignet, beskyttet og bevaret både timeligt og åndeligt. Når vi mætter os med deres ord, lærer vi, hvordan man kommer til Kristus og lever.

Ældste Bruce R. McConkie har skrevet, at gennem profeterne »åbenbarer Herren sandheder om frelse ... den frelse, der findes i Kristus, og han sætter ... kursen, som fører til evigt liv ... Gud har til hver en tid givet sit folk uanset alder den vejledning, som de har brug for, når farene opstår. Og visse i de dage, der ligger forude, vil der være tidspunkter, hvor intet andet end Guds visdom, der daler ned fra himlen og ud af profetens læber, vil være i stand til at redde hans folk.« ¹⁷

Jeg blev undervist i profeternes ord af min lærer i laurbærpigerne, som gav mig et billede af, hvordan et ægteskab i pagten bør være. Profeternes ord gav mig tro og håb på, at jeg kunne forberede mig til at få et lykkeligt hjem. Vedvarende undervisning i profeternes belæringer både fordums og nutidige opretholdt mig under de hårde og ofte udmattende år med at bære, undervise og nære syv børn. Profeternes ord i skrifterne og belæringer fra denne talerstol er ord, der trøster, omfavner, styrker og opmuntrer os alle.

Når vi giver agt på profeternes ord, bygger vi vores hjem og vores liv på en evig sikker grundvold, »klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn ... så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelig jammers kløft«. ¹⁸

Vi har et valg. Vi kan vælge at ignorere, tage let på, trampe på eller gøre oprør mod Kristi ord udtalt af hans ordnede tjenere. Men Frelseren sagde, at de, der gør det, vil blive forstødt af hans pagtsfolk. ¹⁹

Når vi bønsumt læser og studerer de hellige profetiske ord med tro på Kristus og med oprigtig hensigt, vil Helligånden tale sandhed til vores sind og hjerte. Må vi åbne vores øre, så vi kan høre, vores hjerte, så vi kan forstå og vores sind, så Guds hemmeligheder må blive udfoldet for vores syn. ²⁰

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Joseph Smith var og er profeten, der blev kaldet af Gud til at gengive Jesu Kristi evangelium og hans præstedømme til jorden. Og jeg vidner om, at vi i præsident Monson bliver ledt af en sand Guds profet i dag. Må vi vælge at stå med profeterne og leve i overensstemmelse med deres ord, indtil vi bliver forenet i tro, helliggjort i Kristus og fyldt med kundskab om Guds Søn. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 132:7; se også *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.1.1: »Jesus Kristus har alle de præstedømmenøgler, som hører til hans kirke. Han har overdraget alle de nøgler, som hører til Guds rige på jorden, til sine apostle. Apostlen med længst anciennitet, Kirkens præsident, er den eneste person på jorden, som er bemyndiget til at udøve alle præstedømmets nøgler.«
2. J. Reuben Clark, jun., »When Are the Writings or Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?«, tale til seminar- og institutlærere, Brigham Young University, 7. juli 1954.
3. L&P 21:4-6; fremhævelse tilføjet.
4. J. Reuben Clark, jun., »When Are the Writings or Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?«
5. L&P 68:4.
6. L&P 1:38.
7. Ef 2:20.
8. Ef 4:14.
9. Ef 4:12-13.
10. 1 Kong 17:10.
11. 1 Kong 17:11-13, fremhævelse tilføjet.
12. 1 Kong 17:14.
13. Es 55:9.
14. Ordsp 3:5.
15. 1 Kong 17:15-16.
16. Roger Hoffman, »Consider the Lilies«.
17. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith*, Deseret Book Company, 1985, s. 478; brugt med tilladelse.
18. Hel 5:12.
19. Se 3 Ne 20:23.
20. Se Mosi 2:9.

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Evigt liv er at kende vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus

Gud og Kristus [er] bogstaveligt talt ... far og søn – særskilte, forskellige, individuelle væsener, som er fuldstændig forenede i deres formål.

For mange år siden benyttede jeg lejligheden til at studere professorernes sidste vidnesbyrd i hver uddeling. Hver enkelt bar et stærkt vidnesbyrd om Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus.

Når jeg har læst disse vidnesbyrd – og mange lignende i årenes løb – har det altid rørt mit hjerte at fornemme, hvor meget vor himmelske Fader elsker sin ældste Søn, og hvordan Jesus viser sin kærlighed gennem sin lydighed mod sin Faders vilje. Jeg vidner om, at når vi gør, hvad der er nødvendigt, for at kende dem og kende deres kærlighed til hinanden, så vil vi få »den største af alle Guds gaver« – evigt liv.¹ For »dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.«²

Hvordan kan denne gave blive vores? Den kommer gennem personlig åbenbaring, som der er blevet talt og belært om denne formiddag.

Husker I, den første gang I vidste, at der var en Gud, og at I kunne føle

hans kærlighed? Som dreng plejede jeg at stirre op på den stjernebesatte himmel og tænke over og føle hans nærvær. Jeg elskede at udforske Guds skabningers storslåede skønhed – lige fra små insekter til høje træer. Da jeg opdagede denne jords skønhed, vidste jeg, at vor himmelske Fader elskede mig, Jeg vidste, at jeg bogstaveligt talt var et åndeligt afkom, at vi alle er Guds sønner og døtre.

Hvordan kunne jeg vide det, spørger I måske. Skrifterne lærer os: »Til nogle er det givet ved Helligånden at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, og ... til andre er det givet at tro på deres ord, så de også kan få evigt liv, hvis de forbliver trofaste.«³ For mig at se betyder det ikke, at nogle mennesker altid vil være afhængige af andres vidnesbyrd.

Mit eget vidnesbyrd voksede i takt med, at jeg lærte om vor himmelske Fader og Frelseren gennem undervisning og vidnesbyrd fra mine forældre, lærere, skrifterne – som jeg læste

flittigt – og i særdeleshed Helligånden. Når jeg udviste tro og adlød buddene, vidnede Helligånden om sandheden af det, jeg var ved at lære. Det var på den måde, at jeg begyndte at erkende det for mig selv.

I denne proces er det en nøgle at søge efter personlig åbenbaring. Nefi opfordrer os alle: »Tag for jer af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre.«⁴

Inden jeg fyldte 8 år, ønskede jeg at vide mere om dåb. Jeg læste i skrifterne og bad. Jeg lærte, at jeg ville modtage Helligåndsgaven, når jeg blev bekræftet. Jeg begyndte også at forstå, at Gud og Kristus bogstaveligt talt er far og søn – særskilte, forskellige, individuelle væsener, som er fuldstændig forenede i deres formål. »Vi elsker [dem], fordi [de] elskede os først.«⁵ Og gang på gang lagde jeg mærke til, hvordan de elsker hinanden og samarbejder til gavn for os. Lyt til nogle få af mange skriftsteder, hvor vi lærer denne sandhed:

Da vor himmelske Fader underviste om vores forudtilværelse, henviste

han til Jesus Kristus som »min elskede Søn, som var min elskede og udvalgte fra begyndelsen.«⁶ Da Faderen skabte jorden, gjorde han det »ved [sin] enbårne« Søn.⁷

Jesu mor, Maria, blev fortalt, at hun skulle være mor til »den Højstes Søn.«⁸ Og da Jesus var en ung mand, fortalte han sin mor, at han »[burde] være hos [sin] fader.«⁹ Flere år senere, da Frelseren blev døbt, talte vor himmelske Fader fra himlen og sagde: »Det er min elskede Søn, i ham har jeg fundet velbehag.«¹⁰

For at undervise sine disciple i bøn talte Jesus følgende ord:

»Vor Fader, du som er i himlene! Helligt blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden.«¹¹

Han underviste Nikodemus: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn.«¹² Og han forklarede sine mirakler ved at sige: »Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen.«¹³

Da forsoningens time nærmede sig, bad Jesus og sagde: »Fader, timen er kommet ... jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.«¹⁴ Og da vægten af vore synder faldt på ham, sagde han bønfyldende: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.«¹⁵ I Jesu sidste stund på korset bad han: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« og råbte så med høj røst: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.«¹⁶

Han besøgte dernæst de ånder i åndeverdenen, som var døde, for at give »dem magt til at komme frem efter sin opstandelse fra de døde for at træde ind i sin Faders rige.«¹⁷ Efter Frelserens opstandelse viste han sig for

Maria Magdalene og sagde: »Jeg stiger op til min fader og [til] jeres fader.«¹⁸

Da han besøgte folket på det amerikanske kontinent, introducerede Faderen ham ved at sige: »Se, min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn.«¹⁹ Da Jesus nedsteg blandt folket ved templet, introducerede han sig selv, ved at sige: »Se, jeg er Jesus Kristus ... jeg har ... herliggjort faderen ved at påtage mig verdens synder.«²⁰ Da han forkyndte sin lære, forklarede han:

»Det er den lære, som Faderen har givet til mig; og jeg aflægger vidnesbyrd om Faderen, og Faderen aflægger vidnesbyrd om mig.«²¹

»Sandelig ... Faderen og jeg er ét.«²²

Kan vi se et mønster i disse skriftsteder, som vidner om Faderen og Sønnen som særskilte individer og væsener? Hvordan er de så *ét*? Ikke ved at være samme person, men fordi de er forenede i formål, lige optagede af at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«²³

Jesus er en gud, men han kendetegner sig hele tiden som et særskilt, individuelt væsen ved at bede til sin Fader og ved at sige, at han gør Faderens vilje. Under sin tjenestegerning blandt nefitterne bad han således: »Fader, jeg beder ikke for verden, men for dem, som du har givet mig fra

verden ... at jeg må være i dem, som du, Fader, er i mig, at vi må være ét, at jeg må blive herliggjort i dem.«²⁴

Med dette i tankerne undrer vi os ikke over, at evangeliets gengivelse begyndte med en åbenbaring af ikke blot ét, men to herliggjorte væsener. Om sit første syn vidnede profeten Joseph Smith: »Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Det er min elskede Søn. Hør ham!*«²⁵

Den unge profet, som gik ind i lunden med fast tro for at finde ud af, hvilken kirke han skulle tilslutte sig, kom ud med en kundskab og et vidnesbyrd om den eneste sande Gud og Jesus Kristus, som Gud havde sendt. Joseph skulle, som profeterne før ham, være et redskab i gengivelsen af den kundskab til verden, som leder til evigt liv.

I kan også søge vor himmelske Fader og »denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene har [vidnet]«²⁶ i skrifterne og ved denne generalkonference. Når I søger et personligt vidnesbyrd – jeres personlige åbenbaring – vil I opdage, at vor himmelske Fader har tilvejebragt

en særlig måde, hvorpå I kan kende sandheden, nemlig gennem guddommens tredje medlem, en person, der består af ånd, som vi kender som Helligånden.

»Og når I modtager dette« – herunder det, som jeg har fortalt om i dag – »vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.

Og ved Helligåndens kraft kan I [med sikkerhed] kende sandheden af alt.«²⁷

Brødre og søstre, jeg vidner om, at vor himmelske Fader ønsker, at vi søger denne kundskab nu. Helamans ord råber fra støvet: »Husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold ... en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde.«²⁸ Vi vil i sandhed ikke falde.

Denne sikre grundvold er Jesus Kristus. Han er »himlens klippe«.²⁹ Når vi bygger vores hus på ham, vil regnen i de sidste dage falde,

oversvømmelserne vil komme og vindene vil blæse, men vi vil ikke falde. Vi vil ikke falde, for vores hjem og familie er grundlagt på Kristus.³⁰

Jeg vidner om, at et sådant hjem er »et herlighedens hus«.³¹ Der forsamles og beder vi til vor himmelske Fader i hans elskede Søns Jesu Kristi navn. Der herliggør vi dem og viser dem taknemlighed. Der modtager vi Helligånden og det »løfte, [han] giver [os] om evigt liv, ja, det celestiale riges herlighed«.³²

Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd om, at vor Frelser er Jesus Kristus, at han lever, at vor evige himmelske Fader elsker os og våger over os, at vi har en profet i denne uddeling – præsident Thomas S. Monson – til at lede og vejlede os. Helligånden vidner om, at dette er sandt, for enhver, der søger efter den kundskab. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 14:7.
2. Joh 17:3.
3. L&P 46:13-14.
4. 2 Ne 32:3.
5. 1 Joh 4:19.
6. Moses 4:2.
7. Moses 2:1.
8. Luk 1:32.
9. Luk 2:49.
10. Matt 3:17.
11. Matt 6:9-10.
12. Joh 3:16.
13. Joh 5:19; se også v. 17.
14. Joh 17:1, 4.
15. Matt 26:39.
16. Luk 23:34, 46.
17. L&P 138:51.
18. Joh 20:17.
19. 3 Ne 11:7.
20. 3 Ne 11:10-11.
21. 3 Ne 11:32.
22. 3 Ne 11:27.
23. Moses 1:39.
24. 3 Ne 19:29.
25. JS-H 1:17.
26. Eter 12:41.
27. Moro 10:4-5.
28. Hel 5:12.
29. Moses 7:53.
30. Se 3 Ne 14:24-25.
31. L&P 88:119; 109:8, 16.
32. L&P 88:4.

Eldste James J. Hamula
De Halvfjerds

Nadveren og forsoningen

Nadverordinancen må blive helligere for os alle.

Af tenen før Getsemane og Golgata samlede Jesus sine apostle sammen en sidste gang for at tilbøde. Det var i det øverste værelse i en discipels hjem i Jerusalem, og det var påske.¹

Foran dem stod det traditionelle påskemåltid bestående af et offerlam, vin og usyret brød, der var symboler på Israels tidligere frelse fra slaveri og død² og en fremtidig forløsning, der endnu ikke havde fundet sted.³ Da måltidet var ved at være forbi, tog Jesus noget brød, velsignede og

brød det⁴ og gav det til sine apostle, idet han sagde: »Tag det og spis det.«⁵ »Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig!«⁶ Tilsvarende tog han et bæger med vin, velsignede det og omdelte det til dem omkring sig og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod,«⁷ »som udgydes ... til syndernes forladelse.«⁸ »Gør dette til ihukommelse af mig!«⁹

På enkel og rammende vis indstiftede Jesus således en ny ordinance for Guds pagtsfolk. Dyreblod skulle

ikke længere udgydes eller dyrekød indtages som et forløsende offer for en Kristus, der ville komme.¹⁰ I stedet spises symbolerne på Kristi brudte kød og blod, han, der allerede var kommet, til ihukommelse af hans forløsende offer.¹¹ Deltagelse i denne nye ordinance betyder for alle, at de accepterer Jesus som den lovede Kristus og helhjertet og villigt følger ham og holder hans befalinger. For dem, der var villige til at gøre det og leve et godt liv, ville det betyde, at den åndelige død ville forbigå dem, og de ville være sikret evigt liv.

I de efterfølgende timer og dage gik Jesus ind i Getsemane have, blev ført til Golgata og stod sejrrikt op af Arimatæas grav. Efter sin afsked samlede Jesu trofaste disciple i og omkring Jerusalem på den første dag i ugen for at »bryde brødet«¹², og de gjorde det »fast.«¹³ De gjorde det ikke blot for at erindre deres Herre, der havde forladt dem, men også for at udtrykke deres taknemlighed for og tro på hans vidunderlige forløsning for dem.

Det er betydningsfuldt, at Jesus, da han besøgte sine disciple i Amerika, også indstiftede nadveren hos dem.¹⁴ Da han gjorde dette, sagde han: »Og dette skal I altid bestræbe jer på at gøre,«¹⁵ og »det skal være et vidnesbyrd for Faderen om, at I altid erindrer mig.«¹⁶ Og som indledning til genoprettelsen indstiftede Herren atter nadveren og gav os instruktioner som dem, han gav til de fordums disciple.¹⁷

Nadverens ordinance er blevet kaldt »en af Kirkens mest hellige og ukrænkelige ordinanceer.«¹⁸ Den skal blive endnu mere hellig og ukrænkelig for os alle. Jesus Kristus selv indstiftede ordinanceen for at minde os om det, han gjorde for at forløse os og for at undervise os i,

hvordan vi kan benytte os af hans forløsning og derved bo sammen med Gud igen.

Med det brudte brød viser vi, at vi mindes Jesu Kristi fysiske legeme – et legeme, der oplevede smerte, sorg og fristelser af alle slags,¹⁹ et legeme, der bar en byrde af sjælekval så stor, at han blødte fra hver en pore,²⁰ et legeme, hvis kød blev sønderrevet og hvis hjerte blev knust ved korsfæstelsen.²¹ Vi viser vores tro på, at selvom dette selvsamme legeme blev lagt til hvile i graven, blev det oprejst til livet fra graven for aldrig igen at kende til sygdom, forfald eller død.²² Og når vi nyder brødet, anerkender vi, at vores legeme ligesom Kristi legeme vil blive forløst af dødens bånd, rejse sig sejrrigt fra graven og blive genforenet med vores evige ånd.²³

Det lille bæger vand betyder, at vi mindes Jesu blod, der blev udgydt, og den åndelige smerte, som han udholdt for hele menneskeheden. Vi mindes den smerte, hvorved store bloddråber faldt i Getsemane have.²⁴ Vi mindes mishandlingen og piskningen, som han udholdt fra sine fangevogtere.²⁵ Vi mindes det blod, som flød fra hans hænder, fødder og side, da han var på Golgata.²⁶ Og vi mindes hans personlige overvejelse om hans smerte: »Hvor svære ved du ikke, hvor intense ved du ikke, ja, hvor tunge at bære ved du ikke.«²⁷ Når vi selv drikker vandet, anerkender vi, at hans blod og smerte sonede for vore synder, og at han vil forlade os vore synder, når vi favner og accepterer principperne og ordnanterne i hans evangelium.

Således bliver vi med brød og vand mindet om Kristi forløsning for os alle fra død og synd. Rækkefølgen med brød først og derefter vand er ikke uden betydning. Når vi nyder brødet, bliver vi mindet om vores egen

uundgåelige personlige opstandelse, som består af mere end blot opstandelsen af legeme og ånd. Gennem opstandelsens kraft kan vi alle vende tilbage til Guds nærhed.²⁸ Den virkelighed præsenterer os for et afgørende spørgsmål i vores liv. Det afgørende spørgsmål, som møder os alle, er ikke, om vi vil leve, men hvem vi vil leve sammen med, når vi dør. Selvom vi alle vender tilbage til Guds nærhed, vil ikke alle blive hos ham.

I løbet af livet her på jorden bliver vi alle plettet af synd og overtrædelser.²⁹ Vi har tanker, ord og gerninger, der ikke har været dydige.³⁰ Kort sagt bliver vi urene. Og konsekvensen ved urenhed i Guds nærhed gjorde Jesus helt klart: »Intet urent kan bo ... i hans nærhed.«³¹ Den realitet mødte Alma den Yngre, der blev konfronteret af en hellig engel, men var så martret, oprevet og forpint af sin urenhed, at han ønskede at blive »udslettet, både sjæl og legeme, så [han] ikke skulle blive ført frem i ... Guds nærhed.«³²

Når vi nyder vandet under nadveren, lærer vi om, hvordan vi kan blive rene fra synd og overtrædelse

og således stå i Guds nærhed. Jesus Kristus opfyldte ved udgydelsen af sit uskyldige blod retfærdighedens krav for enhver synd og overtrædelse. Han tilbyder så at gøre os rene, hvis vi har tro nok på ham til at omvende os, modtage alle frelsens ordinancer og pagter, der begynder med dåb og modtagelse af Helligånden. Når vi modtager Helligånden, bliver vi rensede og lutrede. Jesus gjorde denne læresætning meget klar:

»Og intet urent kan komme ind i [Guds rige] ... Intet [går] ind til hans hvile, undtagen de, der har vasket deres klæder i mit blod ...

Se, dette er befalingen: Omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, så I må blive helliggjort ved modtagelsen af Helligånden, så I må stå uplettede for mig på den yderste dag.«³³

Dette er Kristi lære.³⁴ Når vi modtager denne læresætning og lever i overensstemmelse med den, bliver vi vasket i Kristi blod og gjort rene.³⁵

Gennem nadverbønnerne udtrykker vi vores accept af denne læresætning om Kristus og vores forpligtelse til at leve i overensstemmelse med

den. I vores bøn til vor evige Fader erklærer vi, at vi »altid [vil] erindre« hans dyrebare Søn. Først vidner vi om, at vi er »villige« til at erindre. Dernæst vidner vi om, at vi vil »erindre« ham. Når vi gør det, indgår vi en højtidelig forpligtelse til at udøve tro på Jesus Kristus og på hans forløsning af os fra død og synd.

Vi erklærer desuden, at vi vil »holde hans befalinger«. Det er en højtidelig forpligtelse om at omvende sig. Hvis vore tanker, ord eller handlinger tidligere ikke har været, som de burde, forpligter vi os selv til at rette vores liv mere ind efter hans i de dage, der kommer.

Dernæst erklærer vi, at vi »er villige til at påtage [os] Søn[nen]s navn«. ³⁶ Det er en højtidelig forpligtelse om at underlægge os hans myndighed og udføre hans værk, som omfatter at modtage alle de frelsende ordinancer og pagter. ³⁷

Når vi forpligter os selv til disse principper, bliver vi i nadverbønnerne lovet, at vi »altid må have hans Ånd hos [os]«. ³⁸ At modtage Ånden på ny er en af de største velsignelser, for det er Ånden, der renses og helliggør os fra synd og overtrædelse. ³⁹

Brødre og søstre, den vigtigste begivenhed for tid og al evighed er Jesu Kristi forsoning. Han, der udførte

forsoningen, har givet os nadveren som ordinance for at hjælpe os til ikke blot at huske, men også gøre krav på velsignelserne ved denne storslåede nådefulde handling. Regelmæssig og ærlig deltagelse i denne hellige ordinance hjælper os til fortsat at favne og efterleve Jesu lære efter dåben og derved stræbe efter og fuldende den helliggørende proces. Nadverordinancen hjælper os vitterligt til trofast at holde ud til enden og modtage Faderens fylde på den samme måde, som Jesus gjorde, fra nåde til nåde. ⁴⁰

Jeg vidner om Jesu Kristi magt til at forløse os alle fra død og synd og om kraften i hans præstedømmes ordinancer, herunder nadveren, til at forberede os til at »se Guds, nemlig Faderens, ansigt og leve«. ⁴¹ Må vi modtage nadveren i næste uge og hver uge derefter med et dybere ønske og en mere ærlig hensigt. Det beder jeg om i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Matt 26:17-20; Mark 14:12-17; Luk 22:7-18.
2. Se 2 Mos 12; 4 Mos 28:16-25; Guide til Skrifterne, »Påske, den jødiske«.
3. Se 2 Mos 13:12-13; Mosi 2:3-4; Moses 5:5-8.
4. Se Matt 26:26; Mark 14:22; Luk 22:19; 1 Kor 11:24. I modsætning hertil bryder Jesus brødet og velsigner det derefter, da

han indstifter nadveren blandt nefitterne efter sin opstandelse (se 3 Ne 18:3).

5. Matt 26:26; Mark 14:22; 1 Kor 11:24.
6. Luk 22:19; se også 1 Kor 11:24.
7. Luk 22:20; se også Matt 26:28; Mark 14:24; 1 Kor 11:25.
8. Matt 26:28.
9. Luk 22:19; se også 3 Ne 18:11.
10. Se 2 Ne 11:4; 25:24-25; Jakob 4:5; Alma 34:14; 3 Ne 9:17, 19-20; Moses 5:5-8.
11. Se Joh 6:51-57; 1 Kor 11:24-26; L&P 20:40.
12. ApG 20:7.
13. ApG 2:42.
14. Se 3 Ne 9:19-20; 18:1-11; 20:3-9; 26:13.
15. 3 Ne 18:6.
16. 3 Ne 18:7.
17. Se L&P 20:75; 27:2; 59:9-12.
18. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Fielding Smith*, 2013, s. 95. »Efter min mening er nadvermødet det helligste, det allerhelligste, af alle Kirkens møder« (*Lærdomme: Joseph Fielding Smith*, s. 93).
19. Se Alma 7:11.
20. Se Luk 22:44; Mosi 3:7; L&P 19:18.
21. Se Sl 22:16; Joh 19:33-34; 20:25-27; 3 Ne 11:14; L&P 6:37; James E. Talmage, *Jesu Kristus*, s. 698-699.
22. Se Matt 28:6; Luk 24:6, 39; Joh 20:20; L&P 76:22-24.
23. Se Joh 6:51-59; Alma 11:42-44; 40:23; 3 Ne 27:13-15.
24. Se Luk 22:44; Mosi 3:7; L&P 19:18.
25. Se Es 53:5; Matt 26:67; 27:26, 29-30; Mark 14:65; 15:15, 19; Luk 22:63-65; Joh 19:1; Mosi 15:5.
26. Se Matt 27:35; Mark 15:15; Luk 23:33; Joh 19:16, 33-34.
27. L&P 19:15.
28. Se Alma 11:42-45; 3 Ne 27:13-15.
29. Se Moses 6:55.
30. Se Matt 5:27-28; 12:36; Jak 3:1-13; Mosi 4:29-30; Alma 12:14.
31. Moses 6:57; se også 1 Kor 6:9; Ef 5:5; 1 Ne 10:21; 15:33-34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Ne 27:19; L&P 1:31-32.
32. Alma 36:15; se også v. 14; Åb 6:15-17; Alma 12:14.
33. 3 Ne 27:19-20.
34. Se 2 Ne 31:2-21; 3 Ne 11:31-41; 27:13-22; L&P 76:40-42, 50-54, 69-70.
35. Se 3 Ne 27:19; se også Åb 1:5-6; 7:14-15; Alma 5:21; 13:11-12; Eter 13:10-11; Moses 6:59-60.
36. L&P 20:77; Moro 4:3.
37. Se Dallin H. Oaks, *His Holy Name*, 1998; Dallin H. Oaks, »Når vi påtager os Jesu Kristi navn«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1985, s. 74-77.
38. L&P 20:77, 79; Moro 4:3; 5:2.
39. Se Rom 15:16; 1 Kor 6:11; 2 Ne 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3 Ne 27:20; Moro 6:4.
40. Se L&P 93:6-20.
41. L&P 84:22.

Præsident Thomas S. Monson

Giv agt på den vej, du går

Når vi ser hen til Jesus som vores forbillede, og når vi følger i hans fodspor, kan vi komme sikkert tilbage til vor himmelske Fader.

Mine kære brødre og søstre, jeg er ydmyg, når jeg denne morgen står foran jer. Jeg beder om jeres tro og bønner på mine vegne, mens jeg afleverer mit budskab.

Vi påbegyndte alle en fantastisk og vigtig rejse, da vi forlod ånderverden og indtrådte i denne ofte udfordrende fase, som kaldes jordelivet. Hovedformålet med vores eksistens på jorden er at få et legeme af kød og knogler, at få erfaring, som kun kan komme ved at være adskilt fra vor himmelske forældre, og at se, om vi vil adlyde befalingerne. I Abrahams Bog, kapitel 3 læser vi: »Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.«¹

Da vi kom til jorden, medbragte vi den store gave fra Gud – vores handlefrihed. På flere tusinde måder er vi så privilegerede, at vi selv kan vælge. Her lærer vi af erfaringens dyrekøbte lærepenge. Vi skelner mellem godt og ondt. Vi lærer forskellen på bittert og sødt. Vi lærer, at beslutninger afgør fremtiden.

Jeg er overbevist om, at vi forlod vor Fader med et overvældende ønske

om at vende tilbage til ham, så vi kunne opnå den ophøjelse, som han planlagde, at vi skal opnå, og som vi selv ønskede så brændende. Selv om det er op til os at finde og følge den vej, som vil føre tilbage til vor Fader i himlen, sendte han os ikke her ned uden vejledning. I stedet har han givet os de redskaber, som vi behøver, og han vil hjælpe os, når vi søger hans hjælp og bestræber os på at holde ud til enden og opnå evigt liv.

Som hjælp har vi Guds og hans Søns ord, som de findes i vore hellige skrifter. Vi har Guds profeters vejledning og lære. Af største vigtighed er vi blevet givet et fuldkomment forbillede, som vi kan følge – selve vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi, eksempel – og vi er blevet instrueret i at følge det eksempel. Frelseren sagde: »Kom så og følg mig.«² »De gerninger, som I har set mig gøre, skal I også gøre.«³ Han stillede spørgsmålet: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« Og derpå svarede han: »Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er.«⁴ »Han viste vej og gik den selv.«⁵

Når vi ser hen til Jesus som vores forbillede, og når vi følger i hans fodspor, kan vi komme sikkert tilbage

til vor himmelske Fader og bo sammen med ham for evigt. Profeten Nefi sagde: »Medmindre et menneske holder ud til enden ved at følge den levende Guds Søns eksempel, kan han ikke blive frelst.«⁶

En kvinde, som hver gang hun forklarede om oplevelser, som hun havde haft ved et besøg til det hellige land, udbrød: »Jeg har gået, hvor Jesus gik!«

Hun havde været i nærheden af det sted, hvor Jesus levede og underviste. Måske stod hun på en klippe, hvor han engang stod, eller så udover en stor bjergkæde, som han engang havde betragtet. Oplevelserne var i sig selv fantastiske for hende, men fysisk at vandre, hvor Jesus vandrede, er af mindre betydning i forhold til at vandre, som han vandrede. At efterligne hans handlinger og følge hans eksempel er langt vigtigere end at forsøge at gense resterne af de stier, som han gik ad i jordelivet.

Da Jesus bød en bestemt rig mand: »Kom så og følg mig,«⁷ gjorde han det ikke kun, for at den rige mand skulle følge ham op og ned af bakkerne og dalene i landskabet.

Vi behøver ikke at trave langs den galilæiske kyst eller i Judas bakkelandskab for at gå, hvor Jesus gik. Vi kan alle gå ad den vej, som han gik, med hans ord, der lyder i vore ører, med hans ånd, der fylder vores hjerte, og hans lære, der tjener som vejledning i vores liv, når vi vælger at følge ham gennem jordelivet. Hans eksempel viser vejen. Han sagde: »Jeg er vejen og sandheden og livet.«⁸

Når vi ser nærmere på den vej, som Jesus fulgte, vil vi forstå, at den ledte ham forbi mange af de prøvelser, som vi selv vil stå overfor i livet.

Eksempelvis betrådte Jesus skuffelsens vej. Selv om han oplevede mange skuffelser, var en af de mest bitre, da han udtrykte sin sorg over Jerusalem,

da han afsluttede sin offentlige mission. Israelitterne havde afvist sikkerheden i den beskyttende vinge, som han havde tilbudt dem. Da han så ud over byen, som snart skulle overgives til ødelæggelse, blev han overvældet af en følelse af dyb sorg. I fortvivlelse udbrød han: »Jerusalem, Jerusalem! du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke.«⁹

Han gik på fristelsens vej. Lucifer, den onde, anvendte al sin styrke, sine mest sofistikerede fristelser og lokkede ham, som havde fastet i 40 dage og 40 nætter. Jesus bukkede ikke under, i stedet modstod han enhver fristelse. Hans afskedsord lød: »Vig bort, Satan!«¹⁰

Jesus gik på smertens vej. Tænk på Getsemane have, hvor han »i sin angst bad ... [med] sved ... som bloddråber, der faldt på jorden«.¹¹ Og ingen kan glemme hans lidelser på det grumme kors.

Hver især vandrer vi på skuffelsens vej, måske på grund af en forspildt

mulighed, en uretfærdig magtudøvelse, en af vore kæres valg eller en beslutning, som vi selv har truffet. Hver især må vi også vandre på fristelsens vej. Vi læser i det 29. afsnit af Lære og Pagter: »Og det må nødvendigvis være sådan, at Djævelen skulle friste menneskenes børn, ellers kunne de ikke handle på egne vegne.«¹²

På lignende måde skal vi gå på smertens vej. Vi kan, som tjenere, ikke forvente mere end Mesteren, som forlod jordelivet efter megen smerte og lidelse.

Men samtidig med, at vi oplever bitter sorg på vores vej, vil vi også finde stor glæde.

Vi kan, som Jesus, vandre på lydighedens vej. Det vil ikke altid være let, men lad vores slagord være den arv, vi fik af Samuel: »Nej, at adlyde er bedre end offer, at lytte er bedre end vædderens fedt.«¹³ Lad os huske på, at ulydighedens pris er fangenskab og død, mens lydighedens frugt er frihed og evigt liv.

Vi kan, som Jesus, vandre på tjenestens vej. Jesu liv og tjenestegerninger

blandt menneskene er som en lanterne, der udstråler godhed. Han gav styrke til krøblingens lemmer, fik den blinde til at se og den døde til at høre.

Jesus gik på bønnens vej. Han lærte os at bede ved at give os den smukkeste bøn, som vi kender som Fadervor. Og hvem kan glemme hans bøn i Getsemane: »Dog, ske ikke min vilje, men din.«¹⁴

Andre instruktioner, som vi har modtaget af Frelseren, ligger lige for hånden og findes i de hellige skrifter. I bjergprædiken byder han os at være barmhjertige, at være ydmyge, at være retfærdige, at være rene i hjertet og at være fredsstiftere. Han fortæller os, at vi skal forsvare vores tro med mod, selv når vi bliver hånet og forfulgt. Han beder os om, at vi må lade vores lys skinne, så andre kan se det og ønske at prise vor Fader i himlen. Han lærer os at være moralsk rene, både i tanker og handlinger. Han siger, at det er vigtigere at samle skatte i himlen end på jorden.¹⁵

Hans lignelser har kraft og myndighed i sig. Med lignelsen om den

barmhjertige samaritaner underviser han os i kærlighed og i at tjene vores næste.¹⁶ I sin lignelse om de betroede talenter lærer han os, at vi må forbedre os og bestræbe os på at opnå fuldkommenhed.¹⁷ Med lignelsen om det fortabte får fortæller han os, at vi må gå ud og redde dem, som har forladt vejen og er kommet på afveje.¹⁸

Når vi bestræber os på at sætte Kristus som midtpunkt i vores liv ved at lære hans ord, ved at følge hans lære og ved at gå på hans vej, har han lovet, at han vil dele det evige liv med os, som han døde for at få del i. Der er intet større mål, end at vi vælger at acceptere hans tugtelse, blive hans disciple og udføre hans værk hele

livet. Der er intet andet, intet valg, som kan forvandle os, som han kan.

Når jeg tænker på dem, der har bestræbt sig på at følge Frelserens eksempel, og som har fulgt ham, tænker jeg på navnene Gustav og Margarete Wacker – to af de mest kristuslignende mennesker, jeg nogensinde har mødt. De var tyskere, som havde immigreret til det østlige Canada, og jeg mødte dem, mens jeg tjente som missionspræsident der. Bror Wacker tjente til dagen og vejen som barber. Selv om de ikke havde meget, gav de af alt, hvad de havde. De var ikke velsignede med børn, men de tog sig af alle, som kom i deres hjem. Lærde og sofistikerede mænd og kvinder opsøgte

disse ydmyge, uddannede Guds tjenere og anså sig for heldige, hvis de kunne tilbringe en time i deres selskab.

De så almindelige ud, deres engelsk haltede og var ret svært at forstå, og deres hjem var beskedent. De havde ingen bil og intet fjernsyn, og de gjorde heller ikke noget af det, som verden normalt er opmærksom på. Alligevel fandt de trofaste vej til deres dør for at tage del i den ånd, som var der. Deres hjem var som himlen på jorden, og deres ånd var fyldt med fred og godhed.

Vi kan også have denne ånd og dele den med verden, når vi vandrer på Frelserens vej og følger hans fuldkomne eksempel.

Vi læser følgende bøn i Ordsprogenes Bog: »Giv agt på den vej, du går.«¹⁹ Når vi gør det, vil vi have troen, ja, endda ønsket om at vandre ad den vej, som Jesus vandrede. Vi vil ikke være i tvivl om, at vi er på den vej, som vor Fader ønsker, at vi følger. Frelserens eksempel giver en ramme for alt, hvad vi gør, og hans ord giver en ufejlbarlig vejledning. Hans vej vil lede os sikkert hjem. Må dette være vores velsignelse. Det beder jeg om, i Jesu Kristi navn, som jeg elsker, som jeg tjener, og om hvem jeg vidner. Amen. ■

NOTER

1. Abr 3:25.
2. Luk 18:22.
3. 3 Ne 27:21.
4. 3 Ne 27:27.
5. Eliza R. Snow, »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.
6. 2 Ne 31:16.
7. Luk 18:22.
8. Joh 14:6.
9. Luk 13:34.
10. Matt 4:10.
11. Luk 22:44.
12. L&P 29:39.
13. 1 Sam 15:22.
14. Luk 22:42.
15. Se Matt 5; 6.
16. Se Luk 10:30-37.
17. Se Matt 25:14-30.
18. Se Luk 15:4-7.
19. Ordsp 4:26.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Bliv i båden og hold fast!

Hvis vi har vores fokus rettet mod Herren, loves vi en uforlignelig velsignelse.

For nylig tog en af mine venner sin søn med på en tur ned ad Coloradofloden gennem Cataract Canyon, som ligger i det sydøstlige Utah. Kløften er berømt for sine 23 km med brusende strømfald, som kan være ret så risikable at passere.

Som forberedelse til deres vovestykke havde de omhyggeligt gennemgået nationalparkens hjemmeside, som indeholder vigtig information om personlig beredthed og almindelige, skjulte farer.

Ved begyndelsen af turen gennemgik en af de erfarne flodguider vigtige sikkerhedsinstruktioner og understregede tre regler, som skulle sikre gruppens sikkerhed gennem strømfaldene. »Regel nummer et: Bliv i båden! Regel nummer to: Hav altid redningsvest på! Regel nummer tre: Hold altid fast i båden med begge hænder!« Så sagde han igen med eftertryk: »Men husk frem for alt regel nummer et: Bliv i båden!«

Dette eventyr minder mig om vores jordiske rejse. De fleste af os oplever perioder i vores liv, hvor vi påskønner livets rolige vande. Til andre

tider møder vi brusende strømfald, som symbolsk kan sammenlignes med dem, der er på den 23 km lange strækning gennem Cataract Canyon – udfordringer, der både kan bestå i fysiske og psykiske helbredsmæssige problemer en nærtstående dødsfald, knuste drømme og håb, og for nogle endog en troskrise, når man står over for problemer, spørgsmål eller tvivl.

Herren har i sin godhed sørget for hjælp, herunder en båd, vigtigt udstyr som redningsvest og erfarne flodguider, der giver vejledning og sikkerhedsinstruktioner for at hjælpe os til at klare turen ned ad livets flod til vores endelige destination.

Lad os overveje regel nummer et: Bliv i båden!

Præsident Brigham Young yndede at bruge udtrykket »det gode skib Zion« som en metafor for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Han sagde engang: »Vi er midt ude på havet. En storm kommer, og som sømændene siger, arbejder hun meget hårdt. »Jeg vil ikke blive her,« siger en. »Jeg tror ikke, at dette er »skibet Zion.« Men vi er midt på havet. »Jeg er

lige glad, jeg vil ikke blive her. Af ryger jakken, og han springer over bord. Vil han ikke drukne? Jo. Således er det med dem, der forlader denne kirke. Dette er »det gode skib Zion, lad os blive på det.«¹

Ved en anden lejlighed sagde præsident Young, at han også var bekymret over, at mennesker forvild, når de blev velsignet – når det gik dem godt i livet: »Det er på de rolige vande, når det gode skib Zion sejler i en let brise, og når alt er roligt på dækket, at nogle af brødrene ønsker at tage ud i de små både for at snuppe ... en svømmetur, og nogle drukner, andre flyder væk, og atter andre når tilbage til skibet. Lad os blive på det gode skib, hun vil føre os sikkert i havn. I behøver ikke at bekymre jer.«²

Og sluttelig mindede præsident Young de hellige om dette: »Vi befinder os på det gode skib Zion ... Gud står ved roret, og der bliver han ... Alt er godt, syng halleluja, for Herren er her. Han befaler, fører og viser vej. Hvis folket vil have ubetinget tillid til deres Gud, skal de aldrig svigte deres pagter eller deres Gud, han vil lede os på rette vis.«³

Men hvordan kan vi blive på det gode skib Zion med de udfordringer, vi alle står over for i dag?

Sådan her. Vi er til stadighed nødt til at omvende os ved at øge vores tro på Jesus Kristus og vores trofasthed mod hans evangelium livet igennem – ikke bare én gang, men jævnlige. Alma spurgte: »Og se nu, jeg siger jer, mine brødre [og søstre], hvis I har oplevet en forandring i hjertet, og hvis I har følt lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge, om I også føler således nu?«⁴

Den erfarne flodguide kan sammenlignes med Kirkens apostle, profeter og inspirerede lokale præstedømme- og organisationsledere. De hjælper os til at komme sikkert frem til vores endelige bestemmelsessted.

For nylig talte jeg ved et seminar for nye missionspræsidenter og gav disse ledere dette råd:

»Lad missionærerne rette blikket mod Kirkens ledere ... Vi vil ikke og ... kan ikke lede [jer] på afveje.

Og når I lærer missionærerne at rette blikket mod os, lær dem da aldrig at følge dem, der tror, at de ved mere om, hvordan Kirkens anliggender skal forvaltes end ... vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus gør« gennem de præstedømmeledere, som har nøglerne til at præsidere.

Jeg har i mit virke lagt mærke til, at de, der er faret vild [og] er blevet

forvirret, typisk er dem, der oftest ... har glemt, at når Det Første Præsidentkab og De Tolvs Kvorum taler med én røst, er det Herrens røst på den tid. Herren minder os om dette og siger: »Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme [L&P 1:38].«⁵

Med andre ord forlader de det gode skib Zion – de falder bort, de bliver apostater. Tragisk nok oplever de ofte kortvarige og til sidst langvarige utilsigtede konsekvenser, ikke blot for dem selv, men også for deres familie.

Vore lokale kirkeledere har ligesom de garvede flodguider lært af livets skole, de er blevet oplært og vejledt af apostle og profeter samt andre ledere i Kirken, og vigtigst af alt er, at de er blevet undervist af Herren selv.

Ved en anden lejlighed talte jeg i år til Kirkens unge voksne ved CES-foredraget i maj via satellit. Jeg sagde:

»Jeg har hørt, at nogle mennesker mener, at kirkeledere lever i en »boble«. Det, de glemmer, er, at vi er mænd og kvinder med erfaring, og vi har boet mange steder og arbejdet med mange mennesker med forskellig baggrund. Vores nuværende opgave fører os bogstaveligt talt rundt over hele kloden, hvor vi møder verdens politiske, religiøse og humanitære ledere og erhvervsledere. Selv om vi har besøgt [ledere i] Det Hvide Hus i Washington D.C. og landes ledere [og religiøse ledere] verden over, har vi også besøgt de mest ydmyge [familier og mennesker] på jorden ...

Når I tænker dybere over vores liv og virke, er I højst sandsynlig enige i, at vi ser og oplever verden på en måde, som få andre gør. I vil indse, at vi lever mindre i en »boble« end de fleste mennesker ...

Der er noget ved [kirkeledernes] personlige og fælles visdom, som bør give jer en vis trøst. Vi har oplevet det hele, herunder konsekvenserne af forskellige samfundslove og politiske retninger, skuffelser, tragedier og dødsfald i vores egen familie. Vi er ikke ude af trit med jeres liv.⁶

Foruden regel nummer et, så husk regel nummer to og tre: Hav altid redningsvest på og hold fast med begge hænder. Herrens ord står i skrifterne og profeternes og apostlenes lærdomme. De giver os råd og vejledning, som – når de bliver fulgt – virker som en åndelig redningsvest og hjælper os til at vide, hvordan vi skal holde fast med begge hænder.

Vi er nødt til at blive ligesom Mosijas sønner, der havde »vokset sig stærke i kundskaben om sandheden«. Vi kan blive mænd og kvinder »med en sund forståelse«. Det kan kun ske ved, at vi gransker »skrifterne flittigt, for at [vi kan] kende Guds ord«.⁷

Når vi gransker skrifterne og forudms og nutidige apostle og profeters ord, bør vi fokusere på at studere, efterleve og elske Kristi lære.

Udover at udvikle en vane med personligt skriftstudium må vi være ligesom Mosijas sønner og hengive os »til megen bøn og faste«.⁸

Det lader til, at disse ting, som ikke er så målbare, er af stor betydning. Fokuser på disse enkle ting og undgå at blive ledt bort.

Jeg har kendt mennesker, der ikke blev i båden og ikke holdt fast med begge hænder i svære tider, eller som ikke blev i båden i relativt rolige tider. Jeg har lagt mærke til, at mange af dem har mistet deres fokus på evangeliets centrale sandheder – årsagen til, at de i første omgang tilsluttede sig Kirken, til at de forblev trofaste og aktivt efterlevede evangeliets standarder og velsignede andre med pligtro og hengiven tjeneste, og hvordan Kirken for dem

var »et sted for åndelig næring og udvikling«.⁹

Joseph Smith har forklaret denne centrale sandhed: »De fundamentale principper og grundsætninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus ... »at han døde, blev begravet og opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil.«¹⁰

Hvis vi har vores fokus rettet mod Herren, loves vi en uforlignelig velsignelse: »Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv.«¹¹

Sommetider begynder trofaste sidste dages hellige og oprigtige undersøgere at fokusere på disse »tillæg« i stedet for på de grundlæggende principper. Det vil sige, at Satan frister os, så vi bliver ledt bort fra det gengivne evangeliums enkle og klare budskab. De, der ledes bort på denne måde, lader være med at tage nadveren, fordi de er blevet fokuserede på eller optagede af mindre væsentlige sædvaner eller lærdomme.

Andre fokuserer måske på spørgsmål eller tvivl, som de har. Selvfølgelig kan en trofast discipel have spørgsmål og opleve tvivl. For nylig udtalte Rådet for Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum: »Vi forstår, at Kirkens medlemmer fra tid til anden har spørgsmål om Kirkens læresætninger, historie eller praksis. Det står altid medlemmer frit for at stille sådanne spørgsmål og oprigtigt søge større forståelse.«¹²

Husk, at selv Joseph Smith havde spørgsmål, som førte til genoprettelsen. Han søgte, og ligesom Abraham

fandt han svar på livets vigtigste spørgsmål.

De vigtige spørgsmål handler om det, der betyder mest – vor himmelske Faders plan og Frelserens forsoning. Vores søgen bør lede os til at blive venlige, milde, kærlige, tilgivende, tålmodige og hengivne disciple. Vi må, som Paulus sagde, være villige til at »bær[er] hinandens byrder, således opfylder I Kristi lov«. ¹³

At bære hinandens byrder indebærer at hjælpe, støtte og forstå alle, heriblandt de syge, de svage, de fattige i ånd og legeme, den, der søger, og den foruroligede, og også andre disciple, som er medlemmer – herunder kirkeledere, der er blevet kaldet af Herren til at tjene for en tid.

Søkende, bliv i båden, brug jeres redningsvest og hold fast med begge hænder. Undgå at blive ledt bort! Hvis nogen af jer er faldet ud af båden, vil vi lede efter jer, finde jer, hjælpe jer og hive jer sikkert tilbage på det gode skib Zion, hvor Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus står ved roret og vil lede os på rette vis. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 82-83.
2. Brigham Young, »Discourse«, *Deseret News*, 27. jan. 1858, s. 373.
3. Brigham Young, »Discourse«, *Deseret News*, 18. nov. 1857, s. 291.
4. Alma 5:26.
5. M. Russell Ballard, »Mission Leadership«, tale holdt ved seminar for nye missionspræsidenter, 25. juni 2014, s. 8.
6. M. Russell Ballard, »Vær rolig og vid, at jeg er Gud«, CES-foredrag, 4. maj 2014; lds.org/broadcasts.
7. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Brev fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, 28. juni 2014.
10. Joseph Smith, *Elders' Journal*, juli 1838, s. 44.
11. 2 Ne 31:20.
12. Brev fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, 28. juni 2014.
13. Gal 6:2.

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Gør udøvelsen af tro til din første prioritet

Trods alle de negative udfordringer, livet byder os, må vi tage os tid til aktivt at udøve vores tro.

Da Adam og Eva befandt sig i Edens have, fik de rigeligt af alt det, de havde brug for til deres daglige underhold. De havde hverken vanskeligheder, udfordringer eller lidelser. Eftersom de aldrig havde oplevet svære tider, vidste de ikke, at de kunne være lykkelige. De havde aldrig følt forvirring, så de kunne ikke føle fred.

Med tiden overtrådte Adam og Eva befalingen om ikke at spise af frugten fra træet til kundskab om godt og ondt. Da de gjorde det, befandt de sig ikke længere i en tilstand af uskyldighed. De begyndte at få princippet om modsætninger at føle. De blev udsat for sygdom, der svækkede deres helbred. De begyndte at føle sorg såvel som glæde.

Da Adam og Eva spiste af den forbudne frugt, kom kundskaben om godt og ondt ind i verden. Deres valg gjorde det muligt for os hver især at komme ned på denne jord for at blive prøvet. ¹ Vi er velsignede med handlefrihed, som er vores evne til at træffe beslutninger og gøre, at vi kan holdes ansvarlige for disse beslutninger. Faldet muliggjorde, at vi både kan føle glæde og sorg. Vi er i stand til at forstå fred, fordi vi oplever virvar. ²

Vor Fader i himlen vidste, at det ville ske for os. Det er alt sammen en del af hans fuldkomne plan for lykke. Han beredte en vej ved sin fuldkomne lydige Søn, Jesu Kristi, vor Frelser, liv, så hans forsoning kan overvinde enhver vanskelighed, som vi måtte komme ud for i jordelivet.

Vi lever i svære tider. Jeg behøver ikke at nævne alle kilder til ondt her i verden. Det er unødvendigt at beskrive alle de mulige udfordringer og hjertesorger, som er en del af jordelivet. Vi er alle ganske bekendte med vore egne kampe med fristelser, smerte og sorg.

Vi lærte i det førjordiske liv, at vores formål med at komme her er at blive testet, prøvet og udviklet. ³ Vi vidste, at vi skulle møde modstanderens onder. Sommetider lægger vi måske mere mærke til de negative ting ved jordelivet end de positive. Profeten Lehi har sagt: »For det må nødvendigvis være sådan, at der er en modsætning i alt.« ⁴ Trods alle de negative udfordringer, livet byder os, må vi tage os tid til aktivt at udøve vores tro. En sådan udøvelse byder den positive, trosfyldte kraft ved Jesu Kristi forsoning ind i vores liv.

Vor Fader i himlen har givet os redskaber til at hjælpe os til at komme til Kristus og udøve tro på hans forsoning. Når disse redskaber bliver grundlæggende vaner, er de den nemmeste måde for os at finde fred på i jordelivets udfordringer. Jeg har i dag valgt at tale om fire af disse redskaber. Mens jeg taler, kan du overveje at bedømme din personlige anvendelse af hvert redskab og derpå søge Herrens vejledning til at afgøre, hvordan du kan gøre bedre brug af hvert enkelt af dem.

Bøn

Det første redskab er bøn. Vælg at samtale ofte med din Fader i himlen. Tag dig hver dag tid til at dele dine tanker med ham og fortælle ham om dine følelser. Fortæl ham om alt det, der bekymrer dig. Han er interesseret i de allervigtigste såvel som de mest trivielle facetter af dit liv. Del hele spektret af følelser og oplevelser med ham.

Eftersom vor Fader i himlen respekterer din handlefrihed, vil han aldrig tvinge dig til at bede til sig. Men når du udøver den handlefrihed og inddrager ham i alle dagliglivets aspekter, begynder dit hjerte at fylde med fred, opløftende fred. Denne fred vil få dig til at se dine kampe i evighedens lys. Den vil hjælpe dig til at håndtere disse udfordringer ud fra et evigt perspektiv.

Forældre, beskyt jeres børn ved at udruste dem morgen og aften med kraften i familiebøn. Børn bombarderes hver dag med onderne begær, grådighed, stolthed og en masse anden syndig adfærd. Beskyt jeres børn mod den daglige, verdslige indflydelse ved at styrke dem med de kraftfulde velsignelser, der stammer fra familiebøn. Familiebøn bør være en indiskutabel prioritet i jeres hverdag.

Skriftstudium

Det andet redskab er at studere Guds ord i skrifterne og de levende profeters ord. Vi taler med Gud gennem bøn. Han kommunikerer oftest tilbage til os gennem sit skrevne ord. For at vide, hvordan den guddommelige røst lyder og føles, så læs hans ord, studér skrifterne og grund over dem.⁵ Gør dem til en fast del af din hverdag. Hvis du ønsker, at dine børn genkender, forstår og følger Åndens tilskyndelser, må du studere skrifterne sammen med dem.

Giv ikke efter for Satans løgn om, at du ikke har tid til at studere skrifterne. Vælg at tage dig tid til at studere dem. At tage for sig af Guds ord hver dag er vigtigere end søvn, skole, arbejde, tv-shows, videospil eller de sociale medier. Det kan være, at du må lave om på dine prioriteter for at få tid til et studium af Guds ord. Hvis det er tilfældet, så gør det!

Der er mange profetiske løfter om velsignelserne ved dagligt studium af skrifterne.⁶

Jeg tilslutter mig med dette løfte: Når du hver dag afsætter tid, personligt og sammen med din familie, til at studere Guds ord, vil der herske fred i din tilværelse. Den fred kommer ikke fra verden udenfor. Den kommer i dit hjem, fra din familie og fra dit eget hjerte. Den er en af Åndens gaver. Den vil stråle ud fra dig og påvirke andre i verden omkring dig. Du yder noget meget betydningsfuldt, når du bidrager til mere fred i verden.

Jeg siger ikke, at udfordringerne i dit liv hører op. Husk, at da Adam og Eva var i haven, var de frie for udfordringer, men de var alligevel ude af stand til at føle lykke, glæde og fred.⁷ Udfordringer er en væsentlig del af jordelivet. Ved dagligt, konsekvent skriftstudium finder du fred i virvaret

omkring dig og styrke til at modstå fristelser. Du vil udvikle en stærk tro på Guds nåde og vide, at der vil blive rettet op på alt i Guds egen tid i kraft af Jesu Kristi forsoning.

Familieaften

Mens du arbejder på at styrke din familie og fremelske fred, så husk dette tredje redskab: Ugentlig familieaften. Vær forsigtig med ikke blot at gøre familieaften til en hovsa-aften på en travl dag. Beslut, at din familie mandag aften er hjemme sammen. Lad ikke krav fra arbejde, sport, fritidsaktiviteter, lektier eller noget andet blive vigtigere end den tid, I tilbringer sammen i hjemmet som familie.

Den måde, aftenen struktureres på, er ikke så vigtig som den tid, der investeres. Der bør undervises i evangeliet både formelt og uformelt. Gør det til en meningsfuld oplevelse for hver person i familien. Familieaften er en dyrebar tid, hvor man kan bære vidnesbyrd i trygge omgivelser, lære at

undervise, planlægge, træne organisatoriske færdigheder, styrke familiebånd, udvikle familietraditioner, tale sammen og vigtigst af alt, have en alle tiders tid sammen!

Ved den seneste aprilkonference sagde søster Linda S. Reeves frimodigt: »[Jeg må] vidne om velsignelserne ved dagligt skriftstudium og bøn samt ugentlig familieaften. Det er præcis disse vaner, der er med til at fjerne stress, give vores liv retning og skabe beskyttelse i vores hjem.«⁸ Søster Reeves er en meget klog kvinde. Jeg beder dig indtrængende om at få dit eget vidnesbyrd om disse tre afgørende vaner.

Tempelbesøg

Det fjerde redskab er at besøge templet. Vi ved alle, at der ikke er et mere fredfyldt sted på denne jord end Guds tempel. Hvis du ikke har en tempelanbefaling, så bliv værdig til at få en. Hvis du har en anbefaling, så brug den ofte.⁹ Afsæt en fast tid, hvor

du tager i templet. Lad ikke nogen eller noget forhindre dig i at tage derhen.

Når du er i templet, så lyt til ordnancernes ordlyd, grund over den, bed om den, og søg at forstå dens betydning. Templet er et af de bedste steder til at opnå en forståelse af kraften i Jesu Kristi forsoning. Søg *ham* der. Husk, at der er mange flere velsignelser i vente ved at sørge for at have egne familienavne med til tempelbesøg.

Disse fire redskaber er afgørende vaner for at sikre kraften i Jesu Kristi forsoning i dit liv. Husk, at vor Frelser er Fredsfyrsten. Fred i dette jordiske liv beror på hans sonoffer. Når vi konsekvent beder morgen og aften, dagligt studerer vore skrifter, holder ugentlig familieaften og regelmæssigt tager til templet, reagerer vi aktivt på hans opfordring til at »komme til ham«. Jo mere vi udvikler disse vaner, desto mere opsat bliver Satan på at skade os, men des mindre evner han at gøre det. Ved at anvende disse redskaber udøver vi vores handlefrihed til helt og fuldt at tage imod gaverne ved hans sonoffer.

Jeg siger ikke, at alle livets kampe vil forsvinde, når du gør disse ting. Vi kom netop ned på jorden for at udvikle os gennem prøvelser. Udfordringer hjælper os til at blive mere som vor Fader i himlen, og Jesu Kristi forsoning gør det muligt for os at udholde disse udfordringer.¹⁰ Jeg vidner om, at når vi aktivt kommer til ham, kan vi udholde enhver fristelse, enhver hjertesorg og enhver udfordring, vi møder. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moses 5:11.
2. Se Moses 4-5.
3. Se Abr 3:25.
4. 2 Ne 2:11.
5. Se L&P 18:36; se også v. 34-35.

Cuauhtémoc, Mexico

6. Nogle eksempler er:

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Når vi læser og grunder over skrifterne, oplever vi Åndens søde hvisken til vores sjæl. Vi kan finde svar på vore spørgsmål. Vi lærer om de velsignelser, der kommer ved at holde Guds befalinger. Vi får et sikkert vidnesbyrd om vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, og deres kærlighed til os. Når vi kombinerer skriftstudium med vore bønner, kan vi med vished vide, at Jesu Kristi evangelium er sandt ... Når vi husker bøn og tager os tid til at vende os mod skrifterne, vil vores liv blive velsignet i uendeligt større grad, og vore byrder vil blive gjort lettere« (»Vi er ikke alene«, *Liahona*, nov. 2013, s. 122).

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Jeg kan uden forbehold love jer, at hvis I hver især vil følge denne enkle anvisning, uanset hvor mange gange I allerede har læst Mormons Bog, så vil I have Herrens Ånd i jeres hjem i større målestok. Jeres beslutning om at være lydige mod hans bud vil forstærkes, og I vil få et større vidnesbyrd om, at Guds Søn er en levende virkelighed« (»Et levende og ægte vidnesbyrd«, *Liahona*, aug. 2005, s. 6).

Præsident Howard W. Hunter har sagt: »Familier bliver velsignet meget, når kloge fædre og mødre samler deres børn omkring sig og sammen læser fra skrifterne for derpå åbent at drøfte de smukke historier og tanker, så alle kan forstå dem. Ofte har små børn og unge en forbløffende indsigt i religionens grundlæggende litteratur og stor påskønnelse for den« (»Studium af skrifterne«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 99).

Præsident Ezra Taft Benson har sagt: »Vi bruger ofte en masse kræfter i vore forsøg på at øge aktivitetsniveauet i vore stave. Vi arbejder ihærdigt på at hæve procentdeltagelsen ved nadvermoderne. Vi arbejder på at få en højere procentdel af vore unge mænd til at tage på mission.

Vi bestræber os på at få flere viet i templet. Det er alt sammen rosværdigt og vigtigt for rigets vækst. Men når det enkelte medlem og familier regelmæssigt og konsekvent selv fordyber sig i skrifterne, vil aktiviteten på de andre områder automatisk stige. Vidnesbyrdene vil blive flere og større. Forpligtelser vil blive styrkede. Familierne vil blive stærkere. De personlige åbenbaringer vil tilflyde os« (»Ordets magt«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 83).

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Jeg har opdaget, at når jeg bliver ligegyldig i mit forhold til guddommen, og når det er som om, at intet guddommeligt øre lytter, og ingen guddommelig røst taler, så er jeg lang, langt borte. Hvis jeg fordyber mig i skrifterne, mindskes afstanden og åndeligheden kommer tilbage. Jeg opdager, at jeg får større kærlighed til dem, som jeg bør elske af hele mit hjerte, sind og styrke, og når jeg elsker dem højere, er det lettere for mig at følge deres råd« (*Kirkens prææsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 70).

Præsident Marion G. Romney har sagt: »Jeg er helt overbevist om, at hvis forældre i vore hjem vil læse Mormons Bog regelmæssigt og under bøn, både for sig selv og sammen med deres børn, vil denne storslåede bogs ånd komme til at gennemtrænge vore hjem og alle, som bor der. Ærbødighedens ånd vil øges; gensidig respekt og hensyntagen vil vokse. Modsætningernes ånd vil forsvinde. Forældre vil rådgive deres børn med større kærlighed og visdom. Børnene vil blive mere modtagelige og lytte til deres forældres råd. Retfærdigheden vil øges. Tro, håb og kærlighed – Kristi rene kærlighed, vil fylde vore hjem og vores tilværelse og i kølvandet bringe fred, glæde og lykke« (»Mormons Bog«, *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 115).

Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Når den sande lære forstås, ændres

menneskets indstilling og adfærd. Studiet af evangeliets lærdomme vil forbedre adfærd hurtigere end studiet af adfærd vil forbedre adfærd« (»Frygt ikke«, *Liahona*, maj 2004, s. 79).

Ældste David A. Bednar har sagt: »Hver familiebøn, hver stund med familieskriftstudium og hver familieaften er et penselstrøg på vores sjæls lærred. Ingen enkeltbegivenhed synes at være særlig imponerende eller mindeværdig. Men ligesom de gule, gyldne og brune penselstrøg fuldender hinanden og frembringer et imponerende mesterværk, således kan vores udholdenhed med at gøre tilsyneladende små ting føre til betydningsfulde åndelige resultater« (»Mere flittige og engagerede hjemme«, *Liahona*, nov. 2009, s. 19-20).

7. Se 2 Ne 2:13-20.

8. Linda S. Reeves, »Beskyttelse mod pornografi – et kristuscenteret hjem«, *Liahona*, maj 2014, s. 16-17.

9. Præsident Howard W. Hunter har sagt: »I den ånd opfordrer jeg de sidste dages hellige til at se til Herrens tempel som det store symbol på jeres medlemskab. Det er mit hjertes inderligste ønske, at hvert eneste medlem af Kirken vil være værdigt til at træde ind i templet. Det vil glæde Herren, hvis hvert eneste voksent medlem vil være værdigt – samt have – en gyldig tempelanbefaling. Det vil skal gøre og ikke gøre for at være værdige til en tempelanbefaling er præcis de ting, der vil sikre, at vi selv og vores familie er lykkelige. Lad os være et tempelbesøgende folk. Besøg templet så ofte, som personlige forhold tillader. Hav et billede af templet i jeres hjem, så jeres børn kan se det. Lær dem om formålet med Herrens hus. Lad dem fra deres første år planlægge at tage til templet og at forblive værdige til denne velsignelse« (»Store og dyrebare løfter«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 7).

10. Se 2 Ne 2:2.

Ældste Carlos A. Godoy
De Halvfjerds

Herren har en plan for os!

Hvis vi fortsætter med at leve, som vi gør, går de lovede velsignelser så i opfyldelse?

Sikke et privilegium det er at være en del af dette historiske øjeblik, hvor talere ved generalkonferencen har mulighed for at tale på deres modersmål. Sidste gang jeg talte fra denne talerstol, var jeg bekymret over min accent. Nu er jeg bekymret over farten, når jeg taler portugisisk. Jeg ønsker ikke at tale hurtigere end underteksterne.

Vi har alle oplevet eller kommer til at opleve at skulle træffe store beslutninger i vores liv. Bør jeg forfølge denne karriere eller den her? Skal jeg tage på mission? Er dette den rigtige person at gifte mig med?

Det er situationer med forskellige områder af vores liv, hvor en lille ændring kan have en stor betydning. Som præsident Dieter F. Uchtdorf formulerede det: »Gennem års tjeneste for Herren ... har jeg lært, at forskellen mellem lykke og elendighed hos enkeltpersoner, i ægteskaber samt familier ofte indskrænker sig til en fejl på blot nogle få grader« (»Et spørgsmål om nogle få grader«, *Liahona*, maj 2008, s. 58).

Hvordan kan vi undgå disse små fejlregninger?

Jeg vil bruge en personlig oplevelse til at belyse mit budskab.

I slutningerne af 80'erne udgjorde vores unge familie min hustru, Mônica, to af vores fire børn og mig. Vi boede i São Paulo i Brasilien, jeg arbejdede for et godt firma, jeg var færdig med mine universitetsstudier, og jeg var lige blevet afløst som biskop i den menighed, hvor vi boede. Livet var godt, og alt virkede til at være, som det skulle være – indtil en dag, hvor en gammel ven kom og besøgte os.

Da han skulle til at gå, stillede han et spørgsmål, der rystede min tro. Han

sagde: »Carlos, alt virker til at gå godt for dig, din familie, din karriere og din tjeneste i Kirken, men – « og så kom spørgsmålet, »hvis du fortsætter med at leve, som du gør, vil velsignelserne fra din patriarkalske velsignelse så gå i opfyldelse?«

Jeg havde aldrig tænkt over min patriarkalske velsignelse på den måde. Jeg læser fra tid til anden i den, men aldrig for at kigge efter lovede velsignelser og for at evaluere, hvordan jeg har levet.

Efter hans besøg vendte jeg min opmærksomhed mod min patriarkalske velsignelse og spekulerede på dette: »Hvis vi fortsætter med at leve, som vi gør, går de lovede velsignelser så i opfyldelse?« Efter en del overvejelse fik jeg følelsen af, at nogle ændringer var nødvendige, især i forhold til min uddannelse og karriere.

Det var ikke en beslutning mellem det, der var rigtigt og forkert, men mellem det, der var godt, og det, der var bedre, som ældste Dallin H. Oaks har sagt: »Når vi overvejer forskellige valg, bør vi huske, at det ikke er nok, at noget er godt. Andre valg

er bedre, og nogle er bedst« (»God, bedre, bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 104-105).

Hvordan kan vi sikre os, at vi træffer den bedste beslutning?

Her er nogle principper, som jeg har lært.

Første princip: Vi er nødt til at overveje vore muligheder med slutningen in mente.

Det kan medføre visse risici at træffe beslutninger, der påvirker vores liv og dem, vi elsker, uden at have hele perspektivet af konsekvenserne med. Men hvis vi ser på de mulige konsekvenser ved disse beslutninger fremover, kan vi tydeligere se den bedste vej at gå nu.

Når vi forstår, hvem vi er, hvorfor vi er her, og hvad Herren forventer af os i dette liv, hjælper det os til at få det større perspektiv, vi har brug for.

Vi kan finde eksempler i skrifterne, hvor et større perspektiv gav klarhed i forhold til, hvilken vej man skal gå.

Moses talte med Herren ansigt til ansigt, lærte om frelsesplanen og forstod derfor bedre sin rolle som profet i indsamlingen af Israel.

»Og Gud talte til Moses og sagde: Se, jeg er Herren, Gud den Almægtige ... og ... jeg [vil] vise dig mine hænder værk ...

Og jeg har en gerning til dig, Moses, min søn« (Moses 1:3-4, 6).

Med denne forståelse var Moses i stand til at udholde mange års trængsel i ørkenen for at lede Israel hjem.

Lehi, den store profet i Mormons Bog, havde en drøm, og i sine syn lærte han om sin mission, der gik ud på at lede sin familie til det forjættede land.

»Og det skete, at Herren befalede min far, ja, i en drøm, at han skulle tage sin familie med sig og drage ud i ørkenen ...

Og han forlod sit hus og sit arveland og sit guld og sit sølv og sine kostbarheder« (1 Ne 2:2, 4).

Lehi forblev trofast mod sit syn på trods af vanskeligheder på rejsen og selvom han forlod et behageligt liv i Jerusalem.

Profeten Joseph Smith er endnu et stort eksempel. Gennem mange åbenbaringer, der begyndte med det første syn, var han i stand til at fuldføre sin mission med at genoprette alt (se JS-H 1:1-26).

Og hvad med os? Hvad forventer Herren af os hver især?

Vi behøver ikke at se en engel for at forstå. Vi har skrifterne, templet, levende profeter, vores patriarkalske velsignelse, inspirerede ledere og mest af alt ret til personlig åbenbaring til vore beslutninger.

Andet princip: Vi er nødt til at være beredt til de udfordringer, der kommer.

Den bedste vej i livet er sjældent den nemmeste. Det er ofte det modsatte. Vi kan se på de profeter, jeg lige har nævnt.

Moses, Lehi og Joseph Smith havde ikke de nemmeste rejser på trods af, at deres beslutninger var de rigtige.

Er vi villige til at betale prisen for vore beslutninger? Er vi beredt til at forlade vores komfortzone for at nå et bedre sted?

For at vende tilbage til oplevelsen med min patriarkalske velsignelse kom jeg til den konklusion, at jeg på det tidspunkt skulle videreudanne mig og søge et stipendium til et amerikansk universitet. Hvis jeg blev udvalgt, skulle jeg forlade mit job, sælge alt, hvad vi ejede og bo i USA som studerende i to år.

Prøver som TOEFL og GMAT blev den første udfordring, som skulle overvindes. Det tog tre lange år med forberedelse, mange »nej'er« og nogle »måske'er«, før jeg blev accepteret på et universitet. Jeg kan stadig huske opringningen ved slutningen af det tredje år fra den ansvarlige for stipendier.

Han sagde: »Carlos, jeg har gode og dårlige nyheder. De gode nyheder er, at du er blandt tre finalister i år.« Der var blot én plads dengang. »De dårlige nyheder er, at den ene kandidat er søn af en vigtig person,

den anden er søn af en anden vigtig person, og så er der dig.«

Jeg svarede hurtigt: »Og jeg ... jeg er Guds søn.«

Heldigvis var jordisk ophav ikke en afgørende faktor, og jeg kom ind det år i 1992.

Vi er børn af den Almægtige Gud. Han er vor Fader, han elsker os, og han har en plan for os. Vi er ikke her for at spilde vores tid, blive ældre og dø. Gud ønsker, at vi udvikler os og når vores potentiale.

Jeg citerer præsident Thomas S. Monson: »Enhver af jer, ugift eller gift, uanset alder, har mulighed for at lære og udvikle jer. Forøg jeres kundskab, både intellektuelt og åndeligt, til jeres guddommelige muligheds fulde mål« (»Hjælpeforeningens mægtige styrke«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 99).

Tredje princip: Vi er nødt til at fortælle de mennesker, vi elsker, om dette syn.

Lehi gjorde mere end blot nogle få forsøg på at hjælpe Laman og Lemuel til at forstå vigtigheden af den forandring, de var i gang med at foretage. Det faktum, at de ikke delte deres fars syn, fik dem til at murre over rejsen. Nefi søgte på den anden

side Herren for at se det, som hans far havde set.

»Og det skete, efter at jeg, Nefi, havde hørt alle min fars ord angående det, som han så i et syn ... nærede [jeg] ønske om, at jeg måtte se og høre og kende til dette ved Helligåndens kraft« (1 Ne 10:17).

Med dette syn var Nefi i stand til ikke blot at overvinde rejsens udfordringer, men også til at lede sin familie, da det blev nødvendigt.

Det er meget sandsynligt, at når vi beslutter at gå en bestemt vej, påvirker det de mennesker, som vi elsker, og nogle vil endda sammen med os få del i resultaterne af det valg. Ideelt set burde de være i stand til at se det, vi ser, og have den samme tro. Det er ikke altid muligt, men når det sker, bliver rejsen meget nemmere.

I den personlige oplevelse, jeg har brugt som illustration, havde jeg utvivlsomt brug for min hustrus støtte. Børnene var stadig små og havde ikke meget at skulle sige, men min hustrus støtte var afgørende. Jeg husker, at først havde Mônica og jeg brug for omhyggeligt at drøfte ændringen i vore planer, indtil hun følte sig tryk og også forpligtede sig. Da hun delte mit synspunkt, fik det hende til ikke blot at støtte op om ændringen, men også til at blive en afgørende del af, at det lykkedes.

Jeg ved, at Herren har en plan for os her på jorden. Han kender os. Han ved, hvad der er bedst for os. Selvom det går godt, betyder det ikke, at vi ikke fra tid til anden bør overveje, om det kan gå bedre. Hvis vi fortsætter med at leve, som vi gør, går de lovede velsignelser så i opfyldelse?

Gud lever. Han er vor Fader. Frelseren Jesus Kristus lever, og jeg ved, at vi gennem hans sonoffer kan finde styrke til at overvinde daglige udfordringer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Allan F. Packer
De Halvfjerds

Bogen

Slægtshistorie og tempeltjeneste bør regelmæssigt være en del af vores personlige tilbedelse.

Som 12-årig spejder fik jeg som gave en højt ønsket tilføjelse til mit spejderudstyr. Det var en økse med et kraftigt læderetui! På den næste overnatningstur ankom vi til lejren efter mørkets frembrud, våde og kolde på grund af den dybe sne på stien. Det eneste, jeg kunne tænke på, var at bygge et stort og buldrende bål. Jeg gik straks i gang med at hugge på et nedfaldent træ med min nye økse. Mens jeg huggede, blev jeg lidt frustreret, for den fungerede ikke særlig godt. I min frustration arbejdede jeg mere intenst. Skuffet vendte jeg tilbage til lejren med kun nogle få stykker træ. I lyset af en andens bål fandt jeg ud af, hvad problemet var. Jeg havde

ikke taget etuiet af øksen. Jeg kan dog rapportere, at etuiet var hugget i laser. Moralen: Jeg blev distraheret af andre ting.

I vores arbejde mod ophøjelse må vi arbejde på alle kravene og ikke blive distraheret ved at fokusere på et eller to krav eller andre uvedkommende ting. Det fører til glæde og lykke at søge Guds rige.¹ Vi må om nødvendigt være villige til at *forandre* os. Hyppige, små rettelser er mindre smertefulde og forstyrrende end store kursrettelser.

For ikke så længe siden rejste søster Packer og jeg til flere forskellige lande. Vi forberedte vores pas og andre papirer. Vi fik vaccinationerne,

lægeundersøgelserne, visa og stempler. Da vi ankom, blev vore papirer gennemgået, og da alle krav var opfyldt, fik vi lov til at komme ind i landet.

At være værdig til ophøjelse er som at komme ind i et andet land. Vi må hver især få vores eget åndelige pas. Det er ikke os, der *fastlægger* kravene, men vi må hver især opfylde dem alle. Frelsesplanen indeholder alle de nødvendige læresætninger, love, befalinger og ordinancer, så *alle* kan være værdige til ophøjelse.² Så »hele menneskeheden i kraft af [Jesu] Kristi forsoning kan blive frelst.«³ Kirken hjælper til, men kan ikke gøre det for os. Vi skal stræbe hele vores liv efter at blive værdig til ophøjelse.

Kristus organiserede sin kirke for at hjælpe os. Han har kaldet 15 mænd, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere til at vejlede Kirken og til at undervise folket. Det Første Præsidentskab⁴ og De Tolv Apostles Korum⁵ har samme magt og myndighed,⁶ og seniorapostlen bliver betegnet som Kirkens præsident. De Halvfjerds er kaldet til at hjælpe.⁷ Lederne har ikke fastsat kravene til ophøjelse. Det har Gud! Disse ledere er kaldet til at undervise, udlægge, formane og endda *advare*, så vi bliver på kursen.⁸

Der forklares i Kirkens håndbog: »Kirken fokuserer på guddommeligt fastsatte ansvar i udførelsen af dens formål ved at hjælpe den enkelte og familien med at kvalificere sig til ophøjelse. Disse ansvar omfatter at hjælpe medlemmer med at efterleve Jesu Kristi evangelium, indsamle Israel gennem missionering, udvise omsorg for de fattige og trængende samt at sørge for frelse af de afdøde ved at opføre templer og udføre stedfortrædende ordinancer.«⁹ Disse fire fokusområder og alle andre love, befalinger og ordinancer er påkrævede og ikke

valgfrie. Gennem Jesu Kristi forsoning og ved at gøre hvert af disse tilføjer vi de nødvendige stempler i vores åndelige pas.

Ved denne konference er vi blevet undervist om forandringer, der vil hjælpe os alle til at være bedre forberedt.

Familien er det centrale i frelsesplanen, og det er måske derfor, at den også kaldes »den store plan for lykke«. ¹⁰ Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Det endelige mål med al aktivitet i Kirken er, at en ægtemand og hans hustru og deres børn kan være lykkelige i hjemmet.« ¹¹

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Vores succes som enkeltmedlem og som kirke er stort set afhængig af, hvor trofast vi koncentrerer os om at efterleve evangeliet i hjemmet.« ¹² Tempeltjeneste og slægtsforskning er en del af at efterleve evangeliet i hjemmet. Det bør langt mere være en familieaktivitet end en kirkeaktivitet.

Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum har lagt fornyet vægt på slægtshistorie og tempeltjeneste. ¹³ Jeres reaktion på dette fokus vil øge jeres personlige og familiens glæde og lykke.

I Lære og Pagter kan vi læse: »Se, Herrens store dag er for hånden ... Lad os derfor som kirke og som folk og som sidste dages hellige bringe Herren et offer i retfærdighed; og lad os i hans hellige tempel ... fremlægge en bog, som indeholder sådanne optegnelser om vore døde, som skal være al antagelse værd.« ¹⁴

Denne »bog« bliver udarbejdet ved at bruge navne- og ordinanceoptegnelserne fra Kirkens database FamilyTree.

Jeg tjekker og tilføjer optegnelser til denne database, fordi jeg ønsker, at navnene på alle dem, jeg elsker, er i denne bog. Gør I ikke det?

I Lære og Pagter afsnit 128 står der: »For vi kan ikke blive gjort fuldkomne uden [vore forfædre]; ej heller kan de blive gjort fuldkomne uden os.« ¹⁵

Slægtshistorie er mere end genealogi, regler, navne, datoer og steder. Det er mere end et fokus på fortiden. Slægtshistorie omfatter også nutiden, mens vi skaber vores egen historie. Den omfatter fremtiden, mens vi gennem vore efterkommere skaber den kommende historie. En ung mor, der fx fortæller sin slægts beretninger og viser billeder til sine børn, udfører slægtshistorie.

Slægtshistorie og tempeltjeneste bør regelmæssigt være en del af vores personlige tilbedelse ligesom at tage nadveren, komme til møderne, læse i skrifterne og bede personlige bønner. Vore unges og andres reaktion på de profetiske opfordringer har været inspirerende og viser, at dette værk *kan og bør* udføres af *alle* medlemmer i *alle* aldre.

Ældste Quentin L. Cook har forklaret: »Vi har læren, templer og teknologien.« ¹⁶ Det er nu langt lettere at udføre arbejdet, og det begrænses kun af antallet af medlemmer, der prioriterer det højt. Arbejdet kræver stadig tid og ofre, men *alle* kan gøre det og tilmed relativt lettere end for blot få år siden.

Kirken har for at hjælpe medlemmerne indsamlet optegnelser og tilvejebragt redskaber, så en stor del af arbejdet kan udføres i vores eget hjem eller i kirkebygninger og i templet. Mange forhindringer er blevet fjernet. *Uanset* hvad jeres tidligere opfattelse har været, så er det anderledes nu!

Der er imidlertid en forhindring, som Kirken ikke kan fjerne. Det er en persons tøven med at udføre arbejdet. Det eneste, der kræves, er en beslutning og en beskeden indsats. Det

kræver ikke store mængder tid. En lille smule tid regelmæssigt vil skabe glæde for arbejdet. Træf beslutningen om at tage et skridt, om at lære mere, og bed andre om at hjælpe dig. Det vil de gøre! De navne, du finder og tager med til templet, bliver til optegnelser til »bogen«. ¹⁷

Selv med den dramatiske stigning i medlemsdeltagelse kan vi konstatere, at relativt få medlemmer af Kirken regelmæssigt er involveret i at finde og udføre tempelordinancer for deres slægt. ¹⁸ *«Dette kalder på en ændring af vores prioritering.»* Modstå ikke forandringen, tag imod den med åbne arme! Forandring er en del af den store plan for lykke.

Dette arbejde skal udføres, ikke til gavn for Kirken, men for vore afdøde og for os selv. Vi og vore afdøde forfædre har brug for stemplerne i vores åndelige pas.

»Sammenføjningen« ¹⁹ af vores slægt på tværs af generationer kan kun ske i templerne ved beseglingsordinancer. Trinene er ganske enkle: *«Find blot et navn og tag det med til templet.»* Med tiden bliver I også i stand til at hjælpe andre med at gøre det.

Med få undtagelser kan alle – *alle* – gøre dette!

Der er følbare velsignelser forbundet med dette arbejde. Mange forældre og ledere er bekymrede over den nuværende situation i verden og påvirkningen af familier og unge.

Ældste David A. Bednar har lovet: »Jeg opfordrer Kirkens unge til at lære om og opleve profeten Elias' ånd ... Jeg lover jer, at I vil blive beskyttet mod modstanderens skærpede indflydelse. Når I tager del i og elsker dette hellige værk, vil I blive beskyttet i jeres ungdom og gennem resten af livet.« ²⁰

Brødre og søstre, det er tid til at fjerne etuiet fra vores økse og gå i gang. Vi må ikke ofre vores eller

familiens ophøjelse for mindre vigtige interesser.

Dette er Guds værk, som kan udføres af både medlemmer og ikkemedlemmer, unge og gamle, mænd og kvinder.

Jeg afslutter med at citere det første vers af salmen »Rejs jer, o, mænd af Gud«, idet jeg ændrer et ord:

*Rejs jer, o, Guds [hellige]!
Glem verden, vær ej sene.
Øs af hjerte, sjæl, sind og styrke ud.
Tjen kongernes Konge alene.* ²¹

Jesus Kristus er Kongen! Jeg bærer vidnesbyrd om ham, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Ne 2:22-25; 9:18; Mosi 2:41.
2. Se Guide til Skrifterne, »Førløsningsplanen«; scriptures.lds.org/da.
3. TA 1:3.
4. Se L&P 107:22.
5. Se L&P 107:23.
6. Se L&P 107:24.
7. Se L&P 107:25-26.
8. Se Guide til Skrifterne, »Første Præsidentskab«, »Apostel«, »Halvfjerdsere« på scriptures.lds.org/da.
9. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.2.
10. Alma 42:8.
11. Boyd K. Packer, »Vidnet«, *Liahona*, maj 2014, s. 95.

12. Spencer W. Kimball, »Efterlevelse af evangeliet i hjemmet«, *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 164-165.

13. Se Thomas S. Monson, »Fremskynd værket«, *Liahona*, juni 2014, s. 4-5; Henry B. Eyring, »Løfter om hjerter, der vender sig mod slægten«, *Liahona*, juli 2014, s. 4-5; Russell M. Nelson, »It All Starts with Love«, video, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/it-all-starts-with-love; Russell M. Nelson, »Adding Family: to Family History Work«, video, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/adding-family-to-family-history-work; Russell M. Nelson, »Generationer sammenføjet i kærlighed«, *Liahona*, maj 2010, s. 91-94; Richard G. Scott, »Glæden ved at forløse de døde«, *Liahona*, nov. 2012, s. 93-95; Quentin L. Cook, »Rødder og grene«, *Liahona*, maj 2014, s. 44-48; David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 24-27; Neil L. Andersen, »Et klasseværelse med tro, håb og næstekærlighed«, tale til religionsundervisere i CES, lds.org/broadcasts; Neil L. Andersen, »Find Our Cousins!«, tale på RootsTech Family History Conference, 8. feb. 2014, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

14. L&P 128:24.

15. L&P 128:18.

16. Quentin L. Cook, *Liahona*, maj 2014, s. 47.

17. L&P 128:24.

18. Se Quentin L. Cook, *Liahona*, maj 2014, s. 47.

19. L&P 128:18.

20. David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 26, 27; fremhævelse tilføjet.

21. »Vågn op, o, I Guds mænd«, *Hymns*, nr. 324.

Ældste Hugo E. Martinez
De Halvfjerds

Vores personlige tjenestegerning

Jesu Kristi kærlighed skal være vores vejledning, hvis vi skal være opmærksomme på behovene hos dem, som vi på en eller anden måde kan hjælpe.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi fået muligheden for og velsignelsen ved at kunne tjene. Lige så længe, jeg har været medlem, har jeg tjent på mange måder. Som bror Udine Falabella, far til ældste Enrique R. Falabella, plejede at sige: »Den, som gør noget, er til nytte, den, som ikke gør noget, er til ingen nytte.« Det er ord, som vi må huske i vores sind og hjerte.

Når jeg i mit virke har søgt efter vejledning, har jeg fundet trøst i at huske på, at Frelseren fokuserer på den enkelte og på familien. Hans kærlighed og blide omsorg for den enkelte har lært mig, at han anerkender, hvor værdifuld hver af vor himmelske Faders børn er, og at det er vigtigt for os, at vi sikrer, at hvert individ bliver betjent og styrket gennem Jesu Kristi evangelium.

I skrifterne læser vi:

»Husk, at sjæles værdi er stor i Guds øjne ...

Og dersom I skulle arbejde *alle* jeres dage ... og *kun føre én* sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!«¹

Alle sjæle er af stor værdi for Gud, for vi er hans børn og vi har potentialet til at blive som han er.²

Jesu Kristi kærlighed skal være vores vejledning, hvis vi skal være opmærksomme på behovene hos dem, som vi på en eller anden måde

kan hjælpe. Herren Jesu Kristi lære viser os vejen. Og det er sådan vores personlige tjenestegerning indledes: Ved at se behov og derefter tage vare på dem. Som søster Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident, har sagt: »Iagttag først og tjen så.«³

Præsident Thomas S. Monson er et storslået eksempel på dette princip. I januar i 2005 præsiderede han over et præstedømmelederskabsmøde i Puerto Rico, da han demonstrerede, hvordan Herren og hans tjenere yder personlige tjenestegerninger. Ved afslutningen af et vidunderligt møde begyndte præsident Monson at hilse på alle præstedømmelederne, som var til stede. Pludselig opdagede han, at en af dem så til fra bagerst i salen, helt alene.

Præsident Monson forlod gruppen, gik over til broderen og talte med ham. José R. Zayas fortalte ham med gråd i stemmen, at det var et mirakel, at han var gået hen til ham, og et svar på bønner, som han og hans hustru

Yolanda havde bedt før mødets start. Han fortalte præsident Monson, at hans datter var alvorligt syg, og at han havde et brev med fra sin hustru, som hun ønskede, at han skulle aflevere til præsident Monson. Bror Zayas havde fortalt sin hustru, at det ville være umuligt, da præsident Monson ville have meget travlt. Præsident Monson lyttede til historien og bad om brevet, som han læste for sig selv. Derefter lagde han det i sin jakkelomme og fortalte bror Zayas, at han ville tage sig af deres ønske.

På denne måde blev den familie rørt af Herren, Jesus Kristus, gennem hans tjener. Jeg tror, at Frelserens ord i lignelsen om den barmhjertige samaritaner passer på os: »Gå du hen og gør ligeså.«⁴

Den 21. september 1998 forårsagede tornadoen Georges store skader, da den ramte Puerto Rico. Søster Martinez, vore fem børn og jeg overlevede den store storm og de orkanlignende vinde ved at blive i vores hjem. Men der gik to uger uden rindende vand og strøm.

Da vores forråd af vand slap op, var det svært at skaffe mere. Jeg vil aldrig glemme de brødre, som tjente os ved at tilvejebringe den kostbare væske, ligesom jeg ikke vil glemme den kærlige måde, hvorpå søstrene også tjente os.

Germán Colón kom til vores hus med en stor plastikvanddunk i sin

varevogn. Han fortalte med egne ord, at han gjorde det, fordi »jeg ved, at I har små børn, som har brug for vand«. To dage senere fyldte bror Noel Muñoz og Herminio Gómez tre store vandtanke på en ladvogn. De ankom til vores hus uden varsel og fyldte alle tilgængelige vandflasker med drikkevand og inviterede vore naboer til at fylde deres.

Vore bønner blev besvaret ved deres personlige tjenestegerning. Ansigterne på disse brødre reflekterede den kærlighed, som Jesus Kristus har for os, og deres tjeneste – eller med andre ord, deres personlige tjenestegerninger – tilførte vores liv mere end blot drikkevand. For alle Guds sønner eller døtre er det vigtigt at vide, at folk interesserer sig for deres velbefindende og våger over dem.

Jeg vidner til jer om, at vor himmelske Fader og vor Herre, Jesus Kristus, kender os individuelt og personligt. Af den grund tilvejebringer de det, som vi har brug for, så vi kan nå vores guddommelige potentiale. På vejen placerer de mennesker, der vil hjælpe os. Vi kan i og med, at vi bliver redskaber i deres hænder, tjene og hjælpe dem, som de viser os gennem åbenbaring.

På denne måde kan Herren Jesus Kristus nå alle vor himmelske Faders børn. Den gode hyrde vil indsamle alle sine får. Han vil gøre det én efter én, idet de gør brug af deres moralske

handlefrihed – når de har lyttet til hans tjenere og er blevet betjent af dem. Så vil de genkende hans stemme, og de vil følge ham. Denne personlige tjenestegerning er en vigtig bestanddel i at holde vore dåbspagter.

På samme måde kan det at være et godt eksempel på en Jesu Kristi disciple være vores bedste måde at fortælle andre om evangeliet på. Når vi åbner vores mund og fortæller om Jesu Kristi gengivne evangelium, bliver vi »hans medhjælpere i opgaven med at sørge for næring til fårene på hans mark og lammene i hans fold.«⁵ Vi bliver »de svage og ringe«⁶ »menneskefiskere«.⁷

Vores tjeneste og personlige tjenestegerning er ikke begrænset til dem, der bor på denne jord. Vi kan også udføre arbejde for de døde – for dem, som er i ånderverdenen, og som i jordelivet ikke havde mulighed for at modtage Jesu Kristi evangeliums frelsende ordinancer. Vi kan også skrive dagbog og nedskrive vores slægts historie for derved at vende de levendes hjerte til de levende – og de levendes hjerte til deres forfædre. Det handler alt sammen om at kæde vores familie sammen, generation efter generation, med evige bånd. Når vi gør det, vil vi blive »befrierne ... på Zions bjerg.«⁸

Vi har den særlige mulighed for at blive redskaber i hans hænder.

Det kan vi være i vores ægteskab, i vores familie, med vore venner og for vores næste. Det er vores personlige tjenestegerning som sande Jesu Kristi disciple.

»Og alle folkeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene;

fårene skal han stille ved sin højre side og bukkene ved sin venstre.

Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt.

For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig,

jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig.

Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke?

Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj?

Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?

Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.²

Det er min bøn, at vi må gøre dette. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 18:10, 15; fremhævelse tilføjet.
2. Se Guide til Skrifterne, »Sjæl«, scriptures.lds.org/da.
3. Linda K. Burton, »Iagttag først og tjen så«, *Liahona*, nov. 2012, s. 78.
4. Luk 10:37.
5. Alexander B. Morrison, »Styrk Kristi flok«, *Stjernen*, juli 1992, s. 13.
6. L&P 1:23.
7. Matt 4:19.
8. Obad 1:21.
9. Matt 25:32-40.

Ældste Larry S. Kacher
De Halvfjeds

Tag ikke let på det, der er helligt

*[Undersøg] jeres valg ved at stille jer selv følgende spørgsmål:
»Er mine beslutninger solidt plantet i Jesu Kristi evangeliums fede muld?«*

Brødre og søstre, de beslutninger, vi træffer i dette liv, påvirker i høj grad kursen mod vores evige liv. Der er både synlige og usynlige kræfter, der påvirker vore valg. Det blev tydeligt for mig for omkring fem år siden på en måde, der nær kostede mig dyrt.

Vi rejste sammen med familie og venner i det sydlige Oman. Vi besluttede at slappe af på stranden ved kysten ved Det Indiske Ocean. Kort efter vores ankomst spurgte vores 16-årige datter Nellie, om hun måtte svømme ud til noget, som hun troede var en sandbanke. Idet jeg lagde mærke til det urolige hav, fortalte jeg hende, at jeg ville prøve først, da jeg regnede med, at der kunne være farlige strømme.

Efter jeg havde svømmet et lille stykke, råbte jeg til min hustru og spurgte, om jeg var tæt på sandbanken. Hendes svar var: »Du er kommet langt forbi den.« Uden jeg vidste det, var jeg blevet fanget i en strømhvirvel¹ og blev hurtigt trukket ud mod det åbne hav.

Jeg var ikke sikker på, hvad jeg skulle gøre. Det eneste, jeg kunne

komme i tanke om, var at vende om og svømme tilbage mod land. Det var det helt forkerte at gøre. Jeg følte mig hjælpeløs. Kræfter, der var udenfor min kontrol, trak mig længere ud på havet. Hvad, der gjorde sagen værre, var, at min hustru, der havde stølet på min beslutning, var fulgt efter mig.

Brødre og søstre, jeg troede, at der var stor sandsynlighed for, at jeg ikke ville overleve, og at jeg på grund af min beslutning også ville være skyld i min hustrus død. Efter store anstrengelser, og hvad jeg tror, der var guddommelig indgriben, rørte vore fødder på en eller anden måde sandbunden, og vi var i stand til at gå sikkert tilbage til vore venner og vores datter.

Der er mange strømme i dette jordiske liv – nogle er sikre og andre er ikke. Præsident Spencer W. Kimball belærte om, at der er mægtige kræfter i vores eget liv, der ligner de skjulte strømme i havet.² Disse kræfter er en realitet. Vi bør aldrig ignorere dem.

Lad mig fortælle jer om en anden strøm, en guddommelig strøm, som er blevet en stor velsignelse i mit liv. Jeg er omvendt til Kirken. Før min

omvendelse var mit mål i livet at stå på ski, så derfor flyttede jeg efter high school til Europa for at opfylde den drøm. Efter adskillige måneder med det, der syntes at være et ideelt liv, følte jeg, at jeg skulle rejse videre. På det tidspunkt forstod jeg ikke kilden til den følelse, men jeg valgte at følge den. Jeg endte i Provo i Utah sammen med nogle få gode venner, der ligesom mig var af forskellig tro.

Mens jeg var i Provo, mødte jeg folk, der levede et meget anderledes liv i forhold til mig. Jeg følte mig draget mod dem, selvom jeg ikke vidste hvorfor. I begyndelsen modstod jeg disse følelser, men jeg fandt snart en fred og en trøst, som jeg ikke havde kendt før. Jeg begyndte at favne en anden strøm – en, der førte mig til en forståelse af en kærlig himmelsk Fader og hans Søn Jesus Kristus.

Jeg blev døbt sammen med mine venner i 1972. Denne nye strøm, som jeg valgte at følge, Jesu Kristi evangelium, gav retning og mening i mit liv. Men, det var ikke uden udfordringer. Alt var nyt for mig. Til tider følte jeg mig fortabt og forvirret. Jeg stod overfor spørgsmål og udfordringer fra både venner og familie.

Jeg skulle træffe et valg. Nogle af deres spørgsmål skabte tvivl og usikkerhed. Det var et vigtigt valg. Hvor kunne jeg finde svar? Der var mange, der gerne ville overbevise mig om, at jeg var forkert på den – »strømhvirvler«, der var fast besluttet på at trække mig væk fra den fredelige strøm, der var blevet til en vidunderlig kilde til lykke. Jeg lærte meget tydeligt princippet om, at der er »en modsætning i alt« og vigtigheden af selv at handle og ikke overgive min handlefrihed til andre.³

Jeg spurgte mig selv: »Hvorfor vil jeg vende mig væk fra det, som har givet mig så stor trøst?« Som Herren mindede Oliver Cowdery om: »Gød jeg ikke fred

i dit sind angående sagen?⁴ Min oplevelse lignede den. Derfor vendte jeg mig med endnu større forpligtelse til en kærlig himmelsk Fader, til skrifterne og til betroede venner.

Der var dog stadig mange spørgsmål, som jeg ikke kunne besvare. Hvordan skulle jeg håndtere den usikkerhed, som de skabte? I stedet for at lade dem ødelægge den fred og lykke, der var kommet ind i mit liv, valgte jeg at lægge dem til side for en stund og stole på, at Herren i sin tid ville åbenbare alt. Jeg fandt trøst i hans udtalelse til profeten Joseph: »Se, I er små børn, og I kan ikke bære alt nu; I må vokse i nåde og i kundskab om sandheden.«⁵ Jeg prøvede ikke at fornægte det, som jeg vidste var sandt, ved at følge en ukendt og tvivlsom strøm – en potentiel »strømhvirvel«. Som præsident N. Eldon Tanner sagde, så lærte jeg, »hvor klogere og bedre det er for et menneske at tage imod evangeliets enkle sandheder ... og ved tro acceptere det, som de ... ikke kan forstå.«⁶

Betyder det, at der ikke er plads til ærlig forespørgsel? Spørg den unge dreng, der tyede til en hellig lund og ønskede at vide, hvilken af alle

kirkerne han skulle slutte sig til. Tag Lære og Pagter i jeres hånd og vid, at meget af det, der er blevet åbenbaret i den inspirerede optegnelse, er på grund af en ydmyg søgen efter sandhed. Som Joseph fandt ud af: »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet ... og så vil han få den.«⁷ Ved at stille oprigtige spørgsmål og ved at søge guddommelige svar lærer vi »linje på linje og forskrift på forskrift«,⁸ når vi øger vores kundskab og visdom.

Spørgsmålet er ikke »er der plads til ærlig, oprigtig forespørgsel?«, men i stedet »hvor skal jeg vende mig hen for at finde sandheden, når der kommer spørgsmål?« »Vil jeg være klog nok til at holde fast på det, som jeg ved er sandt på trods af nogle få spørgsmål, jeg har?« Jeg vidner om, at der er en guddommelig kilde – en, der kender alt, enden fra begyndelsen. Alt er nærværende for ham.⁹ Skrifterne vidner om, at han ikke »vandrer ... på krogede stier ... ej heller afviger han fra det, som han har sagt.«¹⁰

På denne jordiske rejse må vi aldrig tro, at vore valg kun påvirker os. For

nylig fik jeg derhjemme besøg af en ung mand. Han havde en dejlig udstråling, men jeg fornemmede, at han ikke var fuldt ud aktiv i Kirken. Han fortalte mig, at han var opdraget i et hjem, der var centreret om Kirken, indtil hans far havde været hans mor utro, hvilket førte til, at de blev skilt og gjorde, at alle hans søskende satte spørgsmålstejn ved Kirken og faldt fra. Mit hjerte var tungt, da jeg talte med denne unge far, der nu påvirket af sin fars valg opdragede disse dyrebare ånder uden velsignelserne i Jesu Kristi evangelium.

En anden mand, jeg kendte, et engang trofast medlem af Kirken, havde spørgsmål vedrørende en bestemt lære. I stedet for at bede vor himmelske Fader om svar valgte han kun at stole på verdslige kilder for vejledning. Hans hjerte vendte sig i den forkerte retning, da han søgte det, der syntes at være anerkendelse fra mennesker. Hans stolthed blev måske tilfredsstillet, i det mindste verdsligt, men han blev afskåret fra himlens kræfter.¹¹ I stedet for at finde sandhed mistede han sit vidnesbyrd og bragte mange fra sin familie med sig.

Disse to mænd blev fanget i usynlige strømhvirvler og bragte mange med sig.

På den anden side så tænker jeg på LaRue og Louise Miller, min hustrus

forældre, der på trods af, at de aldrig har haft mange jordiske ejendele, valgte at undervise deres børn i det gengivne evangeliums rene lære og efterleve det hver eneste dag. Ved at gøre dette har de velsignet deres efterkommere med evangeliets frugter og håbet om evigt liv.

I deres hjem grundlagde de et mønster, hvor præstedømmet blev respekteret, hvor der var en overflod af kærlighed og harmoni, og hvor evangeliets principper ledte deres liv. Louise og LaRue viste side om side, hvad der menes med at leve et liv med Jesus Kristus som forbillede. Deres børn kunne klart se, hvilke af livets strømme der ville medføre fred og lykke. Og de valgte ud fra det. Som præsident Kimball sagde: »Hvis vi ... skaber en stærk, vedvarende strøm, der flyder mod vort mål, der er et retfærdigt liv, så kan vi og vore børn blive båret fremad trods vanskelighedernes skuffelser, fristelser [og] prøvelser.«¹²

Betyder vore valg noget? Påvirker de kun os? Har vi lagt vores kurs fast i det gengivne evangeliums evige strøm?

Fra tid til anden er der et scenarie, der nager mig. Hvad, hvis jeg den septemberdag, hvor jeg slappede af på stranden ved Det Indiske Ocean, havde sagt til min datter Nellie: »Ja, gør det bare. Svøm ud til sandbanken.« Eller hvis hun havde fulgt mit eksempel og

ikke havde været i stand til at svømme tilbage? Hvad hvis jeg skulle have levet mit liv med den viden, at mit eksempel havde resulteret i, at hun blev trukket med ud på havet af en strømhvirvel for aldrig at komme tilbage?

Er de strømme, som vi vælger at følge, vigtige? Betyder vores eksempel noget?

Vor himmelske Fader har velsignet os med Helligåndens guddommelige gave til at hjælpe os med vore valg. Han har lovet os inspiration og åbenbaring, når vi lever værdigt til at modtage det. Jeg opfordrer jer til at drage fordel af denne guddommelige gave og undersøge jeres valg ved at stille jer selv følgende spørgsmål: »Er mine beslutninger solidt plantet i Jesu Kristi evangeliums fede muld?« Jeg opfordrer jeg til at foretage de justeringer, som I har brug for, hvad enten det er store eller små, for at sikre jer og dem, I elsker, velsignelserne fra vor himmelske Faders plan.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Jeg vidner om, at de pagter, vi indgår med ham, er ukrænkelige og hellige. Vi må aldrig tage let på det, der er helligt.¹³ Må vi altid forblive trofaste, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Strømhvirvel: »En hvirvel, der opstår, når strøm eller tidevand møder hinanden«, Dictionary.com.
2. Se Spencer W. Kimball, »Havets strømninger og familiens indflydelse«, *Den danske Stjerne*, juli 1975, s. 2-5, 20.
3. Se 2 Ne 2:11, 16.
4. L&P 6:23.
5. L&P 50:40.
6. N. Eldon Tanner, i Conference Report, okt. 1968, s. 49.
7. Jak 1:5.
8. L&P 98:12.
9. Se Moses 1:6.
10. L&P 3:2.
11. Se L&P 121:35-37.
12. Spencer W. Kimball, *Den danske Stjerne*, juli 1975, s. 3.
13. Se L&P 6:12.

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Kom og se

Jesu Kristi Kirke har altid været og vil altid være en missionerende kirke.

MIT budskab er særligt rettet til dem, der ikke er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg vil tale om et grundlæggende spørgsmål, som mange af jer måske har: »Hvorfor er sidste dages hellige så ivrige efter at fortælle mig, hvad de tror på og efter at invitere mig til at lære mere om deres kirke?»

Jeg beder om, at Herrens Ånd vil hjælpe mig til at kommunikere effektivt og jer til klart at forstå mit svar på dette vigtige spørgsmål.

Et guddommeligt påbud

Jesu Kristi hengivne disciple har altid været og vil altid være tapre missionærer. En missionær er en, der følger Kristus, og som vidner om ham som Forløseren, og forkynder hans evangeliums sandheder.

Jesu Kristi Kirke har altid været og vil altid være en missionerende kirke. De enkelte medlemmer af Frelserens kirke har påtaget sig den højtidelige forpligtelse til at hjælpe med at opfylde det guddommelige påbud, som Herren gav til sine apostle, som der står i Det Nye Testamente:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Matt 28:19-20).

Sidste dages hellige tager dette ansvar om at undervise alle folk i alle lande om Herren Jesus Kristus og hans gengivne evangelium meget alvorligt. Vi tror på, at den samme kirke, der i fordums tid blev grundlagt af Frelseren, er blevet genoprettet på jorden af ham i de sidste dage. Hans evangeliums lære, principper, præstedømmemyndighed, ordinancer og pagter findes i dag i hans kirke.

Når vi inviterer jer til at komme med os i kirke eller til at blive undervist af fuldtidsmissionærene, så prøver vi ikke på at sælge jer et produkt. Som medlemmer af Kirken modtager vi ikke præmier eller bonuspoint i en himmelsk konkurrence. Vi forsøger ikke bare at øge antallet af medlemmer af Kirken. Og allervigtigst, så forsøger vi ikke at tvinge jer til at tro, som vi gør. Vi inviterer jer til at høre de gengivne sandheder i Jesu Kristi evangelium, så I kan studere, overveje, bede og erfare for jer selv, om det, vi fortæller jer om, er sandt.

Nogle af jer vil måske sige: »Men jeg tror allerede på Jesus og efterlever hans belæringer,« eller »jeg er ikke sikker på, at Gud virkelig findes.« Vores invitation til jer er ikke et forsøg på at formindske værdien af jeres religiøse traditioner eller livserfaring. Kom med alt, som I ved er sandt, godt og prisværdigt – og afprøv vores budskab. Ligesom Jesus sagde: »Kom og se« (Joh 1:39) til to af sine disciple, opfordrer vi jer til at komme og se, om Jesu Kristi gengivne evangelium ikke udbygger og beriger det, som I allerede tror er sandt.

Vi føler i sandhed et højtideligt ansvar for at bringe dette budskab ud til ethvert folkeslag, stamme, tungemål og folk. Og det er præcis det, vi gør i dag med en styrke på flere end 88.000 missionærer, der arbejder i over 150 lande over hele verden. Disse enestående mænd og kvinder hjælper medlemmer af vores kirke til at opfylde deres guddommelige udpegede og individuelle ansvar, som vi hver især har for at forkynde Jesu Kristi evigtvarende evangelium (se L&P 68:1).

Mere end en åndelig pligt

Men vores ivrighed efter at forkynde dette budskab er ikke blot et resultat af, at vi føler det er vores åndelige pligt. Vores ønske om at

fortælle om Jesu Kristi gengivne evangelium er snarere en afspejling af, hvor vigtige disse sandheder er for os. Jeg tror, at jeg bedst kan beskrive, hvorfor vi er så ligefremme i vores forsøg på at forklare jer om vores tro, ved at fortælle om en oplevelse, som min hustru og jeg havde for mange år siden sammen med to af vore sønner.

En aften stod Susan og jeg i nærheden af et vindue i vores hjem og så på to af vore små drenge, der legede udenfor. Mens de legede, kom den yngste af de to drenge lettere til skade ved et lille uheld. Vi så med det samme, at han ikke var kommet alvorligt til skade, og vi besluttede, at vi ikke straks ville komme ham til undsætning. Vi ville gerne observere og se, om nogle af vore samtaler i familien om broderkærlighed var sunket ind. Det næste, der skete, var både interessant og lærerigt.

Den ældre bror trøstede og hjalp forsigtigt den yngre bror ind i huset. Susan og jeg havde stillet os i nærheden af køkkenet, så vi kunne se, hvad der skete, og vi var parate til straks at bryde ind, hvis der var risiko for, at

nogen kom yderligere til skade, eller hvis et alvorligt uheld var forestående.

Den ældre bror trak en stol hen til køkkenvasken. Han klatrede op på stolen, hjalp sin bror op på stolen, åbnede for vandet og begyndte at hælde rigeligt med opvaskemiddel på sin lillebrors sårede arm. Han gjorde sit bedste for forsigtigt at vaske snavset væk. Hans lillebrors reaktion på denne procedure kan kun beskrives korrekt ved at bruge et skriftsted fra de hellige skrifter: »Og de skal have grund til at hyle og græde og jamre og skære tænder« (Mosi 16:2). Og den lille dreng hylede!

Efter han var blevet skrubbet, blev armen omhyggeligt tørret med et håndklæde. Til sidst stoppede skrigeriet. Den ældre bror klatrede dernæst op på køkkenbordet, åbnede et skab og fandt en ny tube med salve. Selv om skrammerne på hans lillebror ikke var store eller omfattende, smurte den ældre bror næsten al salven i tuben på hele den skadede arm. Skrigeriet begyndte ikke igen, da lillebroren tydeligvis bedre kunne lide salvens lindrende effekt, end han havde påskønnet opvaskemidlets rensende effekt.

Den ældre bror vendte tilbage til skabet, hvor han havde fundet salven, og fandt en ny kasse med sterile bandager. Han pakkede dem ud og bandt bandager på sin brors arm – fra håndleddet til albuen. Da problemet var løst, og med sæbebobler, salve og emballage ud over hele køkkenet, hoppede de to små drenge ned fra stolen med et stort smil og et glad ansigt.

Det, der dernæst skete, er meget vigtigt. Den skadede bror samlede de resterende bandager sammen, tog den næsten tomme tube med salve og gik udenfor igen. Han fandt hurtigt sine venner og begyndte at smøre salve og lægge bandager på deres arm. Susan og jeg blev begge slået af oprigtigheden, entusiasmen og hastigheden i hans reaktion.

Hvorfor handlede den lille dreng, som han gjorde? Læg mærke til, at han med det samme og intuitivt ønskede at give sine venner det samme, som havde hjulpet ham, da han var såret. Der var ikke behov for at opfordre, udfordre, tilskynde eller anspore den lille dreng til handling. Hans ønske om at hjælpe andre var den

naturlige konsekvens af en personlig oplevelse om stor hjælpsomhed og godgørenhed.

Mange af os reagerer som voksne på præcis samme måde, når vi finder en behandling eller noget medicin, der fjerner smerter, som vi længe har døjet med, eller vi får et råd, der gør os i stand til at møde udfordringer med mod og rådvildhed med tålmodighed. At fortælle andre mennesker om det, som betyder mest for os, eller som har hjulpet os, er slet ikke usædvanligt.

Det er især tydeligt i anliggender med stor, åndelig betydning og konsekvens. For eksempel fortæller en beretning i den bog med hellig skrift, vi kalder Mormons Bog, om en drøm, som en fordums profet og leder ved navn Lehi havde. Det centrale element i Lehis drøm er livets træ – som repræsenterer »Guds kærlighed«, der er »yderst ønskværdig, mere end alt andet« og »glæder sjælen mest« (1 Ne 11:22-23; se også 1 Ne 8:12, 15).

Lehi forklarede:

»Og det skete, at jeg gik hen og spiste af frugten af det, og jeg fandt, at den var yderst sød, mere end alt andet, som jeg nogen sinde før havde smagt. Ja, og jeg så, at frugten af det var hvid og overgik al den hvidhed, som jeg nogen sinde havde set.

Og da jeg spiste af frugten af det, fyldte den min sjæl med overordentlig stor glæde; derfor begyndte jeg at nære ønske om, at min familie også skulle spise af den« (1 Ne 8:11-12; fremhævelse tilføjet).

Den største tilkendegivelse af Guds kærlighed til sine børn er Herren Jesu Kristi jordiske tjenestegerning, hans sonoffer og hans opstandelse. Træets frugt kan ses som et symbol på velsignelserne ved Frelserens forsoning.

Lehis øjeblikkelige reaktion, da han spiste af træets frugt og oplevede stor

glæde, var et stort ønske om at dele det med og tjene sin familie. Da han således vendte sig mod Kristus, vendte han også sin kærlighed og tjeneste mod andre.

En anden vigtig episode i Mormons Bog beskriver, hvad der skete med en mand, der hed Enosh, da hans oprigtige og indtrængende bøn blev hørt og besvaret af Gud.

Han sagde:

»Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min skaber og anrøbt ham i indtrængende bøn og påkaldelse for min egen sjæl; og hele dagen lang anrøbt jeg ham; ja, og da natten kom, oplod jeg stadig min røst, så den nåede himlene.

Og der kom en røst til mig, som sagde: Enosh, dine synder er dig tilgivevet, og du skal blive velsignet

Og jeg, Enosh, vidste, at Gud ikke kunne lyve; derfor blev min skyld fejlet bort.

Og jeg sagde: Herre, hvordan er det sket?

Og han sagde til mig: På grund af din tro på Kristus, som du aldrig før har hørt eller set ... se, din tro har gjort dig ren.

Se, det skete, *da jeg havde hørt disse ord, at jeg begyndte at føle et ønske for mine brødre, nefitternes, velfærd; derfor udøste jeg hele min sjæl til Gud for dem«* (En 1:4-9; fremhævelse tilføjet).

Da Enosh vendte sig mod Herren »med hjertets faste forsæt« (2 Ne 31:13), øgedes samtidig hans bekymring for sin families, venners og bekendtes velfærd.

Den varige lektie, som vi lærer af disse to episoder, er vigtigheden af, at vi selv oplever velsignelserne ved Jesu Kristi forsoning som en forudsætning for en dybfølt og oprigtig tjeneste, der rækker langt udover bare at gøre det automatisk. Ligesom Lehi, Enosh og vores lille dreng i den historie, jeg fortalte, har vi som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige følt den smerte, der er forbundet med

åndelig usikkerhed og synd. Vi har også oplevet den renselse, den fred med samvittigheden, den åndelige heling og fornyelse og den vejledning, der kun kan komme ved at lære og efterleve principperne i Frelserens evangelium.

Jesu Kristi forsoning tilvejebringer den renselse, der er nødvendig for at blive ren, den lindrende salve til at helbrede åndelige sår og fjerne skyld og den beskyttelse, som gør os i stand til at være trofaste i både gode og dårlige tider.

Absolutte sandheder findes

Til jer familiemedlemmer og venner, som ikke er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, har jeg forsøgt at forklare nogle grundlæggende årsager til, at vi missionerer.

Absolutte sandheder findes i en verden, der i stadig stigende grad ringeagter og afviser absolutter. Engang i fremtiden skal »hvert knæ ... bøje sig« og »hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære« (Fil 2:10-11). Jesus Kristus er absolut den evige Faders enbårne Søn. Som medlemmer af hans kirke vidner vi om, at han lever, og at hans kirke er blevet genoprettet i sin fylde i disse sidste dage.

Når vi inviterer jer til at lære om og afprøve vores budskab, er det på grund af den positive effekt, som Jesu Kristi evangelium har haft i vores liv. Nogle gange er vi måske akavede eller lidt for direkte eller endda for vedholdende i vore forsøg. Vores enkle ønske er at fortælle jer om de sandheder, der er af største værdi for os.

Som en af Herrens apostle og med hele min sjæls styrke bærer jeg vidnesbyrd om hans guddommelighed og eksistens. Og jeg inviterer jer til at »kom[me] og se« (Joh 1:39). I Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Præsident Thomas S. Monson

Til vi ses igen

Må vi alle overveje de sandheder, vi har hørt, og må de hjælpe os til at blive endnu mere tapre disciple.

Mine brødre og søstre, vi har oplevet to herlige dage med inspirerede budskaber. Vores hjerte er blevet rørt og vores tro styrket, mens vi har nydt Ånden, der har været til stede ved disse konferencemøder. Når vi nu afslutter, takker vi vor himmelske Fader for de mange velsignelser, han giver os.

Vi er blevet opløftet og inspireret af den smukke musik, der har lydt under møderne. Bønnerne har ført os nærmere himlen.

Må jeg på hele Kirkens vegne udtrykke en stor tak til vore brødre, der er blevet afløst ved denne konference. Vi kommer til at savne dem. Deres bidrag til Herrens værk har været enormt og vil kunne mærkes i generationer.

Må vi nu vende hjem med en beslutning i hjertet om at gøre tingene lidt bedre, end vi har gjort det tidligere. Må vi være lidt venligere og lidt mere betænksomme. Må vi række en hjælpende hånd ud, ikke blot til andre

Linda K. Burton

Hjælpeforeningens hovedpræsident

kirkemedlemmer, men også til dem, der ikke tilhører vores kirke. Må vi vise vores respekt for dem, når vi er sammen med dem.

Der er personer, der hver dag kæmper med udfordringer. Lad os vise dem vores interesse samt give dem en hjælpende hånd. Når vi udviser omsorg for hinanden, vil vi blive velsignet.

Må vi huske de ældre og dem, der ikke kan forlade hjemmet. Må vi afse tid til at besøge dem, så de ved, at de er elsket og værdsat. Må vi følge vores forpligtelse: »Bistå de svage, opløft de nedhængende hænder og styrk de matte knæ.«¹

Må vi som et folk være ærlige og retskafne og altid prøve at gøre det rigtige til alle tider og under alle forhold. Må vi være trofaste Kristi disciple, eksempler på retskaffenhed og derved blive »som himmellys i verden.«²

Mine brødre og søstre, jeg takker jer for jeres bønner for mig. De styrker og opløfter mig, når jeg af hele mit hjerte og styrke stræber efter at gøre Guds vilje og tjene ham og tjene jer.

Når vi tager hjem fra denne konference, nedkalder jeg himlens velsignelser over hver enkelt. Må I, der ikke er hjemme, komme sikkert hjem og finde alt uforstyrret. Må vi alle overveje de sandheder, vi har hørt, og må de hjælpe os til at blive endnu mere tapre disciple, end vi var, da denne konference begyndte.

Indtil vi mødes igen om et halvt år, beder jeg om, at Herrens velsignelser må være med jer, ja, over os alle, og jeg gør det i hans hellige navn, ja, i Jesu Kristi, vor Herres og Frelsers, navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 81:5.
2. Fil 2:15.

Forberedt på en måde, som aldrig havde været kendt

Må vi forberede os til, at vi værdigt kan modtage frelsende ordinancer dråbe for dråbe og helhjertet holde de tilhørende pagter.

Da vores yngste datter kom hjem efter sin første skoledag, spurgte jeg: »Hvordan gik det?«

Hun svarede: »Det gik godt.«

Men da jeg næste morgen vækkede hende, lagde hun armene over kors og sagde bestemt: »Jeg har allerede været i skole!« Jeg havde åbenbart ikke *forberedt* hende på eller forklaret hende, at det ikke var en engangsføreelse at gå i skole, men at det forventedes, at hun gik i skole fem dage om ugen i mange, mange år.

Mens vi tænker over princippet om at være forberedt, så se sammen med mig følgende scene for jer. I sidder i det celestiale værelse i templet og lægger mærke til et antal brude og brudgomme, der ærbødigt vises ind og ud, mens de venter på at blive viet for tid og al evighed. En brud træder ind i det celestiale værelse, hånd i hånd med sin elskede. Hun har en enkel, men smuk tempelkjole på og har et roligt,

fredfyldt og varmt smil på læben. Hun er velsoigneret men tiltrækker sig ikke opmærksomhed. Hun sætter sig, ser sig omkring, og pludselig vælder følelserne ind over hende. Det ser ud som om, at hendes tårer skyldes den ærefrygt og ærbødighed, hun har for både stedet og den hellige ordinance, som venter hende og hendes livs kærlighed. Hendes holdning synes at udstråle: »Hvor er jeg taknemlig for at være i Herrens hus i dag, rede til at begynde en evig rejse med en højtelsket, evig partner.« Hun lader til at være *forberedt* på meget mere end blot en begivenhed.

Vores søde, teenagebarnebarn lagde for nylig en seddel til mig på min hovedpude, hvor der blandt andet stod: »En ting, der slår mig, når jeg træder ind i templet, er den fredfyldte, kærlige ånd, der hersker der ... Menesker kan tage til templet for at få inspiration.«¹ Det har hun ret i. Vi kan

modtage inspiration og åbenbaring i templet – samt kraften til at klare livets modgang. Det, hun lærer om templet, når hun konsekvent medbringer sine egne slægtsnavne for at udføre dåb og bekræftelser i templet, vil forberede hende til at modtage yderligere tempelordinancer, -pagter og -velsignelser, både for hende selv og for dem på den anden side af sløret.

Ældste Russell M. Nelson har sagt: »Efterhånden som templerne forberedes til vore medlemmer, er det nødvendigt, at vore medlemmer forbereder sig til at komme i templet.«²

Når jeg igen læser om hærføreren Moroni i Mormons Bog, bliver jeg mindet om, at en af Moronis største bedrifter var, hvordan han omhyggeligt forberedte nefitterne til at modstå den skræmmende lamanitiske hær. Han forberedte sit folk så godt, at vi læser: »Men se, til [lamaniternes] største forbavselse havde [nefitterne] forberedt sig til dem på en måde, som aldrig havde været kendt.«³

Disse ord, »forberedt ... på en måde, som aldrig havde været kendt«, fangede virkelig min opmærksomhed.

Hvordan kan vi forberede os bedre til templets hellige velsignelser? Herren har sagt: »Og videre, jeg vil give jer et mønster i alt.«⁴ Lad os se på et mønster

i skriften for at hjælpe os til at forberede os godt. Moronis forberedelse på fjendens komme krævede vedvarende og trofast flid, og dette mønster kræver det samme.

Jeg bliver tilsyneladende aldrig træt af den smukke lignelse, som Frelseren fortalte om de fem kloge og de fem tåbelige brudepiger. Selv om denne lignelse henviser til at være beredt til vor Frelsers andet komme, så kan vi også sammenligne den med at være forberedt til tempelvelsignelser, der kan være en åndelig fest for dem, der er velforberedt.

I Matthæus 25 står der:

»Da skal Himmeriget ligne ti brudepiger, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen.

Fem af dem var tåbelige, og fem var kloge ...

De kloge tog både deres lamper med og olie i deres kander.

Da brudgommen lod vente på sig, blev de alle sammen døsig og faldt i søvn.

Men ved midnat lød råbet: Brudgommen kommer, gå ud og mød ham!

Da vågnede alle pigerne og gjorde deres lamper i stand.

Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os noget af jeres olie, for vore lamper går ud.

Men de kloge svarede: Nej, der er ikke nok til både os og jer. Gå hellere hen til købmanden og køb selv.

Men da de var gået hen for at købe, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket.

Siden kom også de andre piger og sagde: Herre, herre, luk os ind!

Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke.«⁵

Jeg tror ikke, at der er nogen, især blandt dem med et omsorgsfuldt hjerte, der ikke har ondt af de tåbelige unge piger. Og nogle af os har lyst til at sige til de andre: »Kan I ikke bare dele, så alle kan være lykkelige?« Men tænk over det. Det er en historie, som Frelseren fortalte, og det er ham, der kalder fem af dem for »kloge« og fem af dem for »tåbelige«.

Når vi overvejer denne lignelse som et mønster for tempelforberedelse, så overvej ordene fra en sidste dages hellig profet, der fortalte, at »den åndelige forberedelses olie kan ikke deles.«⁶ Præsident Spencer W. Kimball har udlagt, hvorfor de fem »kloge« unge piger ikke kunne dele olien i deres lamper med dem, der var »tåbelige«, da han sagde: »Tilstedeværelse ved nadvermøder fjører olie til vore lamper, dråbe efter dråbe i løbet

af årene. Faste, familiebøn, hjemmeundervisning, kontrol af de legemlige lyster, forkyndelse af evangeliet, studium af skrifterne – hver handling i hengivenhed og lydighed er en dråbe, der bliver føjet til vores lager. Gode gerninger, betaling af offerydelse og tiende, kyske tanker og handlinger ... disse bidrager også betydningsfuldt til den olie, hvormed vi kan påfylde vore brugte lamper ved midnatstid.⁷

Kan I se mønsteret med forberedelse – dråbe for dråbe – som kan hjælpe os, når vi tænker over, hvordan vi kan være flittigere i vores forberedelse til at modtage hellige ordinancer for os selv og andre? Hvilke andre små og enkle ting kan vi gøre for at føje dyrebare oliedråber til vores forberedelses lamper?

Vi lærer fra ældste Richard G. Scott, at »personlig værdighed er et afgørende krav for at kunne nyde templets velsignelser ... Værdige karaktertræk smedes bedst af et liv med konsekvente, rette valg, der tager deres udgangspunkt i Mesterens lære.«⁸ Jeg elsker ordet *konsekvent*. At være konsekvent betyder at være stabil, konstant og pålidelig. Hvilken storslået beskrivelse af principet om værdighed!

I Bible Dictionary (i den engelske Bibel) står der: »Kun hjemmet kan sammenlignes med templet, hvad angår hellighed.«⁹ Passer vores hjem til den beskrivelse? En sød ung pige i vores menighed var for nylig hjemme hos os. Da jeg vidste, at hendes bror lige var kommet hjem fra sin mission, spurgte jeg hende, hvordan det var at have ham hjemme igen. Hun sagde, det var alletiders, men ind imellem spurgte han, om der ikke kunne skrues lidt ned for musikken. Hun sagde: »Og det var ikke engang *slem* musik!« Måske ville det være godt for os at tjekke os selv engang imellem og dernæst sikre, at vores hjem er et sted,

hvor vi er rede til at føle Ånden. Når vi gør vores hjem til et sted, hvor Ånden er velkommen, så vil vi være forberedt til at føle os mere »hjemme«, når vi træder ind i Herrens hus.

Når vi forbereder os på at træde værdigt ind i templet og er trofaste mod vore tempelpagter, vil Herren udgyde »en mangfoldighed af velsignelser«¹⁰ over os. Min gode ven Bonnie Oscarson vendte for nylig op og ned på et skriftsted, da hun sagde: »Hvor meget er krævet, bliver der givet endnu mere.«¹¹ Jeg kunne ikke være mere enig! Eftersom vi kommer til templet for at modtage *evige* velsignelser, bør det ikke overraske os, at der kræves en højere standard for at være værdig til disse velsignelser. Igen har ældste Nelson sagt: »Da templerne er Herrens hus, så er det ham, som sætter adgangskravene. Vi træder ind som hans gæster. At have

en tempelanbefaling er et uvurderligt privilegium og et synligt tegn på lydighed over for Gud og hans profeter.«¹²

Sportsudøvere i verdensklasse og doktorstuderende på universitet tilbringer timer, dage, uger, måneder og tilmed år med at forberede sig. Daglige dråber af forberedelse kræves af dem for at blive de bedste. Tilsvarende forventes det, at de, der ønsker at opnå ophøjelse i det celestiale rige, lever op til en højere standard for lydighed, der kommer ved at efterleve lydighedens dyd dag efter dag og dråbe for dråbe.

Når vi konstant og flittigt tilføjer olie, dråbe for dråbe, til vore åndelige lamper ved at gøre små og enkle ting, så kan vore lamper være »i god stand og tændt«¹³ med forbløffende forberedelse. Min søde mand, der er stavspræsident, bemærkede for

nylig, at han næsten altid kan se det, når nogen er beredt og værdig til at komme i templet, for »de lyser lokalet op«, når de kommer for at få en tempelanbefaling.

I indvielsesbønnen for templet i Kirtland bad profeten Joseph Smith Herren om, at »alle mennesker, som træder over dørtærsklen til Herrens hus, må føle din kraft ... at de må vokse op i dig og modtage en fylde af Helligånden ... og blive forberedt til at modtage alt, hvad der er nødvendigt«. ¹⁴

Det er min bøn, at det for os må være meget mere end en engangsforeteelse at tage til templet. Må vi forberede os til, at vi værdigt kan modtage frelsende ordinancer dråbe for dråbe og helhjertet holde de tilhørende pagter. Gør vi det, ved jeg, at vi vil være værdige til at modtage de lovede velsignelser ved en fylde af Helligånden og Herrens kraft i vores hjem og i vores personlige liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Personlig note fra Aydia Kaylie Melo til Linda K. Burton, 31. aug. 2014.
2. Russell M. Nelson, »Bered dig på templets velsignelser«, *Liahona*, okt. 2010, s. 41.
3. Alma 49:8; fremhævelse tilføjet; se også v. 6-7.
4. L&P 52:14.
5. Matt 25:1-2, 4-11; JSO, Matt 25:12 (i Matt 25:12, fodnote *a* i Kirkens bibel på engelsk).
6. Marvin J. Ashton, »A Time of Urgency«, *Ensign*, maj 1974, s. 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 256.
8. Richard G. Scott, »Modtag templets velsignelser«, *Liahona*, juli 1999, s. 29.
9. Bible Dictionary, »Temple«.
10. L&P 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson, »Højere forventninger«, satellittransmission for seminar og institut, 5. aug., 2014; lds.org/broadcasts; se også Luk 12:48; L&P 82:3.
12. Russell M. Nelson, »Personlig forberedelse til templets velsignelser«, *Liahona*, juli 2001, s. 38.
13. L&P 33:17.
14. L&P 109:13.

Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Guds pagtsdøtre

Når Guds døtre fokuserer på templet og på deres hellige pagter, er Gud i stand til at sende velsignelser på personlige og kraftfulde måder.

Kære søstre. Jeg hilser jer med så megen kærlighed. Lige nu, hvor I end er i verden, håber jeg, at I føler Herrens kærlighed til jer hver især, og at Ånden vidner i jeres hjerte om det budskab, som dette smukke kor netop har sunget om. Jeg tilslutter mig deres vidnesbyrd: Jeg ved, at min Forløser lever, og at han elsker os hver især.

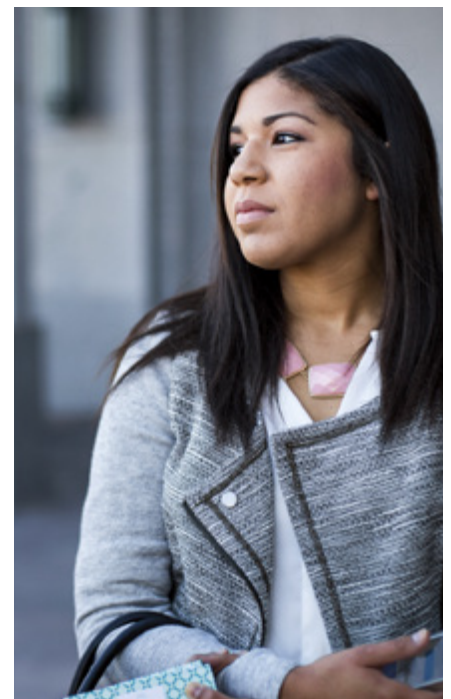
Her til aften samles vi som Guds pagtsdøtre. Vores alder, omstændigheder og personlighed kan ikke adskille os, fordi vi først og fremmest er hans. Vi har indgået en pagt om altid at erindre hans Søn.

Kraften i netop denne pagt blev indprentet i mit hjerte for tre uger siden, da jeg var med til en dåb. Der foran mig sad otte smukke børn ærbødigt forventningsfulde over, at endelig var deres særlige dag kommet. Men da jeg så på deres strålende ansigter, så jeg ikke bare en gruppe børn. I stedet så jeg dem, som jeg tror Herren ville – enkeltvis. Jeg så Emma og Sophia og Ian og Logan og Aden og William og Sophie og Micah. Hver dåbspagt indgås en for en. Hver især var de til stede og klædt i hvidt – parate og vilige med hele deres otteårige hjerte til at indgå deres første pagt med Gud.

Tænk tilbage og prøv at huske jeres egen dåbsdag. Hvad enten I kan

huske mange detaljer eller kun nogle få, så prøv nu at føle betydningen af den pagt, som I hver især indgik. Efter I blev kaldt ved jeres eget navn, blev I nedsænket i vandet og kom frem som Guds datter – en pagtsdatter, en, der var villig til at blive kaldt ved hans Søns navn, og som lovede at følge ham og holde hans befalinger.

Pagter indgået med Gud hjælper os til at vide, hvem vi virkelig er. De knytter os til ham på en meget personlig måde, hvorved vi kan føle, hvor værdifulde vi er for ham og vores

plads i hans rige. På en måde, vi ikke til fulde kan forstå, er vi hver især kendt og elsket af ham. Tænk på det – hver af os har en plads i hans hjerte. Hans ønske er, at vi vil vælge den vej, der bringer os hjem til ham.

Hvor essentiel og betydningsfuld dåbspagten end er, så er det kun begyndelsen – porten, der leder os hen til vejen til evigt liv. Forude på vores rejse ligger tempelpagter, der skal indgås, og præstedømmeordinancer, der skal modtages. Som ældste David A. Bednar minder os om: »Når vi går i dåbens vande, ser vi hen mod templet.«¹

Det er ikke kun ved at indgå pagter, men også ved trofast at holde disse pagter, at vi er beredte til at modtage evigt liv. Det er vores håb, vores mål og vores glæde.

Jeg var øjenvidne til pagternes kraft, når jeg så mine retskafne forældre, som elskede og efterlevede evangeliet. Hos min søde mor var jeg så privilegeret tydeligt at se en

af Guds pagtsdøtres daglige beslutninger. Selv som pige afspejlede hendes valg hendes prioriteter og viste, at hun var Jesu Kristi sande discipel. Jeg har set den fred, den kraft og den beskyttelse, der kom ind i hendes liv, da hun indgik og holdt hellige pagter på sin rejse. Hendes liv på denne jord afspejlede hendes kærlighed til Frelseren og hendes ønske om at følge ham. Hvor jeg dog ønsker at følge hendes eksempel.

Mine forældres fælles liv havde en usædvanlig begyndelse. Det var i 1936. De datede seriøst og planlagde at gifte sig, da min far modtog et brev, der indbød ham til at tjene som fuldtidsmissionær i Sydafrika. I brevet stod der, at hvis han var værdig og villig til at tjene, skulle han kontakte sin biskop. I kan nok se, at processen med at blive kaldet som missionær var meget anderledes dengang! Far viste brevet til sin kæreste Helen, og de var helt enige om, at han skulle tage afsted.

I to uger, inden han tog afsted, mødtes mor og far hver dag og spiste frokost i Memory Grove i nærheden af Salt Lake Citys bymidte. Under en af deres frokoster fortalte mor, der havde søgt vejledning gennem faste og bøn, sin kære Claron, at hvis han stadig ønskede det, så ville hun gifte sig med ham, før han tog afsted. I Kirkens første tid blev mænd nogle gange kaldet til at tage på mission og efterlod hustru og børn derhjemme. Sådan var det med min mor og far. De besluttede med godkendelse fra hans præstedømmeledere at blive gift, før han tog afsted på mission.

Min mor modtog sin begavelse i templet i Salt Lake City, og de blev derefter viet for tid og al evighed af ældste David O. McKay. De begyndte under beskedne forhold. Der blev ikke taget billeder, der var ingen smuk brudekjole, ingen blomster og ingen reception til at fejre begivenheden. Deres klare fokus var på templet og deres pagter. For dem betød pagterne

Las Piñas, Filippinerne

alt. Efter kun seks dages ægteskab og med et tårevædet farvel rejste min far til Sydafrika.

Men deres ægteskab var mere end blot den dybe kærlighed, de følte for hinanden. De elskede også Herren og havde et ønske om at tjene ham. De hellige tempelpagter, de havde indgået, gav dem styrke og kraft til at komme igennem de to år, hvor de var adskilt. De havde et evigt perspektiv på livets formål og på de lovede velsignelser, der kommer til dem, der er trofaste mod deres pagter. Alle disse velsignelser overgik deres kortvarige ofre og adskillelse.

Selvom det sandelig ikke var en nem måde at påbegynde livet som ægtefolk, så viste det sig, at det var en ideel måde at lægge grundlaget for en evig familie på. Efterhånden, som vi børn kom til, så vidste vi, hvad der betød mest for vores forældre. Det var deres kærlighed til Herren og deres urokkelige forpligtelse til at holde de pagter, som de havde indgået. Selvom begge mine forældre er gået bort, velsigner deres eksempel på retfærdighed stadig vores familie.

Deres eksempel afspejles i søster Linda K. Burtons ord: »Den bedste måde at styrke et hjem, nuværende eller kommende, er ved at holde ... pagter.«²

Deres trængsler og prøvelser var ikke ovre. Tre år efter, at far var vendt hjem fra sin mission, rasede anden

verdenskrig, og ligesom så mange andre meldte han sig til flåden. Han var væk i yderligere fire år, mens han tjente i flåden på slagskibe i Stillehavet.

Det var en svær tid for mine forældre atter at være adskilt. Men for min mor blev disse dage med ensomhed, bekymring og usikkerhed også præget af Åndens hvirvel, der talte om evige løfter, om trøst og fred midt i stormen.

På trods af min mors udfordringer levede hun et rigt liv fyldt med glæde, lykke, kærlighed og tjeneste. Hendes kærlighed til Frelseren afspejlede sig i, hvordan hun levede sit liv. Hun havde en forbløffende forbindelse til himlen og en gave og en evne til at elske og velsigne alle i sin nærhed. Hendes tro på Gud og hendes håb om hans løfter kan ses i præsident Thomas S. Monsons ord om templet, da han sagde: »Intet offer er for stort, ingen pris for høj, ingen indsats for besværlig for at modtage disse velsignelser.«³

Min mor blev hele sit liv styrket af sin kærlighed til Herren og af de pagter, som hun trofast indgik og holdt.

Der er ingen tvivl om, at detaljerne i jeres historie vil være anderledes end hendes. Men principper fra hendes liv kan anvendes af os alle. Når Guds døtre fokuserer på templet og på deres hellige pagter, er Gud i stand til at sende velsignelser på personlige og kraftfulde måder. Ligesom min mors eksempel påvirkede mig, vil jeres valg

om at tro og holde pagter efterlade en rig arv af tro til dem, som kommer efter jer. Så kære søstre, hvordan kan vi få adgang til tempelpagternes kraft og velsignelser? Hvad kan vi gøre nu for at forberede os på disse velsignelser?

Når jeg er rejst rundt, har jeg opdaget, at der er søstre i alle aldre, under alle forhold, hvis liv besvarer disse spørgsmål.

Jeg mødte Mary kort tid efter hendes otteårs fødselsdag. Ligesom så mange andre er hun begejstret for at udføre slægtshistorie og har indsendt over 1.000 navne til templet. Mary forbereder sig nu på velsignelsen ved at komme i templet, når hun fylder 12 år.

Brianna er 13 og elsker at udføre slægtsforskning og tempeltjeneste. Hun har taget imod ældste Neil L. Andersens tempeludfordring.⁴ Hun har forberedt hundredvis af navne og har foruden sig selv inddraget sin familie og venner i at udføre dåbene. Brianas hjerte vender sig ikke kun mod sin jordiske far i dette hellige værk, men også mod hendes himmelske Fader.

Selvom Anfissa er en travl ung voksen, der arbejder og går på universitetet, afsætter hun stadig tid hver uge til at tage i templet. Hun søger åbenbaring og finder fred, når hun tjener i Herrens hus.

Katya er en kær søster i Ukraine, der har en stor kærlighed til templet. Før templet i Kijev blev bygget, ydede hun og andre i hendes gren ofre for at rejse i 36 timer med bus for en gang om året at komme til templet i Tyskland. Disse hengivne hellige bad, studerede skrifterne, sang salmer og talte om evangeliet på deres rejse. Katya fortalte mig: »Når vi endelig ankom til templet, var vi beredte til at modtage det, som Herren havde at give til os.«

Hvis vi skal modtage alle de velsignelser, som Gud så gavmildt tilbyder, så skal vores jordiske vej føre til templet. Templer er et udtryk for Guds kærlighed. Han indbyder os alle til at komme, lære af ham, føle hans kærlighed og modtage de præstedømmeordinancer, der er nødvendige for evigt liv sammen med ham. Hver pagt indgås en for en. Enhver mægtig forandring i hjertet betyder noget for Herren. Og det vil gøre hele forskellen for jer. For når vi tager til hans hellige hus, kan vi blive »udrustet med [hans] kraft ... [hans] navn ... på [os] og [hans] herlighed ... omkring [os] og [hans] engle [til at] passe på [os]«. ⁵

Jeg bærer jer mit sikre vidnesbyrd om, at vor kærlige Fader i himlen lever. Det er gennem hans elskede Søn, Jesus Kristus, at hvert håb, hvert løfte og hver velsignelse i templet bliver opfyldt. Må vi have tro på at stole på ham og hans pagter. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. David A. Bednar, »Ærefuldt have ry og anseelse«, *Liahona*, maj 2009, s. 98.
2. Linda K. Burton, »Søges: Hænder og hjerter til at fremskynde værket«, *Liahona*, maj 2014, s. 123.
3. Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 92.
4. Se templechallenge.lds.org.
5. L&P 109:22.

Neill F. Marriott

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Giv jeres lys videre

Vi må stå fast i vores tro og opløfte vores røst for at erklære den sande lære.

I dag vil jeg gerne se på de to vigtige forpligtelser, vi har: For det første hele tiden at fylde vores liv med mere af evangeliets lys og sandhed, og for det andet at give det lys og den sandhed videre til andre.

Ved I, hvor betydningsfulde I er? Hver eneste af jer – lige nu – er værdifuld og afgørende i vor himmelske Faders frelsesplan. Vi har et værk at udføre. Vi kender det gengivne evangeliums sandhed. Er vi rede til at forsvare den sandhed? Vi må efterleve det. Vi må give det videre. Vi må stå fast i vores tro og opløfte vores røst for at erklære den sande lære.

I *Liahona* for september 2014 skriver ældste M. Russell Ballard: »Vi har brug for mere af kvinders særlige og indflydelsesrige røst og tro. Vi har

brug for, at de lærer læren og forstår, hvad vi tror på, således at de kan bære deres vidnesbyrd om sandheden af alt.«¹

Søstre, I styrker min tro på Jesus Kristus. Jeg har set jeres eksempel, hørt jeres vidnesbyrd og mærket jeres tro fra Brasilien til Botswana! I påvirker folk omkring jer, hvor I end færdes. Mennesker omkring jer kan mærke det – fra jeres familie til kontakterne i jeres mobiltelefon og fra jeres venner på de sociale medier til dem, der sidder ved siden af jer her i dag. Jeg er enig i det, søster Harriet Uchtdorf skrev: »I ... er et levende og begejstret fyrtårn i en stadig mørkere verden, når I gennem jeres levevis viser, at evangeliet er et glædeligt budskab.«²

åndeligt belærende øjeblik så jeg en stolt kvinde, der gjorde tingene på sin måde, ikke nødvendigvis på Herrens måde, og som selv tog æren for enhver såkaldt bedrift. Jeg vidste, at det var mig selv, jeg så. Jeg råbte i mit hjerte til min himmelske Fader og sagde: »Jeg vil ikke være som denne kvinde, men hvordan forandrer jeg mig?»

Ved åbenbarelsens rene ånd i templet blev jeg belært om mit absolutte behov for en Forløser. Jeg vendte mig i mine tanker straks mod min Frelser Jesus Kristus og mærkede min kval smelte væk og et stort håb spire frem i mit hjerte. Han var mit eneste håb, og jeg higede efter kun at holde fast ved ham. Det stod klart for mig, at en selvoptaget, naturlig kvinde »er en fjende af Gud«⁷ og af mennesker i hendes omgangskreds. Den dag i templet lærte jeg, at min stolte natur kun kunne forandres i kraft af Jesu Kristi forsoning, og at kun den kunne sætte mig i stand til at gøre godt. Jeg følte meget stærkt hans kærlighed, og jeg vidste, at han ville belære mig gennem Ånden og forandre mig, hvis jeg gav ham mit hjerte uden forbehold.

Jeg kæmper stadig med mine svagheder, men jeg stoler på forsoningens guddommelige hjælp. Denne rene belæring kom, fordi jeg gik ind i det hellige tempel for at søge hjælp og svar. Jeg gik tynget ind i templet, og jeg gik derfra med en viden om, at jeg har en almægtig Frelser. Jeg følte mig lettere og glad, fordi jeg havde modtaget af hans lys og havde accepteret hans plan for mig.

Templerne rundt om i verden har deres eget helt særlige udseende og ydre design, men inden i findes der i alle det samme evige lys, formål og sandhed. I 1 Korintherbrev 3:16 står der: »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?» Vi er som Guds døtre også blevet placeret rundt

Præsident Thomas S. Monson har påpeget: »Hvis man ønsker at give lys til andre, skal man selv stråle.«³ Hvordan kan vi få dette sandhedens lys til at blive ved med at stråle i os? Nogle gange føler jeg mig som en svag lyspære. Hvordan kan vi lyse kraftigere?

I skriften står der: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys.«⁴ Vi må forblive i Gud, som skriften siger. Vi må ty til lysets kilde – til vor himmelske Fader og Jesus Kristus og skrifterne. Vi kan også tage til templet, eftersom vi ved, at alt inden for dets vægge peger hen mod Kristus og hans storslåede sonoffer.

Tænk på den virkning, templer har på deres omgivelser. De forskønner bykerner, de stråler fra øjnefaldende bakker. Hvorfor forskønner og stråler de? Fordi, som der står i skriften, »sandhed skinner«,⁵ og i templer findes sandhed og et evigt formål, ligesom hos jer.

I 1877 sagde præsident George Q. Cannon: »Et tempel ... vil mindske Satans magt på jorden.«⁶ Jeg tror, at hvor som helst et tempel opføres på jorden, fortrænger det mørket. Tempels formål er at tjene menneskeheden og give alle vor himmelske Faders børn muligheden for at komme tilbage og bo hos ham. Er formålet med os ikke det samme som disse indviede bygninger, disse Herrens huse? At tjene andre og hjælpe dem til at fortrænge mørket og vende tilbage til vor himmelske Faders lys?

Hellig tempeltjeneste øger vores tro på Kristus, så vi bedre kan påvirke andres tro. Ved hjælp af templets nærende ånd kan vi lære virkeligheden af, kraften i og håbet ved Frelserens forsoning i vores eget liv.

For nogle år siden stod vores familie over for en stor udfordring. Jeg tog til templet, og der bad jeg inderligt om hjælp. Der fik jeg et øjebliks sandhed. Jeg fik et klart indtryk af mine svagheder, og jeg blev chokeret. I det

om i verden ligesom templerne, og vi har hver især vores eget helt særlige udseende og ydre, ligesom templerne. Vi har også et åndeligt lys i os ligesom templerne. Dette åndelige lys er en afspejling af Frelserens lys. Andre bliver tiltrukket af dets klarhed.

Vi har vore roller på jorden – fra datter, mor, leder og lærer til søster, lønmodtager, hustru og meget mere. De er hver især indflydelsesrige. Hver rolle får moralsk kraft, når vi i vores livsførelse afspejler evangeliets sandheder og tempelpagterne.

Ældste D. Todd Christofferson har sagt: »I alle tilfælde kan en mor udøve en indflydelse, der er uden sidestykke sammenlignet med nogen anden person i noget andet forhold.«⁸

Da vore børn var små, følte jeg mig som en medkaptajn sammen med min mand David på et skib, og jeg forestillede mig vore 11 børn som en flotille af små både, der bevægede sig rundt omkring os i havnen, klar til at sætte ud på verdenshavet. David og jeg følte et behov for dagligt at konsultere Herrens kompas, så vi kunne sejle i den bedste retning med vores lille flåde.

Mine dage var fyldt med dagligdags gøremål som at lægge vasketøj sammen, læse børnebøger og lave aftensmad. Nogle gange kan vi i den havn, som vores hjem udgør, ikke se, at store ting bliver udrettet ved de enkle, konsekvente handlinger – herunder familiebøn, skriftstudium og familieaften. Men jeg vidner om, at lige netop disse handlinger har en evig betydning. Der opstår stor glæde, når disse små både – vore børn – udvikler sig til mægtige, søfarende fartøjer fyldt med evangeliets lys, rede til at indtræde »i Guds tjeneste.«⁹ Vore små handlinger i tro og tjeneste er den måde, hvorpå de fleste af os kan fortsætte i Gud og til sidst tilføre evigt lys og herlighed til vores familie, vore

venner og vore kolleger. I påvirker virkelig folk omkring jer!

Tænk på den påvirkning, som troen hos en pige i primaryalderen kan have på hendes familie. Vores datters tro velsignede vores familie, da vores lille søn blev væk i en forlystelsespark. Familien styrtede rundt som afsindige og ledte efter ham. Til sidst rykkede vores 10-årige datter mig i armen og sagde: »Mor, skal vi ikke bede?« Hun havde ret! Familien samledes midt blandt mængden af tilskuere og bad om at måtte finde vores barn. Vi fandt ham. Til alle primarypiger siger jeg: »Bliv nu ved med at huske jeres forældre på at bede!«

I sommer havde jeg det privilegium at være på en lejr med 900 unge piger i Alaska. De påvirkede mig dybt. De kom åndeligt forberedte til lejren, havde læst Mormons Bog og lært »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«

udenad. På lejrens tredje aften stod alle 900 unge piger og citerede sammen hele erklæringen ord for ord.

Ånden fyldte den enorme sal, og jeg længtes efter at kunne være med. Men det kunne jeg ikke. Jeg havde ikke betalt prisen for at lære den udenad.

Jeg er nu begyndt på at lære teksten i »Den levende Kristus«, ligesom disse søstre har gjort, og takket være deres indflydelse nyder jeg i større mål godt af nadverpagten om altid at erindre Frelseren, når jeg om og om igen gentager apostlenes vidnesbyrd om Kristus. Nadveren får en dybere betydning for mig.

Mit håb er i år at give Frelseren den julegave at kunne »Den levende Kristus« udenad og gemme den i hjertet til den 24. december. Jeg håber, jeg kan øve en god indflydelse – som søstre i Alaska gjorde det på mig.

Kan I se jer selv i følgende ordlyd i denne erklæring, i »Den levende Kristus«? »Han opfordrede alle til at følge sit eksempel. Han vandrede ad Palæstinas veje, hvor han helbredte de syge, gjorde de blinde seende og opvakte de døde.«¹⁰

Vi søstre i Kirken går ikke på Palæstinas veje og helbreder de syge, men vi kan bede for og anvende forsoningens helende kærlighed på et slidt og anstrengt forhold.

Selv om vi ikke får de blinde til at se på Frelserens vis, kan vi vidne om frelsesplanen til de åndeligt blinde. Vi kan åbne deres øjne, så de forstår nødvendigheden af præstedømmets kraft i evige pagter.

Vi kan ikke oprejse de døde, som Frelseren gjorde, men vi kan velsigne de døde ved at finde deres navne til tempelordinancer. Så kan vi virkelig oprejse dem fra deres åndelige fængsel og tilbyde dem vejen til evigt liv.

Jeg vidner om, at vi har en levende Frelser, Jesus Kristus, og vi vil med hans kraft og lys blive i stand til at fortrænge verdens mørke, give udtryk for den sandhed, vi kender, og påvirke andre til at komme til ham. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. M. Russell Ballard, »Mænd og kvinder og præstedømmets kraft«, *Liahona*, sep. 2014, s. 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share*, Deseret Book Company, 2014, s. 41; benyttet med tilladelse.
3. Thomas S. Monson, »Jeg var blind, og nu kan jeg se«, *Liahona*, juli 1999, s. 69.
4. L&P 50:24.
5. L&P 88:7.
6. George Q. Cannon, i *Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel*, hæfte, 2002, s. 36.
7. Mosi 3:19.
8. D. Todd Christofferson, »Kvindens moralske styrke«, *Liahona*, nov. 2013, s. 30.
9. L&P 4:2.
10. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Efterlev evangeliet med glæde

Stol på Jesu Kristi frelsende kraft. Hold hans love og befalinger. Med andre ord – efterlev evangeliet med glæde.

Mine elskede søstre, mine kære venner og velsignede Jesu Kristi disciple, jeg føler mig bæret over at have mulighed for at være sammen med jer, nu hvor vi indleder endnu en generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I den kommende uge skal Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle mødes med alle generalautoriteterne og hovedorganisationslederne, og resten af møderne ved vores verdensomspændende generalkonference afholdes næste lørdag og søndag. Jeg er yderst taknemlig for, at præsident Thomas S. Monson, Guds profet i vore dage, har bedt mig om at repræsentere Det Første Præsidentskab, når jeg taler til Kirkens søstre.

Da jeg tænkte over, hvad jeg skulle sige, vandrede mine tanker tilbage til de kvinder, der har formet mit liv og hjulpet mig gennem jordelivets udfordringer. Jeg er taknemlig for min bedstemor, der for årtier siden besluttede at tage sin familie med til mormonernes nadvermøde. Jeg er taknemlig for søster Ewig, en ældre enlig tysk dame, hvis navn oversat til dansk betyder »søster Ewig«. Det var hende, der kom med denne modige

og vidunderlige invitation til min bedstemor. Jeg er yderst taknemlig for min mor, der ledte fire børn gennem anden verdenskrigs virvar. Jeg tænker også på min datter, mine børns døtre og fremtidige generationer af trofaste kvinder, der en dag vil komme.

Og jeg er selvfølgelig evigt taknemlig for min hustru, Harriet, der fortryllede mig som teenager, bar de tungeste byrder i vores families tidlige år som mor, står ved min side, og som elsker og forguder vore børn, børnebørn og oldebørn. Hun har været styrken i vores hjem i både gode og dårlige tider. Hun spreder solskin hos alle dem, der kender hende.

Sluttelig er jeg meget taknemlig for alle jer, millioner af trofaste søstre verden over i alle aldre, der gør så meget for at opbygge Guds rige. Jeg er taknemlig for jer for de utallige måder, hvorpå I inspirerer, nærer og velsigner mennesker omkring jer.

Guds døtre

Jeg er glad for at være blandt så mange af Guds døtre. Når vi synger sangen »Jeg er Guds kære barn«, trænger ordene dybt ind i vores hjerte. Når vi tænker over denne sandhed

– at vi er børn af himmelske forældre¹ – fyldes vi med en følelse af forståelse af vores herkomst, formål og bestemmelse.

Det er godt at huske, at I altid er et barn af Gud. Denne viden vil bære jer gennem de vanskeligste tider i jeres tilværelse og inspirere jer til at udføre forunderlige ting. Det er dog også vigtigt at huske, at det at være datter af evige forældre ikke er en udmærkelse, som I har gjort jer fortjent til og ej heller nogensinde vil miste. I vil altid og for evigt vedblive at være Guds datter. Jeres himmelske Fader har høje forventninger til jer, men jeres guddommelige oprindelse *alene* garanterer jer ikke en guddommelig arv. Gud sendte jer hertil for at forberede jer til en fremtid, der er mere storslået, end I overhovedet kan forestille jer.

Guds lovede velsignelser til de trofaste er herlige og inspirerende. Blandt dem er »troner, riger, fyrstendømmer og magter, herredømmer, alle højder og dybder.«² Og det kræver mere end en åndelig fødselsattest eller et »medlemskort som Guds barn« at gøre sig værdig til disse ubegribelige velsignelser.

Men hvordan opnår vi dem?

Frelseren har besvaret dette spørgsmål i vor tid:

»Medmindre I efterlever min lov, kan I ikke opnå denne herlighed.

For snæver er den port, og trang er den vej, som fører til ophøjelse ...

Antag I derfor min lov.«³

Derfor taler vi om at gå på discipulens vej.

Vi taler om lydighed mod Guds befalinger.

Vi taler om at efterleve evangeliet med glæde af hele vores hjerte, kraft, sind og sjæl.

Gud ved noget, vi ikke ved

Og alligevel føles lydighed mod Guds befalinger for nogle af os ikke altid særlig glædeligt. Lad os se det i øjnene: Der er nogle, der ser vanskeligere eller mindre tiltalende ud – befalinger, som vi betragter med samme begejstring som et barn, der sidder foran en tallerken med sunde, men afskyede grøntsager. Vi bider tænderne sammen og tvinger os selv til at acceptere det, så vi kan gå videre til mere ønskværdige aktiviteter.

På sådanne tidspunkter spørger vi måske os selv: »Behøver vi virkelig at adlyde *alle* Guds befalinger?«

Mit svar på dette spørgsmål er enkelt:

Jeg tror, at Gud ved noget, vi ikke ved – noget, som overgår vores fatteevne! Vor Fader i himlen er et evigt væsen, hvis erfaring, visdom og intelligens er uendelig større end vores.⁴ Ikke kun det, men han har også en uendelig kærlighed og medfølelse og

er fokuseret på ét helligt mål: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for os.⁵

Med andre ord ikke blot *ved* han, hvad der er bedst for jer. Han er også *ivrig efter*, at *I vælger* det, der er bedst for jer.

Hvis I inderst inde tror på dette – hvis I virkelig tror på, at vor himmelske Faders storslåede mission er at ophøre og herliggøre sine børn, og at han bedst ved, hvordan det gøres – giver det så ikke mening at tage imod og følge hans befalinger, selv dem der ser vanskelige ud? Bør vi ikke påskønne de lygtepæle, han har givet, der leder os gennem jordelivets mørke og prøvelser? De markerer vejen tilbage til vores himmelske hjem! Ved at vælge vor himmelske Faders vej lægger I et guddommeligt fundament for jeres personlige udvikling som Guds datter, der vil velsigne jer livet igennem.

Vores udfordring skyldes til dels, tror jeg, at vi forestiller os, at Gud har alle sine velsignelser låst inde i en gigantisk sky oppe i himlen, hvor han nægter at skænke dem, medmindre vi retter os efter nogle strenge, patriarkalske krav, han har opstillet. Men sådan er befalingerne slet ikke. I virkeligheden lader vor himmelske Fader det konstant regne ned over os med velsignelser. Det er vores frygt, tvivl og synd, der ligesom en paraply hindrer disse velsignelser i at nå os.

Hans befalinger er kærlige instruktioner og en guddommelig hjælp til os, så vi kan slå paraplyen ned og modtage denne regn af himmelske velsignelser.

Vi er nødt til at erkende, at Guds befalinger ikke bare er en lang liste med gode ideer. De er ikke små gode råd på en blog på internettet eller motiverende citater fra en opslagstavle på Pinterest. De er guddommelige råd, baseret på evige sandheder og givet med henblik på at bringe »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden.«⁶

Altså har vi et valg. På den ene side er der verdens mening med dens evigt skiftende teorier og tvivlsomme motiver. På den anden side er der Guds ord til sine børn – hans evige visdom, hans sikre løfter og hans kærlige instruktioner om at vende tilbage til hans nærhed i herlighed, kærlighed og majestæt.

Valget er jeres!

Havenes, sandets og de uendelige stjerners Skaber rækker ud til jer på denne dag! Han tilbyder opskriften på lykke, fred og evigt liv!

For at blive værdige til disse velsignelser må I ydmyge jer, udøve tro, påtage jer Kristi navn, søge ham i ord og gerning og standhaftigt »stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder.«⁷

Lydighedens hvorfor

Når først I forstår Guds sande natur og hans befalinger, vil I også bedre forstå jer selv og det guddommelige formål med jeres eksistens. Med dette følger, at jeres motivation til at følge befalingerne ændrer sig, og det bliver jeres hjertes ønske at efterleve evangeliet med glæde.

Fx får de, der ser tilstedeværelse ved kirkemøder som en personlig måde at få større kærlighed til Gud på, finde fred, opløfte andre, søge

Ånden og forny deres forpligtelse til at følge Jesus Kristus på, en langt rigere oplevelse end dem, der blot bruger deres tid på at sidde på en bænk. Søstre, det er *meget vigtigt*, at vi overværer vore søndagsmøder, men jeg er temmelig sikker på, at vor himmelske Fader er mere interesseret i vores tro og omvendelse end i tilstedeværelsesstatistikker.

Her er endnu et eksempel:

En enlig mor med to små børn fik for nylig skoldkopper. Selvfølgelig varede det ikke længe, før hendes børn også fik det. Opgaven med at tage vare på sig selv og sine små børn var næsten for meget for den unge mor. Derfor blev det normalt pletfri hjem rodet og snavset. Snavsede tallerkener hobede sig op i vasken, og snavsetøjet lå i bunker overalt.

Mens hun kæmpede med grædende børn – og selv havde lyst til at græde – bankede det på døren. Det var hendes besøgs lærere. De kunne se den unge mors nød. De kunne se hendes hjem, hendes køkken. De kunne høre børnenes gråd.

Hvis nu disse søstre kun havde været interesserede i at udføre deres aftalte månedlige besøg, kunne de have rakt moderen en portion småkager, nævnt at de havde savnet hende ved hjælpeforeningsmødet sidste uge og sagt sådan noget som: »Sig til, hvis

der er noget, vi kan gøre!« Så kunne de være taget glade af sted, taknemlige over at de havde 100 % endnu en måned.

Heldigvis var disse søstre Kristi sande disciple. De bemærkede deres søsters behov og gik i gang med at udøve deres mange talenter og erfaringer. De ryddede op i kaosset, gjorde hjemmet lyst og rent og ringede efter en ven, der kunne komme med nogle hårdt tiltrængte varer. Da de endelig var færdige og sagde farvel, forlod de en mor i tårer – tårer af taknemlighed og kærlighed.

Fra da af fik den unge mor et nyt syn på besøgsundervisning. Hun sagde: »Jeg ved, at jeg ikke bare er et kryds på en eller andens huskeliste.«

Ja, besøgs lærere må være trofaste i at udføre deres månedlige besøg, også uden at glemme det yderst vigtige *hvorfor* bag denne befaling: At elske Gud og vore medmennesker.

Når vi behandler Guds befalinger og vores andel i at opbygge hans rige som noget, der skal krydses af på en huskeliste, går vi glip af det essentielle i at være discipel. Vi går glip af den vækst, der kommer af at efterleve vor himmelske Faders befalinger med glæde.

At gå på disciplens vej behøver ikke at være en bitter oplevelse. Den »er mere sød end alt, hvad der er sødt.«⁸ Den er ikke en byrde, der

tynger os. At være en discipel løfter vores ånd og gør os lette om hjertet. Det inspirerer os med tro, håb og næstekærlighed. Det fylder vores ånd med lys i tider med mørke og afklaret ro i tider med sorg.

Det giver os guddommelig kraft og evigtvarende glæde.

Find glæde ved at efterleve evangeliet

Mine kære søstre i evangeliet, hvad enten I er 8 eller 108, så er der én ting, som jeg håber, I virkelig forstår og ved: I er elskede.

I er dyrebare for jeres himmelske forældre.

Den uendelige og evige Skaber af lys og liv kender jer! Han er opmærksom på jer.

Ja, Gud elsker jer i dag og altid.

Han venter ikke med at elske jer, indtil I har overvundet jeres svagheder og dårlige vaner. Han elsker jer i dag med en fuldstændig forståelse for alle jeres problemer. Han er klar over, at I rækker op mod ham i inderlig og håbe-fuld bøn. Han kender til de tidspunkter,

hvor I har holdt fast i det svindende lys og troet – selv midt i et voksende mørke. Han kender til jeres lidelser. Han kender til jeres anger for de gange, hvor I er kommet til kort eller har fejlet. Og alligevel elsker han jer.

Og Gud kender til jeres succeser. Selv om de forekommer jer at være små, anerkender og sætter han hver eneste af dem højt. Han elsker jer for at give af jer selv til andre. Han elsker jer for at række ud og hjælpe andre med at bære deres tunge byrder – selv når I kæmper med jeres egne.

Han ved alt om jer. Han ser jer klart – han kender jer som den, I virkelig er. Og han elsker jer – i dag og altid!

Tror I, at det betyder noget for vor himmelske Fader, om jeres makeup, tøj, hår og negle er perfekte? Tror I, at jeres værdi for ham ændrer sig på grund af, hvor mange følgere I har på Instagram eller Pinterest? Tror I, at han ønsker, I skal være bekymrede eller blive deprimerede, hvis nogen fjerner jer som ven eller ophører med at følge jer på Facebook eller Twitter?

Tror I, at ydre skønhed, kjolestørrelse eller popularitet har nogen betydning overhovedet for jeres værdi hos ham, der skabte universet?

Han elsker jer ikke blot for den, I er i dag, men også for den person bestående af herlighed og lys, som I har potentiale til og ønske om at blive.

Han ønsker, mere end I kan forestille jer, at I når jeres bestemmelse – at vende ærefuldt tilbage til jeres himmelske hjem.

Jeg vidner om, at måden at opnå det på er at lægge selviske ønsker og uværdige ambitioner på opofrelsens og tjenestens alter. Søstre, stol på Jesu Kristi frelsende kraft. Hold hans love og befalinger. Med andre ord – efterlev evangeliet med glæde.

Det er min bøn, at I vil opleve et fornyet og større mål af Guds skønne kærlighed i jeres tilværelse, at I vil finde tro, beslutsomhed og forpligtelse til at lære Guds befalinger, sætte pris på dem i jeres hjerte og efterleve evangeliet med glæde.

Jeg lover, at når I gør det, vil I opdage jeres bedste jeg – jeres *sande* jeg. I vil opdage, hvad det virkelig vil sige at være datter af den evigtvarende Gud, al retfærdigheds Herre. Dette vidner jeg om og efterlader jer min velsignelse som Herrens apostel. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Gud er ikke kun vor Hersker og Skaber, han er også vor himmelske Fader. Alle mænd og kvinder er bogstaveligt talt Guds sønner og døtre. Præsident Joseph F. Smith har sagt: »Mennesket som ånd blev avlet og født af himmelske forældre og opfostret til modenhed i Faderens evige boliger, før det kom til jorden i et jordisk [fysisk] legeme« (Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, s. 335-336).
2. L&P 132:19.
3. L&P 132:21-22, 24.
4. Se Es 55:9.
5. Se Moses 1:39.
6. L&P 59:23.
7. Mosi 18:9.
8. Alma 32:42.

Sobral, Brasilien

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencen til benyttelse i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet henviser til talens første side.

TALER	BERETNING
Neil L. Andersen	(28) Neil L. Andersen styrker en hjemvendt missionærs vidnesbyrd om Joseph Smith.
M. Russell Ballard	(89) En flodguide advarer passagerne om at »bliv[e] i båden«, da de forbereder sig på en tur ned ad flodens strømfald.
David A. Bednar	(107) Da David A. Bednars søn er blevet behandlet for en mindre skade, tilbyder han sine venner den samme behandling.
Linda K. Burton	(111) En fuldtidsmissionær afslutter sin mission med en forfinet ånd, da han har givet sit hjerte, kraft, sind og styrke til Herren.
Tad R. Callister	(32) Ben Carsons mor vender op og ned på hans liv. En libanesisk pige lærer om evangeliet fra sin mor. Tad R. Callisters forældre belærer ham om evangeliet.
Craig C. Christensen	(50) Flere diakoner fortæller, hvorfor de beundrer præsident Monson. Craig C. Christensen får et vidnesbyrd ved at studere Mormons Bog.
D. Todd Christofferson	(16) Kong Henrik den Femte fortæller sine mænd, at de selv er herre over deres sjæl. En mand, der nægter at tage vare på sig selv, indvilliger i at tage på kirkegården.
Quentin L. Cook	(46) Trine fra tegneserien <i>Radiserne</i> kommer med undskyldninger for at tabe bolden. En ung mand træffer valg, der ikke stemmer overens med hans mål om at tage på mission og blive gift i templet. Et møde med en universitetstræner bekræfter Quentin L. Cooks beslutning om at følge sin fars råd.
Dean M. Davies	(53) Kirken og dens medlemmer på Filippinerne hjælper medlemmer og ikkemedlemmer efter en ødelæggende tyfon.
Cheryl A. Esplin	(12) En leder i Unge Piger lærer om nadverens guddommelige kraft. En 96-årig mand kommer i kirke, så han kan tage del i nadveren.
Henry B. Eyring	(59) En nydøbt hjælper unge Henry B. Eyring og hans bror med at forberede sig på præstedømmetjeneste. Henry B. Eyrings far og biskop viser ham tillid ved at bede om hans hjælp. En seniorhjemmelærerkammerat viser Henry B. Eyrings søn tillid. (70) Henry B. Eyrings mor beder om, at han vil høre Guds ord i hendes råd. Kirkeledere i Idaho i USA modtager åbenbaring til at hjælpe ofrene for en oversvømmelse. Hustruen til en mand, der får overdraget besælgingsmagten, ved gennem åbenbaring, at hendes mand er kaldet af Gud.
Eduardo Gavarret	(37) Som fuldtidsmissionær lærer Eduardo Gavarret en lektie om at følge Frelserens røst. Forældre og søskende til en 14-årig pige i Uruguay følger hendes eksempel og tilslutter sig Kirken. Eduardo Gavarrets forældre accepterer missionærerne og deres budskab.
Carlos A. Godoy	(96) For at modtage de lovede velsignelser i sin patriarkalske velsignelse søger Carlos A. Godoy yderligere uddannelse med sin hustrus støtte.
Robert D. Hales	(80) Unge Robert D. Hales får et vidnesbyrd, da han lærer om guddommen af sine forældre, lærere, skrifterne og Helligånden.
Jeffrey R. Holland	(40) Thomas S. Monson vender hjem fra Tyskland i sine hjemmesko, da han har foræret sine sko, jakkesæt og skjorter væk.
Larry S. Kacher	(104) Larry S. Kacher og hans hustru bliver fanget i en strømhvirvel, men kommer sikkert tilbage til kysten takket være guddommelig indgriben. To mænd træffer valg, der fører deres familie væk fra Kirken. Larry S. Kachers svigerforældre velsigner deres efterkommere ved at efterleve evangeliet og undervise deres børn i det.
Jörg Klebingat	(34) Jörg Klebingat rådgiver en søster i Kijev-missionen i Ukraine i ikke at blive handlingslammet af hendes svagheder.
Neill F. Marriott	(117) Neill F. Marriott forlader templet velvidende, at hun kan stole på Frelseren. Neill F. Marriotts datter opfordrer sin familie til at bede, da familiens yngste søn er væk. Ni hundrede unge piger i Alaska citerer »Den levende Kristus« udenad.
Hugo E. Martinez	(102) Præsident Monson snakker med en mand, hvis datter er syg. Brødre kommer med vand til familien Martinez efter en orkan.
Thomas S. Monson	(67) En torpedo rammer slagskibet <i>Bismarck</i> , og det mister evnen til at følge en fastlagt kurs. (86) Kirkemedlemmer i Canada besøger ofte nogle tyske emigranter, så de kan nyde den fredfulde ånd der.
Russell M. Nelson	(74) Efter at have opereret præsident Spencer W. Kimball modtager Russell M. Nelson et vidnesbyrd om, at præsident Kimball bliver profet.
Dallin H. Oaks	(25) På grund af sin hustrus tålmodighed og venlighed beslutter en mand, der ikke er medlem, at blive døbt.
Allan F. Packer	(99) Da Allan F. Packer fokuserer på at hugge brænde, glemmer han at fjerne etuiet på sin økse.
Boyd K. Packer	(6) En kvinde indser, at Frelseren allerede har betalt for en frygtelig gerning, som var blevet begået mod hende.
L. Tom Perry	(43) Præsident Harold B. Lees barnebarn minder sin mor om vigtigheden af bøn ved sengetid.
Lynn G. Robbins	(9) Præsident Boyd K. Packer spørger Lynn G. Robbins, hvilken vej han vender, og minder ham om, at han repræsenterer profeten for folket.
Jean A. Stevens	(114) Jean A. Stevens' forældre holder fast ved deres pagter og deres kærlighed til Herren. Unge piger forbereder sig til tempelpagterne.
Dieter F. Uchtdorf	(56) En mand er besat af en enkelt mælkebøtte i sin nabos have. En bankrøver gnider sit ansigt ind i citronsaft og tror, at det gør ham usynlig. I en tilsyneladende stærk menighed ender 11 ægteskaber i skilsmisse. (120) Besøgslærere kommer for at hjælpe en enlig mor, der har to syge børn.

Præsident Thomas S. Monson taler ved mødet søndag eftermiddag ved generalkonferencen.

»To herlige dage med inspirerede budskaber«

»Vi har oplevet to herlige dage med inspirerede budskaber,« sagde præsident Thomas S. Monson søndag den 5. oktober 2014 ved afslutningen af generalkonferencen.

Disse budskaber omfattede vigtigheden af at få et vidnesbyrd, som vil gøre en i stand til at udholde alt; følge Frelserens sti og blive en hengiven discipel; følge og opretholde profeterne; bruge sin handlefrihed klogt og gøre hjemmet til et sted, hvor der er kærlighed, sikkerhed, gode eksempler, og hvor der bliver undervist i evangeliet.

Præsident Monson sagde i sine indledende bemærkninger, at Kirken fortsætter med at vokse. »Vi er nu flere end 15 millioner, og antallet stiger,« fortalte præsident Monson. »Vores missionering går uhindret fremad. Vi har over 88.000 missionærer, der tjener og fortæller om evangeliets budskab verden over.«

Ved mødet lørdag eftermiddag blev ældste Carlos H. Amado og ældste William R. Walker afløst fra De

Halvfjerds' Første Kvorum og fik emeritusstatus. Ældste Arayik V. Minasyan og ældste Gvido Senkans blev afløst som områdehalvfjersere.

For første gang til en generalkonference var der nogle talere, hvis modersmål ikke er engelsk, som holdt deres tale på deres eget sprog. Ældste Chi Hong (Sam) Wong talte på kantonesiske, ældste Eduardo Gavarret og ældste Hugo E. Martinez på spansk og ældste Carlos A. Godoy på portugisisk.

Konferencecentret med plads til 21.000 personer og andre steder på Tempelpladsen i Salt Lake City var helt fyldt op til alle konferencens møder, der blev oversat til mere end 90 sprog og transmitteret til mere end 170 lande og territorier. Derudover var møderne også tilgængelige via tv, radio, satellittransmission og internettet, deriblandt håndholdte enheder. Med denne konference er det 90 år siden, at konferencen for første gang blev sendt i radioen, og 65 år siden, at den blev sendt i fjernsynet. ■

Film om Joseph Smith er nu tilgængelig på Hulu

Millioner af mennesker har nu adgang til en kirkeproduceret film, der ærer profeten Joseph Smith. *Joseph Smith: Genoprettelsens profet*, en film, der viser profetens liv og arv, er nu tilgængelig på Hulu, en hjemmeside, hvor man kan streamer videoer.

Filmen er den første kirkefilm, der er tilgængelig på en stor distribueringskanal som Hulu, hvor omkring 4 millioner abonnenter kan se on-demand, streamer videoer gennem Roku, Apple TV, Xbox, PlayStation og smartphones og tablets med forbindelse til internettet. Det, at filmen er på Hulu, gør den ikke kun mere tilgængelig for Kirkens medlemmer, men det er også en mulighed for, at folk, der ikke er medlemmer, kan se den og lære mere om Kirken.

Hvis medlemmer, der ser filmen, skriver kommentarer og bedømmer den, bliver den lettere at finde for andre. ■

Fremgangen med templerne fortsætter

Præsident Thomas S. Monson sagde ved oktoberkonferencen 2014:

»Når alle de tidligere bekendtgjorte templer bliver færdige og indviede, [har vi] 170 fungerende templer over hele verden. Eftersom vi koncentrerer vores indsats på at færdiggøre templer, der tidligere er bekendtgjort, bekendtgør vi ikke på nuværende tidspunkt nogen nye templer. Vi vil dog fremover, når vi finder behov og grunde, komme med bekendtgørelser om flere templer.«

Da præsident Monson genindviede templet i Ogden i september 2014, kom antallet af fungerende templer over hele jorden op på 143.

Templet i Fort Lauderdale i Florida blev indviet i maj 2014 af præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. Templet i Phoenix i Arizona vil blive indviet den 16. november 2014, og mindst fem andre templer vil blive indviet i 2015. ■

Templet i Ogden i Utah blev genindviet den 21. september 2014.

FOTO: SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

FORVALTNING AF RESSOURCER ER TILGÆNGELIGE FOR RÅD

Medlemmer af stavs- og menighedsråd har nu adgang til en ny kirkehjemmeside, der hedder Forvaltning af ressourcer, der kan ses på ministering.lds.org, så de kan hjælpe enkeltpersoner og familier med deres timelige og åndelige behov, herunder svære og følsomme problemer. Der er adgang for dem, der på nuværende tidspunkt har en kaldelse, der gør, at de er med i stavs- eller menighedsråd. Adgangen sker via deres LDS Account.

Ressourcer, der tidligere kun var tilgængelige for biskopper og stavspræsidenter, er blevet opdateret og udvidet med specifik vejledning om, hvordan man hjælper personer, der er blevet misbrugt, dem, der kæmper med afhængighed, enlige vordende forældre, dem, der bruger pornografi, dem, der er tiltrukket af deres eget køn og dem, der kæmper med økonomiske problemer og arbejdsløshed.

Under ledelse af biskoppen kan menighedsråd bruge Forvaltning af ressourcer til at sidde sammen i råd til gavn for enkeltpersoner og familier i menigheden. ■

Vor tids lærdomme

Fra november 2014 til marts 2015 bør den fjerde søndag for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen forberedes ud fra en eller flere taler fra aprilkonferencen 2014. I april 2015 kan talerne udvælges fra generalkonferencen i enten oktober 2014 eller april 2015. Stavs- og distriktspræsidenter bør

vælge, hvilke taler der skal benyttes i deres områder, eller de kan videregive dette ansvar til biskopper og grenspræsidenter.

Deltagere ved klasserne den fjerde søndag opfordres til på forhånd at studere talerne. Konferencetalerne er tilgængelige på mange sprog på conference.lds.org. ■

HJÆLP TILGÆNGELIG FOR DEM, DER ER PÅVIRKET AF EN AF DERES KÆRES AFHÆNGIGHED

Ægtefæller og familier, der er påvirket af en af deres kæres afhængighedsadfærd, kan vende sig mod en ny onlineside for at få hjælp og finde håb og helbredelse.

Spouse and Family Support Guide (Supportvejledning til ægtefælle og familie) på AddictionRecovery.Lds.org er beregnet til at hjælpe ægtefæller og familiemedlemmer med at hele fra de udfordringer, de står over for på grund af deres kæres afhængighedsadfærd, da de er involveret i stoffer, alkohol, pornografi og andre skadelige stoffer eller vaner. Udover engelsk vil siden snart være tilgængelig på spansk, portugisisk, fransk, italiensk, tysk, russisk, kinesisk, japansk og koreansk.

Vejledningen er delt op i 12 dele, der fokuserer på heling, forøget håb og at finde styrke gennem Jesus Kristus.

Der er mange praktiske forslag, såsom hvordan man sætter grænser og opsætter regler, hvordan man taler om afhængighed og afvænnings med en af sine kære, og hvordan man på passende vis reagerer på et tilbagefald.

Denne vejledning kan bruges til fortrolige samtaler i møder i ægtefælle- og familiestøttegrupper, som bliver tilbudt af Kirkens familietjeneste. Den kan også bruges til personligt studium eller bruges af Kirkens ledere, når de interviewer eller rådgiver folk. ■

FOTO: SCOTT G. WINTERSON, DESERET NEWS

Unge voksne lytter til et foredrag i Marriott Center på Brigham Young University i Provo i Utah.

Ændringer ved de unge voksnes foredrag fra og med januar

Det Første Præsidentskab og Kirkens uddannelseskomité har bekendtgjort, at der sker ændringer i hyppigheden, stedet og udgivelsen af foredrag for de unge voksne fra januar 2015. Ændringerne omdatter:

Navn: Verdensomspændende foredrag for unge voksne: En aften med (navnet på taleren).

Hypighed: Tre gange om året. Den anden søndag i januar, den første søndag i maj og den anden søndag i september.

Tilhørere: Alle unge voksne, både gifte og ugifte, er velkomne til at deltage. Studerende, som afslutter high school eller lignende, indbydes også til at deltage.

Steder: Januar måneds foredrag vil blive afholdt på Brigham Young University i Provo; på BYU–Idaho eller på BYU–Hawaii. Maj måneds foredrag vil blive afholdt ved Konferencecenteret i Salt Lake City eller andre steder i Kirkens hovedsæde. September måneds foredrag vil blive afholdt andre steder i USA.

Udgivelse: Inden for nogle få dage efter hvert foredrag vil talerne være tilgængelige på engelsk som tekst samt lyd og videoformat. De kan findes på LDS.org og app'en Evangelisk bibliotek i samlingen for unge voksne. Versioner på andre sprog kommer senere. Sammenfatninger af talerne vil komme i *Liahona*, og forskellige citater, billeder med tekst (memes) og videohøjdepunkter vil også blive udgivet direkte og efter foredraget gennem Kirkens sociale mediekana-ler, deriblandt talerens specifikke sociale sider.

Talerne vil fortsat blive udvalgt af Det Første Præsidentskab blandt Kirkens generalautoriteter og øverste ledere.

Ændringerne blev bekendtgjort for de unge voksne til et CES-foredrag den 2. november 2014 og til præstedømmeledere den 28. august 2014 i et brev fra Det Første Præsidentskab, som indeholdt skemaet for transmissioner i 2015. ■

LDS Charities yder hjælp

Siden genoprettelsens første dage har medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige været kendt for deres beslutsomhed for at række ud og opløfte dem, der lider.

I de senere år har Kirkens medlemmer og andre gennem gavmilde donationer sørget for de midler, som Kirkens humanitærtjeneste skal bruge til at velsigne folk over hele verden. Alene i 2013 hjalp Kirkens humanitærtjeneste flere end 10,5 millioner folk i 130 lande.

Denne indsats strækker sig fra at yde trøst og livsvigtig hjælp til at gøre rent vand tilgængeligt, til at oplære jordemødre og læger til at redde tusindvis af nyfødtes liv og til at fremskaffe kørestole. Derudover hjælper Kirken med synsbehandling og oplæring, vaccinationer og med at hjælpe lokalsamfund til at dyrke nærende mad.

Flygtningehjælp

Kirken har ydet en konstant og betydelig indsats for at hjælpe flygtninge såvel som andre, der lider under konflikter og fødevaremangel. For nylig:

- Kirken donerede tusindvis af telte og fødevarer til familier i Chad og byggede brønde med håndpumper, latriner og brusehuse i flygtningelejre i Burkina Faso.
- I Jordan, Syrien, Libanon, Irak og i den kurdiske region uddeler LDS Charities pakker med mad, tæpper, medicinsk udstyr, hygiejnepakker, sengetøj og vintertøj. I Irak og

den kurdiske region er der blevet uddelt kørestole og andet udstyr til at kunne bevæge sig rundt med til folk, der er blevet såret i konflikter.

- I Gaza blev der doneret lægemidler, medicinsk udstyr og mælkepulver til det centrale hospital.
- I Israel blev der doneret ultralydsudstyr til et lægehus.
- I Ukraine og Rusland har Kirken slået sig sammen med FN's udviklingsprogram for at tilvejebringe mad, sengetøj, tøj og personligt hygiejneudstyr til 30.000 mennesker, der er blevet fordrevet på grund af urolighederne.

LDS Charities arbejder på at forblive politisk neutral og at hjælpe folk uanset tro.

Hjælpeindsats

Kirken reagerer også, når der sker naturkatastrofer.

- I Sierra Leone og Liberia har Kirken involveret 1.600 lokale frivillige til at hjælpe med undervise i, hvordan man undgår ebola, og de har sørget for mad og grundlæggende sanitært og medicinsk udstyr.
- Efter oversvømmelser forårsaget af en kraftig monsunregn i Pakistan og Indien har Kirken tilvejebragt mad, hygiejnesæt og medicinsk udstyr.
- I Tonga ødelagde en cyklon hundredvis af hjem, deriblandt 116 medlemmers hjem. Medlemmerne vil hjælpe med at genopbygge deres hjem. De bliver undervist i, hvordan de kan bygge deres eget læskur, og de bliver bedt om at hjælpe mindst fire andre mennesker med at bygge deres. Kirken planter også nye afgrøder og underviser i havebrug.

SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

Distriktspræsidenten i Amman i Jordan og hans datter møder flygtninge.

- Da en orkan i Mexico forårsagede, at tusindvis af hjem blev beskadiget eller ødelagt, sørgede Kirkens ledere for mad og vand til de berørte medlemmer, og Kirken arbejdede sammen med myndighederne for at skaffe pakker med madvarer.

Hvad I kan gøre?

Bidrag til den humanitære hjælpefond gør Kirken i stand til at reagere med det samme i krisetilfælde. Medlemmerne kan derudover, hvor end de bor, udvise kristuslignende kærlighed, yde tjeneste og opbygge respekt for alle mennesker. Det er en kristuslignende gerning at lægge mærke til flygtninge og immigranter i vores eget lokalsamfund, eller tilbyde dem, der har oplevet en personlig katastrofe, vores venskab, udvise interesse for dem og favne dem, og det vil aldrig være forgæves.

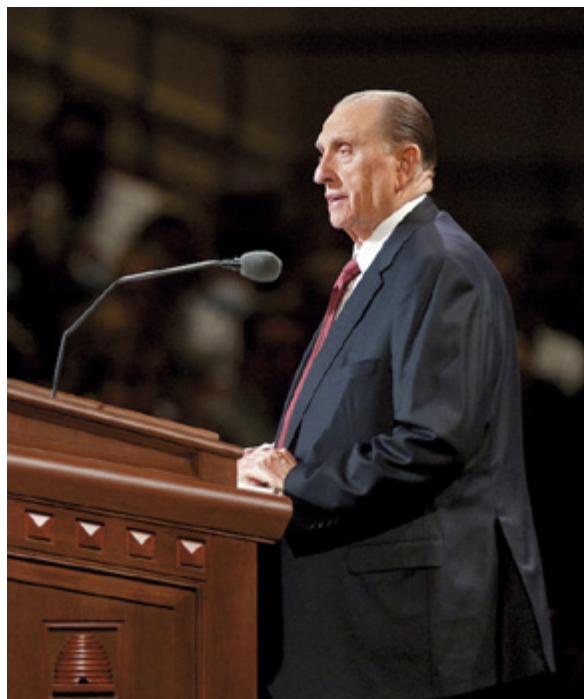
Kirken stræber gennem sin humanitære hjælp efter at anvende præsident Thomas S. Monsons råd om, at vi »kan styrke hinanden; vi har styrke til at lægge mærke til den, som andre ikke lægger mærke til. Når vi har øjne, som kan se, ører, som kan høre, og hjertet, som kan kende og føle, så kan vi række ud og frelse dem« (»Kaldet til at tjene«, *Liahona*, jan. 2001, s. 58). ■

Hellig bøn, af Linda Curley Christensen

Profeten Joseph Smith skrev om sin oplevelse som 14-årig i den hellige lund:

*»... jeg gik ud i skoven ... en herlig, klar morgen, tidligt om foråret i atten hundrede og tyve ...
trods al min ængstelse havde jeg endnu aldrig gjort et forsøg på at bede højt.
... efter at jeg havde set mig omkring og sikret mig, at jeg var alene, knælede jeg ned og begyndte
at opsende mit hjertes ønsker til Gud« (JS-H 1:14-15).*

»Når vi bestræber os på at sætte Kristus som midtpunkt i vores liv ved at lære hans ord, ved at følge hans lære og ved at gå på hans vej, har han lovet, at han vil dele det evige liv med os, som han døde for at få del i,« sagde præsident Thomas S. Monson ved Kirkens oktoberkonference i 2014. »Der er intet større mål, end at vi vælger at acceptere hans tugtelse, blive hans disciple og udføre hans værk hele livet. Der er intet andet, intet valg, som kan forvandle os, som han kan.«

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

